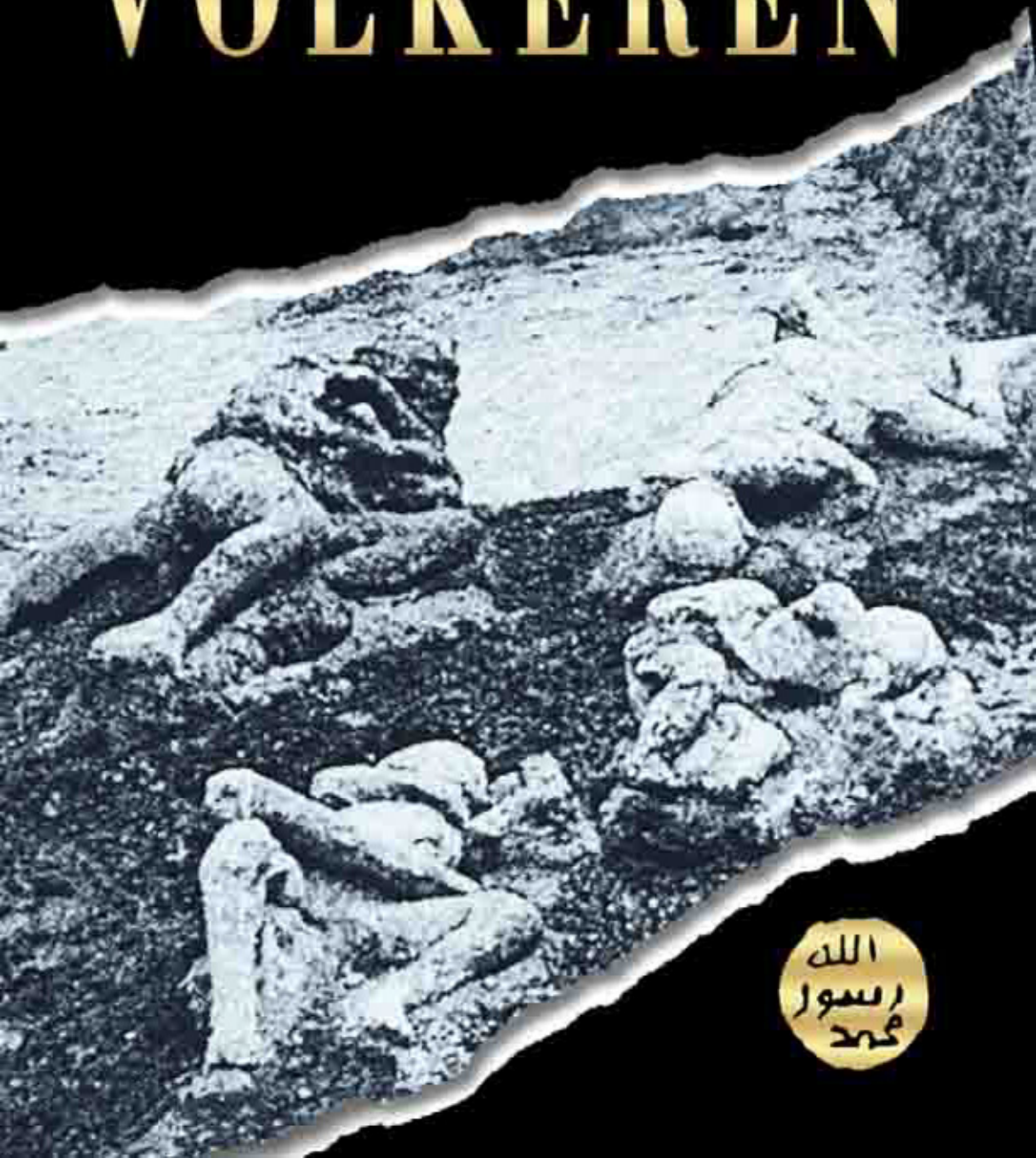

HARUN YAHYA

VERGANE VOLKEREN

الله
رسول
محمد

Het volk van Noah verdrong door een verschrikkelijke overstroming... De 'Ad werden volledig overvallen door een verwoestende zandstorm... Het volk van Loeth, wat homoseksualiteit beoefende, werd van de aardbodem afgeveegd door lavastromen en aardbevingen... Het leger van de Farao verdween in de zee... En vele andere vroegere volkeren werden vanwege hun godslastering door Allah van de aardbodem weggeveegd.

Dit boek laat zien hoe de volkeren waar in de Qor'aan naar verwezen wordt, verdwenen. Het presenteert dit door duidelijk bewijs uit archeologische vondsten en de historische gegevens van deze volkeren.

OVER DE AUTEUR

De auteur, die onder het pseudoniem Harun Yahya schrijft, is in 1956 in Ankara geboren. Hij studeerde kunst aan de Minar Sinan universiteit in Istanboel en filosofie aan de Universiteit van Istanboel. Sinds de jaren tachtig heeft de auteur vele boeken gepubliceerd over aan geloof en wetenschap verwante onderwerpen. Zijn belangrijkste aandachtspunt blijft echter de verwerping van het Materialisme en Darwinisme, twee moderne mythen die onder een wetenschappelijke dekmantel gepresenteerd worden. Een aantal van de boeken van de auteur zijn in meer dan veertig talen vertaald en in de desbetreffende landen uitgegeven. De boeken van Harun Yahya spreken de mensen aan. Zowel moslims als niet-moslims, ongeacht hun leeftijd, ras of nationaliteit, want er staat één doel centraal; het bevorderen van het bewustzijn van de lezer door hem aan te moedigen om over een aantal belangrijke vraagstukken zoals b.v. het bestaan van Allah en Zijn eenheid na te denken, en hij laat de bedriegelijke fundamenten en verwerpelijke werken van het goddeloze systeem zien.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Copyright © Harun Yahya 2003 CE
1e dr. door Vural Yayincilik, Istanbul, Turkey in
Februari 1995

Uitgegeven door Uitgeverij BME
Eerste druk Rotterdam 2003
ISBN 90-77368-01-9
e-mail: harunyahya@islam-boeken.nl

Door Harun Yahya
Vertaald door : H. Benabbas-Slegt

Website: www.harunyahya.com

**VERGANE
VOLKEREN**

HARUN YAHYA

Over de Auteur

De auteur, die onder de naam HARUN YAHYA schrijft, is in 1956 in Ankara geboren. Hij studeerde kunst aan de Mimar Sinan Universiteit in Istanboel en filosofie aan de Universiteit van Istanboel. Sinds de jaren '80, heeft de auteur vele boeken op politiek, geloof gerelateerde en wetenschappelijke onderwerpen, gepubliceerd. Harun Yahya is goed bekend als een auteur die heel belangrijke werken heeft geschreven, welke de vervalsing van de evolutionisten onthullen en de ongeldigheid van hun beweringen en de duistere nauwe samenwerking tussen Darwinisme en bloedige ideologieën bloot leggen.

Zijn schrijversnaam is gemaakt van de namen "Harun" (Aaron) en "Yahya" (Johannes) als herinnering aan die twee verheven profeten die tegen het ontbreken van geloof vochten. Het zegel van de Profeet op de voorkant van de boeken van de auteur heeft een symbolische betekenis die samenhangt met de inhoud ervan. Dit zegel vertegenwoordigt de Qoer-aan als het laatste boek van God en het laatste woord van Hem en onze Profeet, de laatste van alle profeten. Onder de leiding van de Qoer-aan en de Soennah, maakt de auteur het tot zijn belangrijkste doel om elk van deze fundamentele leerstellingen van ongelovige ideologieën te ontzenuwen en om het "laatste woord" te hebben, om de tegenwerpingen die tegen religie worden opgeworpen volledig de mond te snoeren. Het zegel van de Profeet, welke ultieme wijsheid en morele perfectie verwierf, is gebruikt als een teken van zijn intentie het laatste woord te hebben.

Al deze werken van de auteur draaien om één doel: de boodschap van de Qoer-aan aan de mensen door te geven en hen op die wijze aan te moedigen over aan het geloof gerelateerde onderwerpen na te denken, zoals over het bestaan van een God, Zijn Eenheid en het Hiernamaals en om hen aan enkele belangrijke onderwerpen te herinneren.

Harun Yahya geniet een grote lezersgroep in vele landen zoals: India, Amerika, Engeland, Indonesië, Polen, Bosnië, Spanje en Brazilië. Zijn boeken zijn vertaald in vele talen en er zijn Engelse, Franse, Duitse, Italiaanse, Portugese, Urdu, Arabische, Russische, Albanese, Servisch/Kroatische (Bosnië), Uygur Turks, Indonesische en Nederlandse versies zijn verkrijgbaar.

Over de hele wereld zeer gewaardeerd, zijn deze boeken een manier geweest om vele mensen hun geloof in God te laten stellen en om vele anderen een dieper inzicht in hun geloof te geven. De wijsheid en de oprechte en gemakkelijk te begrijpen stijl die gebruikt wordt, geeft deze boeken een duidelijke stijl welke iedereen die hen leest of onderzoekt direct raakt. Immun voor tegenwerpingen zijn deze werken gekarakteriseerd door hun uitingen van snelle effectiviteit, absolute resultaten en onweerlegbaarheid. De uitleg die in dit boek wordt gegeven is niet te ontkennen, expliciet en oprecht en verrijkt de lezer met duidelijke antwoorden. Het is onwaarschijnlijk dat degenen die deze boeken lezen en er serieus over nadenken nog langer de materialistische levensbeschouwing, atheïsme en andere verdraaide ideologieën of levensbeschouwingen kan aanbevelen.

Zelfs als hij ze blijft aanbevelen, bewijst dit dat het alleen maar een sentimentele volharding is, omdat deze boeken deze ideologieën vanaf de basis weerleggen. Alle moderne bewegingen van ontkenning worden vandaag de dag door de ideologie verslagen, dankzij de collectie boeken die Harun Yahya heeft geschreven.

Het lijdt geen twijfel dat deze uitvoeringen resulteren van de wijsheid en helderheid die door God aan hen geschonken is. De auteur is zeker niet trots op zichzelf, hij wil alleen maar als een middel fungeren op de zoektocht van iemand naar het rechte pad. Verder, verkrijgt de auteur geen materieel voordeel van zijn boeken. Noch de schrijver, noch degenen die belangrijk zijn bij het publiceren en verkrijgbaar maken van deze boeken voor de lezer, verkrijgen er enig materieel voordeel van. Zij willen alleen de tevredenheid van God verdienen.

Degenen die, deze feiten overwegend, anderen aanmoedigt deze boeken, welke de “ogen” van het hart openen en hem leiden in het worden van een toegewijde dienaar van God te zijn, te lezen verlenen een waardevolle dienst.

Ondertussen, zou het een verkwisting van tijd en energie zijn, om boeken aan te prijzen welke verwarring in de gedachten van mensen zouden veroorzaken, mensen in ideologische chaos leiden en welke overduidelijk geen sterk en precies effect hebben bij het verwijderen van de twijfel in de harten van mensen. Het is duidelijk dat het voor boeken die ontworpen zijn om de druk op de literaire mogelijkheden van de auteur te zetten, in plaats van het nobele doel van het redden van het verlies in geloof van de mensen, onmogelijk is zo'n groot effect te hebben. Zij die hier aan twijfelen kunnen gemakkelijk zien dat het enige doel van de boeken van Harun Yahya is, het overwinnen van ongelof en om de morele waarden uit de Qoer-aan te verspreiden. Het succes, de impact en oprechtheid van deze dienst hebben een duidelijke weergave in de overtuiging van de lezer.

Een punt moet men in gedachten houden: de belangrijkste reden voor het voortzetten van wreedheden en conflicten en alle beproevingen die de moslims ondergaan is de ideologische overheersing van gebrek aan religie. Deze dingen kunnen alleen tot een einde komen met de ideologische nederlaag van gebrek aan geloof en door ervoor zorg te dragen dat iedereen kennis heeft over het wonder van de schepping en de moraal uit de Qoer-aan, zodat mensen daarnaar kunnen leven. De staat van de wereld vandaag de dag overwegend, is het duidelijk dat deze dienst sneller en effectiever moet worden geleverd. Anders zou het te laat kunnen zijn.

Het is geen overdrijving om te zeggen dat de serie Harun Yahya boeken een leidende rol hebben aangenomen. Als Allah het wil, zullen deze boeken de manier zijn waardoor mensen in de 21^e eeuw, de vrede en zegen, rechtvaardigheid en geluk die in de Qoer-aan beloofd worden zullen verkrijgen.

Aan de lezer

In alle boeken door de auteur, worden aan geloof gerelateerde onderwerpen uitgelegd in het licht van verzen uit de Qor'aan en mensen worden uitgenodigd de woorden van God te leren en ernaar te leven. Alle onderwerpen die betrekking hebben op de verzen van God worden op zo'n manier uitgelegd dat er in de gedachten van de lezer geen ruimte voor twijfel of vraagtekens overblijft. De oprechte, openhartige en vloeiende stijl die gebruikt wordt, verzekert ervan dat iedereen van elke leeftijd en uit elke maatschappelijke groep deze boeken gemakkelijk kan begrijpen. Deze effectieve heldere verhaalwijze maakt het mogelijk hun in een keer uit te lezen. Zelfs diegenen die spiritualiteit volkomen afwijzen, zullen door de feiten die in deze boeken uitvoerig verteld worden beïnvloed worden en kunnen de waarheid van hun inhoud niet weerleggen.

Dit boek en alle andere werken van de auteur kunnen individueel worden gelezen of in een groep worden bediscussieerd tijdens een gespreksmoment. De lezers die bereid zijn voordeel van deze boeken te hebben, zullen een discussie in die zin als heel nuttig ervaren, daar zij dan de mogelijkheid zullen hebben om hun eigen reflecties en ervaringen aan elkaar te relateren.

Verder zal het een grote dienst aan de religie zijn om aan de presentatie en het lezen van deze boeken, welke alleen ter wille van God geschreven zijn, een bijdrage te leveren. Alle boeken van de auteur zijn zeer overtuigend. Dit is de reden dat het voor degenen die de religie aan andere mensen willen overdragen, één van de meest effectieve methoden is om hen aan te moedigen deze boeken te lezen.

Het is te hopen dat de lezer de tijd zal nemen de recensie van andere boeken die op de laatste pagina's van dit boek staan door te kijken en de rijke bron van informatie, aan geloof gerelateerde onderwerpen, welke zeer bruikbaar en een plezier om te lezen is, zal waarderen.

Je zal in deze boeken, niet zoals in andere boeken, de persoonlijke visie van de auteur vinden, geen uitleg gebaseerd op twijfelachtige bronnen, geen stijl die geen respect en eerbied heeft voor de heilige onderwerpen en ook geen hopeloze, twijfel creërende en pessimistische verklaringen die dwaling in het hart veroorzaken.

INHOUD

Inleiding	8
Introductie	
Voorgaande generaties.....	10
Hoofdstuk 1	
Noah's Zondvloed.....	14
Hoofdstuk 2	
Het leven van de Profeet Ibrahim.....	40
Hoofdstuk 3	
Het volk van Loeth en de stad die ondersteboven gekeerd werd.....	47
Hoofdstuk 4	
Het volk van 'Ad en Oebar: het "Atlantis van het zand".....	70
Hoofdstuk 5	
Thamoed.....	87
Hoofdstuk 6	
Fir'awn die verdronken werd.....	97
Hoofdstuk 7	
Het volk van Saba en de Arim Zondvloed.....	120
Hoofdstuk 8	
De Profeet Soeleiman en de Koningin van Saba.....	131
Hoofdstuk 9	
Metgezellen van de Grot.....	137
Conclusie	146

Inleiding

*Dit is wat nieuws van de steden die Wij aan jou hebben overgelaten; hiervan staan sommigen en sommigen zijn (al omver) gemaaid. Wij hebben hen geen onrecht aangericht, maar zij hebben zichzelf onrecht aangedaan. Dus hun goden, anderen dan Allah die zij aanriepen baatten hen niet toen het Bevel van jullie Heer kwam, noch hebben zij hier iets aan toegevoegd anders dan vernietiging.
(Qoer-aan Soerah Hoed 100-101)*

Allah scheidt de mens en geeft hem een spirituele en lichamelijke vorm, laat hem een bepaalde levensloop leiden en zal hem dan tot in Zijn nabijheid nemen door zijn dood teweeg te brengen. Allah scheidt de mens en volgens het vers “Zou Hij het niet moeten weten – Hij die schiep?” (Soerat al-Moelk: 14), is Hij degene Die weet en hem erkent, Die hem onderwijst en in zijn behoeften voorziet. Daarom is het enige doel dat een mens in het leven heeft het prijzen van Allah, Hem smeken en Hem aanbidden. Om dezelfde reden is de pure boodschap en de openbaring van Allah aan de mens doorgegeven door Zijn boodschappers de enige leiding voor de mens. De Qoer-aan is het laatste boek van Allah en Zijn ongewijzigde openbaring. Dit is de reden dat het onze verantwoording is de Qoer-aan aan te nemen als onze ware leidraad en om uitermate precies te zijn over al zijn beoordelingen. Dit is de enige weg tot redding in zowel deze wereld als daar voorbij. Daarom moeten we zeer voorzichtig en aandachtig onderzoeken wat de Qoer-aan aan ons doorgeeft en het verder bespiegelen. In de Qoer-aan verklaart Allah dat het doel van de openbaringen van de Qoer-aan is om mensen tot nadenken te stemmen:

Deze (Qoer-aan) is een boodschap voor de mensheid zodat zij daarmee gewaarschuwd moge zijn en dat zij moge weten dat Hij de enige God is. Geen heeft het recht aanbeden te worden behalve Allah en dat de mensen van begrip daarop acht slaan.

(Qoer-aan Soerah Ibrahim: 52)

Het nieuws over voorgaande volken wat een groot deel van de Qoer-aan uitmaakt, is zeker één van de zaken die we zouden moeten overpeinzen. Een meerderheid van die

volken wees de profeten die naar hen gestuurd werden af en lieten verder nog vijandigheid jegens hen zien. Vanwege hun onbeschaamdheid riepen zij de toorn van Allah over zichzelf af en zijn volkomen van de aarde gevaagd. De Qoer-aan vertelt ons dat deze verhalen van vernietiging een waarschuwing zouden moeten zijn voor volgende generaties. Er wordt bijvoorbeeld direct na een beschrijving van de straf die is gegeven aan een groep joden die opstandig waren tegen Allah in de Qoer-aan gezegd:

Dus hebben we deze bestraffing als een voorbeeld voor henzelf gemaakt en voor de latere generatie een les voor degenen die godvrezend zijn.

(Qoer-aan Soerat al-Baqara: 66)

In dit boek zullen we een paar van de maatschappijen uit het verleden die vernietigd zijn vanwege hun opstandigheid tegen Allah opnieuw bekijken. Ons doel is deze gebeurtenissen te belichten van wie elk een “voorbeeld voor hun eigen tijd is”, zodat zij een “les” kunnen geven.

De tweede reden dat we deze vernietigingen onderzoeken is om de manifestaties uit de Qoer-aanverzen uitwendig, in de wereld, te tonen en de betrouwbaarheid van de verklaringen uit de Qoer-aan te laten zien. In de Qoer-aan garandeert Allah dat Zijn verzen in de buitenwereld te observeren zijn:

Alle lofprijzing en dank is aan Allah. Hij zal jullie Zijn tekenen laten zien, en jullie zullen het herkennen.

(Qoer-aan Soerat an-Naml: 93)

En om hen te kennen en te identificeren is één van de primaire wegen die naar geloof leiden.

Bijna alle incidenten van vernietiging waarover in de Qoer-aan verteld wordt zijn “observeerbaar” en “te identificeren” geworden dankzij recente archiefonderzoeken en archeologische vondsten. In dit onderzoek behandelen we de sporen van sommige van deze verhalen van vernietiging die in de Qoer-aan worden genoemd. (Opgemerkt moet worden dat sommige van de volkeren waar de Qoer-aan over vertelt, niet tot de reikwijdte van dit boek horen, omdat in de Qoer-aan geen specifieke tijd en plaats van hen gegeven is, en zij alleen met hun opstandige gedrag en tegenwerking jegens Allah en Zijn boodschappers beschreven zijn en met de rampen die hen als resultaat overkwamen.)

Ons doel is om door hedendaagse ontdekkingen een licht op de realiteiten van de Qoer-aan te werpen en zo aan iedereen, zowel gelovigen als ongelovigen, de waarheid van de religie van Allah te tonen.

Voorgaande generaties

Heeft het verhaal van degenen vóór hen, hen niet bereikt. De mensen van Noeh, 'Ad en Thamoed, het volk van Ibrahim, de bewoners van Median en de verwoeste steden, tot hen kwamen boodschappers met duidelijke bewijzen. Het was dus niet Allah die hen onrecht aandeed, maar zij deden zichzelf onrecht aan.
(*Qoer-aan Soerat at-Tawba: 70*)

De Goddelijke boodschap, door Allah aan de mensen doorgegeven via Zijn boodschappers, is sinds de schepping van de mens aan ons medegedeeld. Sommige maatschappijen hebben de boodschap geaccepteerd terwijl anderen hem hebben ontkend. Nu en dan accepteerde een minderheid uit een maatschappij de boodschap en volgde een boodschapper.

Maar de meerderheid van de gemeenschappen die de boodschap hebben ontvangen, hebben hem niet geaccepteerd. Zij negeerden niet alleen de boodschap die door de boodschapper werd verkondigd, maar probeerden de boodschapper en zijn volgelingen ook kwaad te doen. De boodschappers werden over het algemeen lasterlijk van “leugens, magie, geestesziekte en bedrog” beschuldigd en de leiders van vele volkeren probeerden hen zelfs te laten vermoorden.

Het enige dat de profeten van hun volk wilden was hun gehoorzaamheid aan Allah, zij vroegen er geen geld of ander werelds profijt voor terug. Noch probeerden zij hun volk te dwingen. Het enige dat zij deden was het uitnodigen van hun volk naar de religie van de waarheid en het beginnen van een andere manier van leven samen met hun volgelingen, apart van die gemeenschap.

Wat gebeurde tussen Shoe'ayb en de mensen van Madyan naar wie hij was gestuurd,

illustreert de eerder genoemde relatie tussen de profeet en de gemeenschap. De reactie van de stam van Shoe'ayb op Shoe'ayb die hen opriep in Allah te geloven en het onrecht dat zij deden op te geven en de manier waarop zij eindigden zijn zeer interessant:

En tot het volk van Madyan (stuurden Wij) hun broeder Shoe'aib. Hij zei: "O mijn volk! Aanbid Allah, jullie hebben geen andere god behalve Hem en geef geen te laag gewicht, ik zie dat jullie welvarend zijn; en waarlijk ik vrees voor jullie de bestraffing van een komende Dag. En O mijn volk! Geef het volle gewicht en de volle maat in rechtvaardigheid en verminder niet de zaken waar de mensen recht op hebben en zaai geen verderf in het land, corruptie veroorzakend. Dat wat voor jullie bij Allah is achtergelaten is beter voor jullie, als jullie gelovigen zijn. En ik ben niet over jullie als hoeder ingesteld." Zij zeiden: "O Shoe'aib! Beveelt jou gebed zo dat je ons beveelt de aanbidding die onze voorvaderen plachten te verrichten na te laten, of dat wij stoppen met onze weelde te doen wat wij willen? Waarlijk jij bent vasthoudend, rechtgeleid." Hij zei: "O mijn volk! Vertel mij, als ik met een duidelijk bewijs van mijn Heer kom en Hij heeft mij een goed onderhoud van Hem gegeven. Ik wens niet, in tegenstelling tot jullie te doen wat ik jullie verboden heb. Ik wens slechts te herzien waar ik met mijn beste krachten toe in staat ben. En mijn leiding kan niet anders komen dan van Allah, in Hem leg ik mijn vertrouwen en aan Hem betuig ik mijn spijt." En: "O mijn volk! Laat mijn wangedrag niet zorgen dat jullie hetzelfde lot zullen ondergaan als dat van het volk van Noeh of Hoed of Salih en het volk van Loeth is niet ver van jullie verwijderd! En vraag vergiffenis aan jullie Heer en keer je tot Hem in berouw. Waarlijk, mijn Heer is genadevol, liefhebbend." Zij zeiden: "O Shoe'aib! Wij begrijpen niet veel van wat jij zegt en wij zien je als een zwakke onder ons. Als het niet voor je familie geweest was hadden wij je zeker gestenigd en jij bent niet machtig tegen ons." Hij zei: "O mijn volk! Is mijn familie dan belangrijker voor jullie dan Allah? En als jullie Hem achter jullie ruggen hebben verstopt. Waarlijk, mijn Heer omringt alles wat jullie doen." En: "O mijn volk! Handel volgens jullie mogelijkheden en op jullie manier, en ik handel. Jullie zullen erachter komen wie het is waarop de bestraffing zal neerdalen en hem met schandelijkheid zal bedekken, en wie een leugenaar is! Pas op! Waarlijk ik pas ook met jullie op!" En toen Ons Bevel kwam hebben Wij Shoe'aib gered en degenen die met hem geloofden door een genade van Ons. En de kreet greep de zondaren en zij lagen dood, geknield in

hun huizen. Alsof zij daar nooit geleefd hadden! Weg dus met de Madyan. Zoals ook de Thamoed verdwenen zijn!

(Qoer-aan Soerah Hoed: 84-95)

Beramend om “Shoe’ayb te stenigen”, die niets anders had gedaan als hen tot goedheid op te roepen, werd het volk van Madyan gestraft door de toorn van Allah en zij vergingen zoals wordt beschreven in bovenstaande verzen. Het volk van Madyan is niet het enige voorbeeld. Integendeel, zoals Shoe’ayb opmerkte toen hij met zijn volk sprak, vele volkeren die het volk van Madyan voorgingen, zijn vergaan. Na Madyan zijn ook vele volkeren vernietigd door de toorn van Allah.

Op de volgende pagina’s zullen we de eerder genoemde vergane gemeenschappen en hun overblijfselen beschrijven. In de Qoer-aan, worden deze gemeenschappen in detail beschreven en mensen worden uitgenodigd deze te beschouwen en een waarschuwing te halen uit de manier waarop deze mensen eindigden.

De Qoer-aan trekt op dit punt vooral de aandacht naar het feit dat de meerderheid van deze vergane gemeenschappen een hoge beschaving hadden gevestigd. In de Qoer-aan is het kenmerk van de vergane gemeenschappen als volgt:

En hoeveel generaties hebben Wij vóór hen vernietigd, die sterker in macht dan hen waren en renden voor beschutting in het land. Konden zij een plaats vinden om te vluchten?

(Qoer-aan Qaf: 36)

In het vers worden twee kenmerken van de vergane volkeren bijzonder benadrukt. Het eerste is hun “sterker in macht” zijn. Dit houdt in dat de vergane gemeenschappen een gedisciplineerd en sterk militairbureaucratisch stelsel gevestigd hadden en door geweld de macht in het gebied waarin zij leefden grepen. Het tweede punt is dat de eerder genoemde gemeenschappen grote steden stichten die zich onderscheidten door hun architecturale kenmerken.

Het is opmerkenswaardig dat beide kenmerken goed bij de hedendaagse beschaving passen, welke een verfijnde wereldcultuur heeft gevestigd door de technologie van vandaag de dag en wetenschap en gecentraliseerde landen en grote steden heeft gesticht en toch Allah ontkent en negeert, terwijl ze vergeten dat dit alles mogelijk is gemaakt door Zijn macht. Maar, zoals in het vers gezegd wordt, de beschaving die zij gevestigd hadden, konden de vergane gemeenschappen niet redden, omdat hun beschaving op de ontkenning van Allah gebaseerd was. Het einde van de hedendaagse beschaving zal niet anders zijn, zolang het op ontkenning en onheil op aarde is gebaseerd. Een aanzienlijk aantal van de incidenten van vernietiging, waarvan

sommigen in de Qoer-aan verteld worden, zijn door archeologisch onderzoek in de moderne tijd bevestigd. Deze vondsten, welke duidelijk bewijzen dat de incidenten die in de Qoer-aan staan, plaats hebben gevonden, lichten de noodzaak om “van tevoren gewaarschuwd te worden”, welke zo vaak in de anekdoten van de Qoer-aan voorkomen, toe. Allah vertelt ons in de Qoer-aan dat het nodig is om “over de aarde te reizen” en te “zien wat het einde was van diegenen voor ons.”

En Wij hebben voor jou niemand gezonden behalve degenen die Wij onder de bewoners van de steden geïnspireerd hebben. Hebben zij niet over de aarde gereisd en het einde gezien van degenen die voor hen waren? En waarlijk, het huis in het hiernamaals is het beste voor degenen die Allah vrezen en Hem gehoorzamen. Begrijpen jullie dan niet? Tot de Boodschappers de hoop hebben opgegeven en dachten dat zij ontkend werden, toen kwam tot hen Onze hulp en iedereen die Wij wilden werd gered. En Onze bestraffing kan niet van de mensen die misdadigers zijn afgewend worden. Voorwaar, in hun verhalen is er een les voor de mensen van begrip. Het is niet een gedwongen uitspraak maar een bevestiging van het bestaan van de Boeken van Allah en een nauwkeurige uitleg van alles en een leiding en een genade voor de mensen die geloven.

(Qoer-aan Soerah Yoesoef 109-111)

Er zijn inderdaad voorbeelden in de verhalen van voorgaande gemeenschappen voor mensen aan wie begrip geschonken is. Vergaan zijn door hun opstandigheid tegen Allah en hun afwijzing van Zijn bevelen, tonen deze gemeenschappen ons hoe zwak en machteloos de mensheid is met betrekking tot Allah. Op de volgende pagina's zullen we deze voorbeelden, op chronologische volgorde, onderzoeken.

Noah's Zondvloed

*En voorwaar, Wij hebben Noeh naar zijn volk gestuurd, en hij bleef onder hen duizend jaren minus vijftig jaar en de zondvloed overspoelde hen terwijl zij onrechtvaardigen waren.
(Qoer-aan Soerat al-Ankaboot: 14)*

In bijna alle culturen wordt ernaar verwezen en de Zondvloed van Noeh (Noah) is één van de gebeurtenissen waar de Qoer-aan het meest uitgebreid op zinspeelt. De onverschilligheid van het volk van de profeet Noeh tegenover zijn advies en waarschuwingen, hun reacties en hoe de gebeurtenis plaatsvond zijn in vele verzen in detail verteld.

De profeet Noeh was gestuurd om zijn volk, wat van de verzen van Allah was afgekeerd en partners met Hem begonnen te associëren, te waarschuwen en hen aan te sporen alleen Allah te aanbidden en te stoppen met hun opstandigheid. Ondanks dat de boodschapper Noeh zijn volk vele malen adviseerde zich aan Allah te onderwerpen en hen waarschuwde voor de toorn van Allah, ontkenden zij Hem nog steeds en bleven partners met Allah associëren. In Soerat al-Moe'minoen, is als volgt beschreven hoe de affaire zich ontwikkelde;

En voorwaar Wij hebben Noeh naar zijn volk gestuurd en hij zei: "O mijn volk! Aanbidt Allah! Jullie hebben geen andere God behalve Hem. Zijn jullie dan niet bang?" Maar de stamhoofden van degenen die onder zijn volk ongelovig waren, zeiden: "Hij is niet meer dan een mens zoals jullie, hij probeert zichzelf boven jullie te stellen. Als Allah het gewild had, dan had Hij beslist engelen

neergezonden; nog nooit hebben wij zoiets gehoord van de vaders van de ouden. Hij is slechts een man die krankzinnig is, wacht dus een tijdje voor hem.”
(Noeh) zei: “O mijn Heer! Help mij want zij ontkennen mij.”

(Qoer-aan Soerat al-Moe’minoen: 23-26).

Zoals in deze verzen wordt verteld, probeerden de leiders van de gemeenschap Noeh ervan te beschuldigen, superioriteit over hen trachten uit te oefenen, dat wil zeggen, persoonlijke belangen zoeken zoals, status, leiderschap en rijkdom. Zij probeerden hem als “bezeten” te bestempelen en besloten hem nog een poosje te dulden en hem onder druk te houden.

Hierop, vertelde Allah aan de boodschapper Noeh dat zij die geloof verwierpen en zondigden, met verdrinking gestraft zouden worden en dat zij die geloofden zouden worden gered.

Toen de tijd van bestraffing inderdaad kwam, ontsprongen wateren en overstromende bronnen uit de grond en tezamen met buitensporige regen veroorzaakten ze een enorme overstroming. Allah zei Noeh om: “Aan boord paren van elke soort te nemen, mannelijk en vrouwelijk en zijn familie – behalve diegene van hen wie het Woord al is voorgegaan.” Alle mensen in dat land zijn in het water verdronken – waaronder ook Noeh’s “zoon” die dacht dat hij gered kon worden door bescherming te zoeken op een nabij gelegen berg. Iedereen verdronk, behalve degenen die, met de profeet Noeh, aan boord van de Ark waren gegaan. Toen het water zakte aan het eind van de Zondvloed, en “de zaak was beëindigd”, kwam de Ark op Joedi te rusten – dat is, op een hoge plek – zoals de Qoer-aan ons verteld.

Archeologisch, geografisch en historisch onderzoek toont aan dat deze gebeurtenis plaatsvond, precies zoals in de Qoer-aan wordt verteld. De Zondvloed is ook op een vergelijkbare manier beschreven in vele verslagen van beschavingen uit het verleden en in veel historische documenten, hoewel karakter en plaatsnamen verschillen. En “alles dat gebeurde met mensen die op het verkeerde pad waren” wordt aan de hedendaagse mens gepresenteerd als een waarschuwing.

Behalve in het Oude en Nieuwe Testament, wordt een verslag van de Zondvloed ook op een vergelijkbare manier verteld in Soemerische en Assyrisch-Babelonische verslagen, in Griekse legenden, in de Shatapatha, Brahmana en Mahabharata epische gedichten uit India, in sommige Welshe legenden van de Britse Eilanden, in de Noord-Europese Edda, in Litouwse legende en zelfs in enige verhalen van Chinese origine.

Hoe zou zulke gedetailleerde en toepasselijke informatie verzameld kunnen worden uit landen die geografisch en cultureel zo ver uit elkaar liggen en die behoorlijk ver van elkaar en de regio van de Zondvloed liggen?

Het antwoord is duidelijk: het feit dat hetzelfde incident wordt doorgegeven in verslagen en inscripties uit al deze gemeenschappen, welke weinig mogelijkheid tot communicatie met elkaar hebben, is in feite een duidelijk bewijs dat deze mensen kennis ontvingen uit een goddelijke bron. Het lijkt erop dat de Zondvloed, één van de belangrijkste en vernietigendste gebeurtenissen in de geschiedenis, overgeleverd is door verschillende profeten die naar verscheidene beschavingen zijn gestuurd met als doel, een voorbeeld te stellen. Aldus spreidde het nieuws over de Zondvloed zich uit naar verschillende culturen.

Behalve dat het in vele culturen en religieuze bronnen overgeleverd wordt, is het verhaal van de Zondvloed en de profeet Noeh, bovendien enorm gewijzigd en afwijkend van de originele versie, dit komt oftewel door bronvervalsing, of onjuiste overbrenging en misschien zelfs een verkeerde intentie. Onderzoek onthult dat, onder alle overleveringen van de Zondvloed, welke in principe hetzelfde incident met enkele verschillen vertellen, de enige consequente beschrijving die van de Qoer-aan is.

De Profeet Noeh en de Zondvloed in de Qoer-aan

De Zondvloed van Noeh wordt in vele Qoer-aan verzen genoemd. Hieronder zijn de verzen te vinden, op volgorde van gebeurtenis gearrangeerd;

Het door de Profeet Noeh uitnodigen van zijn Volk naar de Religie van de Waarheid.

Voorwaar, Wij hebben Noeh naar zijn volk gestuurd en hij zei: “O, mijn volk! Aanbid Allah! Jullie hebben geen andere god behalve Hem. Zeker, ik vrees voor jullie de bestraffing van de grote dag!”

(Qoer-aan Soerat al-Araf: 59)

Ik ben voor jullie een betrouwbare boodschapper. Vrees Allah dus en gehoorzaam mij. Ik vraag jullie hiervoor geen beloning, mijn beloning is slechts van de Heer van de wereldwezens. Onderhoudt jullie verplichting tot Allah, vrees Hem en gehoorzaam mij.”

(Qoer-aan Soerat as-Shoeara: 107-110)

En voorwaar Wij hebben Noeh naar zijn volk gestuurd en hij zei: “O mijn volk!

Aanbidt Allah! Jullie hebben geen andere god behalve Hem.

Zijn jullie dan niet bang?"

(Qoer-aan Soerat al-Moe'minoen: 23)

De Profeet Noeh die zijn volk waarschuwt tegen de Bestrafing door Allah.

Waarlijk, Wij hebben Noeh tot zijn volk gestuurd (zeggende): "Waarschuw je volk voor de komst van een pijnlijke bestraffing voor hen."

(Qoer-aan Soerat Noeh: 11)

En jullie willen weten wie het is waarover de bestraffing zal komen die hen met schande zal bedekken en tot wie er een lange bestraffing komt.

(Qoer-aan Soerat Hoed: 39)

Dat jullie geen ander dan Allah aanbidden, zeker, ik vrees voor jullie de bestraffing van een pijnlijke dag."

(Qoer-aan Soerah Hoed: 26)

Ontkenning door Noeh's volk.

De leiders van zijn volk zeiden: "Waarlijk wij zien jou in grote dwaling."

(Qoer-aan Soerat al-Araf: 60)

Zij zeiden: "O Noeh! Je hebt met ons geredetwist en je hebt het gesprek verlengd, laat ons nu datgene zien waar je ons mee bedreigd hebt, als je waarachtig bent."

(Qoer-aan Soera Hoed:32)

En toen hij de ark bouwde, bespotten de stamhoofden van zijn volk hem elke keer wanneer zij voorbij liepen. Hij zei: "Als jullie ons bespotten, bespotten wij jullie ook voor jullie bespotting."

(Qoer-aan Soerat Hoed: 38)

Maar de stamhoofden van degenen die onder zijn volk ongelovig waren, zeiden: "Hij is niet meer dan een mens zoals jullie, hij probeert zichzelf boven jullie te stellen. Als Allah het gewild had, dan had Hij beslist engelen neergezonden; nog nooit hebben wij zoiets gehoord van de vaders van de ouderen. Hij is slechts een man die krankzinnig is, wacht dus een tijdje voor hem."

(Qoer-aan Soerat al-Moe'minoen: 24-25)

Het volk van Noeh ontkende vóór hen, zij verwierpen Onze slaaf en zeiden: "Een dwaas!" En hij werd beledigend uitgescholden en bedreigd.

(Qoer-aan Soerat al-Qomar: 9)

Hun veronachtzaming van degenen die de Profeet Noeh volgden.

De stamhoofden van de ongelovigen onder zijn volk zeiden: “Wij zien jou als een man net als onszelf, noch zien wij dat iemand je volgt behalve de minsten onder ons en zij volgen je zonder na te denken. En wij zien in jou geen voordeel voor ons, eigenlijk denken wij dat je een leugenaar bent.”

(Qoer-aan Soerat Hoed: 27)

Zij zeiden: “Zullen wij jou geloven terwijl de minsten jou volgen?”. Hij zei: “En wat voor kennis heb ik van wat zij deden?” Hun rekening ligt slechts bij mijn Heer, als jullie dat (maar) wisten. En ik ben niet van plan de gelovigen te verjagen. Ik ben slechts een duidelijke waarschuwer.”

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 111-115)

De Aanmaning van Allah aan Noeh om niet te treuren.

Er werd aan Noeh geopenbaard:

En het was Noeh ingegeven: “Niemand van je volk zal geloven, behalve degenen die reeds geloven. Wees niet bedroefd vanwege wat zij doen.”

(Qoer-aan Soerat Hoed: 36)

Gebeden van de Profeet Noeh.

Oordeelt U daarom tussen hen en mij en red mij en degenen van de gelovigen die met mij zijn.”

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 118)

Toen riep hij zijn Heer aan: “Ik ben overmeesterd, help (mij) dus!”

(Qoer-aan Soerat al-Qomar: 10)

Hij zei: “O mijn Heer! Waarlijk, ik heb mijn volk in de nacht en op de dag geroepen, maar al mijn roepen voegde niets aan (hun) vlucht toe.

(Qoer-aan Soerat Noeh: 5-6)

(Noeh) zei: “O mijn Heer! Help mij want zij ontkennen mij.”

(Qoer-aan Soerat al-Moe’minoen: 26)

En voorwaar Noeh riep Ons aan en Wij waren de Beste van degenen die (het verzoek) beantwoorden.

(Qoer-aan Soerat as-Saaffat: 75)

Het bouwen van de Ark.

En bouw onder Onze ogen en met Onze inspiratie een ark, en spreek Mij niet aan voor degenen die het mis hebben; zij zullen zeker verdrinken.”

(Qoer-aan Soerah Hoed: 37)

De vernietiging van het volk van de Profeet Noeh door verdrinking.

Maar zij negeerden hem, zodat Wij hem en degenen die met hem waren, reddden in het schip en Wij verdronken degenen die Onze tekenen negeerden. Zij waren zeker een blind volk.

(Qoer-aan Soerat al-Araf: 64)

Toen verdronken Wij de anderen nadat degenen die achter bleven gered waren.

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 120)

En voorwaar, Wij hebben Noeh naar zijn volk gestuurd, en hij bleef onder hen duizend jaren minus vijftig jaar en de zondvloed overspoelde hen terwijl zij onrechtvaardigen waren.

(Qoer-aan Soerat al-Ankaboet: 14)

Dus hebben Wij hem gered en degenen die bij hem waren door een genade van Ons en Wij hebben de wortels afgesneden van degenen die Onze tekenen negeerden en zij waren geen gelovigen. (Maar zij negeerden hem, zodat Wij hem en degenen die met hem waren, reddden in het schip en Wij verdronken degenen die Onze tekenen negeerden. Zij waren zeker een blind volk. Toen verdronken Wij de anderen nadat degenen die achter bleven gered waren.

(Qoer-aan Soerat al-Araf: 72)

De vernietiging van de “zoon” van de Profeet Noeh

De Qoer-aan verhaald een dialoog tussen Noeh en zijn zoon, in een vroeg stadium van de Zondvloed;

Dus het voer met hen tussen golven als bergen en Noeh riep tegen zijn zoon: “O mijn zoon! Kom met ons aan boord en wees niet bij de ongelovigen.” De zoon antwoordde: “Ik zal naar een berg gaan, dat zal mij van het water redden.” Noeh zei: “Deze dag is er geen redding van het Besluit van Allah behalve met hem waar Hij genade mee heeft.” En een golf kwam tussen hen, dus hij was bij degenen die verdronken waren.

(Qoer-aan Soerat Hoed: 42-43)

De gelovigen redden van de Zondvloed

En Wij redden hem en degenen die bij hem waren in een volgeladen schip.

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 119)

Toen redden Wij hem en degenen die met hem in de ark waren en maakte het als een waarschuwing voor de wereldwezens.

(Qoer-aan Soerat al-Ankaboot: 15)

De fysieke kenmerken van de Zondvloed

Dus openden Wij de poorten van de hemel met stromend water. En Wij lieten uit de aarde de bronnen stromen. Dus de wateren ontmoetten elkaar in een voorbeschikte zaak. En Wij droegen hem op een (schip) gemaakt van spijkers en planken.

(Qoer-aan Soerat al-Qomar: 11-13)

(Zo was het) toen Ons Bevel kwam en de oven kookte over. Wij zeiden: “Laad daarin van ieder soort twee en je gezin behalve degenen waar het woord reeds tegen gesproken heeft, en degenen die geloven. En niemand geloofden met hem, behalve een paar.” En hij zei: “Scheep in, in de naam van Allah zal het zijn bewegende koers en zijn ankerplaats zijn. Zeker, mijn Heer is Genadevol, Barmhartig. Dus het voer met hen tussen golven als bergen en Noeh riep tegen zijn zoon: “O mijn zoon! Kom met ons aan boord en wees niet bij de ongelovigen.”

(Qoer-aan Soerat Hoed: 40-42)

Dus inspireerden Wij hem (zeggende): “Bouw een schip onder Onze ogen en onder Onze openbaring. Dan als Ons bevel komt, en de oven overkookt, neem

dan aan boord van elk soort twee en jouw familie, behalve degenen waar het Woord al tegen is uitgevaardigd. En spreek Mij niet aan om gunsten te verlenen voor degenen die gezondigd hebben. Waarlijk zij zullen verdrinken.

(Qoer-aan Soerat al-Moe' minoen: 27)

Het te rusten liggen van de Ark op een Hoge plaats

En er werd gezegd: "O aarde! Slik je water in, en O hemel! Stop." En het water was verdwenen en het Besluit was vervuld. En het strandde op de berg Judi en er werd gezegd: "Weg met het volk dat onrechtvaardig is."

(Qoer-aan Hoed: 44)

Het educatieve aspect van de Zondvloed

Waarlijk! Toen het water boven zijn grenzen steeg droegen Wij jullie in het drijvende. Zodat Wij het als een overdenking voor jullie kunnen maken en het heldere oor (persoon) het kan (horen en) begrijpen.

(Qoer-aan al-Haaqqa: 12-12)

Allah's prijzen van de Profeet Noeh

Vrede zij met jou Noeh onder de wereldwezens!" Waarlijk, dus belonen Wij de weldoeners.. Waarlijk, hij is één van Onze gelovende slaven.

(Qoer-aan Soerat as-Saaffat: 79-81)

Was de Zondvloed een locale ramp of was het globaal?

Degenen die de realiteit van de Zondvloed van Noeh verloochenen, ondersteunen hun standpunt met de bewering dat een wereldwijde overstroming onmogelijk is. Hun ontkenning van enige willekeurige overstroming, is echter ook een op de Qoer-aan gerichte aanval. Volgens hen, lijken alle geopenbaarde boeken, waaronder de Qoer-aan de realiteit van een wereldwijde overstroming te verdedigen en zijn dus onjuist.

Deze ontkenning van de Qoer-aan is evenwel niet juist. De Qoer-aan is door Allah geopenbaard en is het enige ongewijzigde goddelijke boek. De Qoer-aan kijkt vanuit een ander standpunt naar de Zondvloed dan de Pentateuch en de andere overstromingslegendes die in verschillende culturen overgeleverd worden. De Pentateuch een naam voor de eerste vijf boeken van het Oude Testament, zegt dat de Zondvloed globaal was, dat het de hele wereld omvatte. De Qoer-aan geeft evenwel niet zo'n

verklaring, de betreffende verzen impliceren dat de Zondvloed regionaal was en niet de hele wereld omvatte, maar verdronk alleen het volk van Noeh, die door Noeh gewaarschuwd waren en op die manier gestraft werden.

Wanneer de Zondvloed overleveringen van het Oude Testament en de Qoer-aan worden onderzocht, is dit verschil duidelijk. Het Oude Testament, is door de geschiedenis heen aan zoveel veranderingen en aanvullingen blootgesteld, dat het niet als een originele openbaring mag worden beschouwd, beschrijft als volgt hoe de Zondvloed begon;

En God zag dat de zondigheid van de mens op aarde groot was en dat ieder van de gedachtes uit zijn hart continu slecht was. En het speet de Heer dat Hij de mens op de aarde had gemaakt en het bedroefde Zijn hart. En de Heer zei: "Ik zal de mens, die Ik geschapen heb, van de aarde wegvagen; zowel mens als dier, en het kruipende ding en de vogels uit de lucht; want het speet Mij dat Ik hen gemaakt heb." Maar Noeh vond genade in de ogen van de Heer

(Genesis, 6:5-8)

In de Qoer-aan echter wordt duidelijk aangetoond dat het niet de hele wereld, maar alleen het volk van Noeh was dat vernietigd werd. Net zoals Hoed alleen naar de 'Ad was gestuurd (Soerah Hoed: 50), Salih naar de Thamoed was gestuurd (Soerah Hoed: 61) en alle andere profeten die voor Mohammed kwamen, alleen naar hun eigen volk gestuurd waren, was Noeh alleen naar zijn volk gestuurd en de overstroming veroorzaakte alleen de verdwijning van Noeh's volk:

En voorwaar Wij stuurden Noeh naar zijn volk (en hij zei): "Ik ben tot jullie gekomen als een duidelijke waarschuwer." Dat jullie geen ander dan Allah aanbidden, zeker, ik vrees voor jullie de bestraffing van een pijnlijke dag."

(Qoer-aan Soerah Hoed: 25-26)

Zij die vergingen waren mensen die de verkondiging van Noeh volkomen negeerden en volharden in hun opstandigheid. Relevante verzen zijn expliciet genoeg:

Maar zij negeerden hem, zodat Wij hem en degenen die met hem waren, redden in het schip en Wij verdronken degenen die Onze tekenen negeerden. Zij waren zeker een blind volk.

(Qoer-aan Soerat al-Araf: 64)

Dus hebben Wij hem gered en degenen die bij hem waren door een genade van Ons en Wij hebben de wortels afgesneden van degenen die Onze tekenen negeerden en zij waren geen gelovigen.

(Qoer-aan Soerat al-Araf: 72)

Verder merkt Allah in de Qoer-aan op dat Hij een gemeenschap niet vernietigt, behal-

ve wanneer een boodschapper naar hen is gestuurd. Vernietiging kan alleen plaatsvinden, wanneer een waarschuwer al bij een bepaald volk is aangekomen en de waarschuwer is verloochend. Allah verklaart in Soerat al-Qasas:

En nooit zal jullie Heer de steden vernietigen tot Hij tot de moederstad een boodschapper stuurt die voor hen Onze verzen reciteert. En nooit zullen Wij de steden vernietigen tenzij de bevolking onrechtvaardig is.

(Qoer-aan Soerat al-Qasas: 59)

Het is niet de manier van Allah om een volk te vernietigen, aan wie Hij geen boodschappers heeft gestuurd. Noeh is als een waarschuwer naar zijn volk gestuurd. Daarom vernietigde Allah niet de gemeenschappen aan wie geen waarschuwer was gestuurd, maar alleen Noeh's volk.

Door deze verklaringen uit de Qoer-aan, kunnen we er zeker van zijn dat de overstroming van Noeh een regionale ramp was en geen wereldomvattende. De opgravingen die in de archeologische regio waar de overstroming plaats zou moeten hebben gevonden – welke we hier beneden zullen onderzoeken – laten zien dat de overstroming geen gebeurtenis was die de hele wereld trof, maar een zeer uitgebreide ramp die een bepaald deel van Mesopotamië trof.

Zijn alle diersoorten aan boord genomen?

De Bijbelexegisten geloven dat Noeh alle diersoorten aan boord van de Ark nam en dat de dieren dankzij Noeh van uitsterving gered werden. Volgens deze overtuiging, werd er van iedere op het land levende diersoort, een paar bijeengebracht en aan boord gezet.

Degenen die deze bewering verdedigen, komen hierbij zonder twijfel vele moeilijkheden tegen. Vragen over hoe de diersoorten die aan boord waren gevoed werden, hoe zij op de Ark behuisd waren of hoe zij van elkaar gescheiden werden, zijn onmogelijk te beantwoorden. Bovendien rest ook nog de vraag: hoe werden de dieren van verschillende continenten bij elkaar gebracht – zoogdieren van de polen, kangaroes uit Australië of de bizon die specifiek op het Amerikaanse continent thuishoort? Meer vragen volgen bovendien over hoe gevaarlijke dieren – giftige zoals slangen, schorpioenen en wilde dieren – gevangen werden en hoe zij ver van hun natuurlijke omgeving in leven konden worden gehouden tot het water zakte.

Dit zijn de vragen die het Oude Testament het hoofd moet bieden. In de Qoer-aan is geen verklaring die impliceert dat alle diersoorten op aarde aan boord werden genomen. Zoals we eerder hebben opgemerkt, vond de Zondvloed in een bepaalde regio

plaats. Daarom kunnen de aan boord genomen diersoorten alleen die soorten geweest zijn, die leefden in de omgeving waar Noeh's volk verbleef.

Het is echter duidelijk dat het onmogelijk is om alle diersoorten die in dat gebied leefden te verzamelen. Het is moeilijk om te geloven dat Noeh en een klein aantal gelovigen met hem (Soerah Hoed) alle kanten opgingen, om van honderden diersoorten uit hun omgeving, twee van iedere soort te vangen. Het is zelfs nog onwaarschijnlijker dat zij iedere insectensoort die in hun omgeving leefde konden vangen en dan bovendien de mannelijke nog van de vrouwelijke wisten te onderscheiden! Om deze reden is het waarschijnlijker dat de dieren die verzameld werden, de dieren waren die gemakkelijk gevangen en in leven gehouden konden worden. Daarom waren huisdieren dus bijzonder nuttig voor de mens. Het is het meest waarschijnlijk dat de profeet Noeh aan boord dieren als: koeien, schapen, paarden, pluimvee, kamelen en dergelijke heeft genomen. Omdat deze de belangrijkste dieren waren, die nodig waren voor het vestigen van een nieuw leven in een gebied dat een groot deel van zijn levende have door de Zondvloed was kwijtgeraakt.

Het belangrijkste punt, is dat de goddelijke wijsheid die spreekt uit het bevel om de dieren te verzamelen dat Allah gaf aan Noeh, meer ligt in het feit dat het gericht is op het verzamelen van de dieren die nodig zijn voor het opbouwen van nieuw leven na de overstroming, dan op het beschermen van de diersoorten.

Omdat de Zondvloed regionaal was, kon de uitsterving van de diersoorten geen mogelijkheid zijn. Het is zeer waarschijnlijk dat na de overstroming, dieren uit andere gebieden in de loop van de tijd naar dat gebied migreerden en de regio opnieuw met zijn oude levendigheid bevolkten. Wat belangrijk was, was om direct na de overstroming leven in het gebied op te bouwen, en de bijeengebrachte dieren zouden voornamelijk met dit doel verzameld zijn.

Hoe hoog is het water gestegen?

Een andere discussie rondom de Zondvloed is, of het water hoog genoeg steeg om de bergen te overstelpen of niet. Zoals bevestigd, informeert de *Qoer*-aan ons dat de Ark na de overstroming op "Al-Joedi" tot stilstand kwam. Het woord "Joedi" wordt over het algemeen aangeduid als een bepaalde berghelling, terwijl het woord in het Arabisch zoets als "hoge plaats of heuvel" lijkt te betekenen. Daarom moet men niet vergeten dat "Joedi" in de *Qoer*-aan niet als naam voor een bepaalde berghelling gebruikt hoeft te zijn, maar om aan te geven dat de Ark op een hoge plaats tot stilstand kwam. Daarbij kan de eerder genoemde betekenis van het woord "Joedi" ook

aantonen dat het water tot een bepaalde hoogte kwam, maar niet op zo'n hoog niveau als de bergtoppen. Dat wil zeggen dat de overstroming zeer waarschijnlijk niet de hele aarde en alle bergen overspoelde, zoals in het Oude Testament wordt beschreven, maar zich alleen over een bepaald gebied uitstreckte.

De locatie van de Zondvloed van Noeh

De Mesopotamische vlakten zijn als locatie voor de Zondvloed geopperd. De oudste voor de geschiedenis bekende beschavingen waren in deze regio. Daarbij is, omdat het tussen de rivieren de Tigris en de Eufraat ligt, dit gebied geografisch een zeer geschikte omgeving voor een grote overstroming. Eén van de meewerkende factoren voor het teweeg brengen van de overstroming, is zeer waarschijnlijk, dat deze twee rivieren buiten hun oevers liepen en de regio overstelpten.

De tweede reden dat dit gebied als de locatie van de Zondvloed wordt beschouwd, is historisch. In de verslagen van vele beschavingen zijn vele documenten gevonden die verwijzen naar een overstroming die in dezelfde periode plaatsvond. Omdat zij getuige van de vernietiging van het volk van Noeh waren geweest, moeten deze beschavingen de behoefte hebben gehad om op te tekenen hoe deze ramp tot stand kwam en wat voor resultaat het had. Het is bekend dat de meeste van deze overstromingslegendes van Mesopotamische origine zijn. Belangrijker voor ons zijn de archeologische vondsten. Zij laten ons zien dat een grote overstroming inderdaad deze regio overkwam. Zoals we op de volgende pagina's in detail zullen onderzoeken, zorgde de overstroming ervoor dat beschaving voor een bepaalde tijd opgeschort werd. Bij de opgravingen zijn duidelijke sporen van zo'n enorme ramp aan het licht gekomen.

De opgravingen die in de Mesopotamische regio gedaan zijn, onthullen dat in de geschiedenis deze regio verschillende rampen onderging als gevolg van de overstroming en het overlopen van de Tigris en de Eufraat rivieren. Rond het tweede millennium voor Christus, in de tijd van Ibbi-sin, is een jaar aangemerkt als het jaar "dat kwam na de overstroming die de grenzen tussen de hemelen en de aarde vernietigde."¹ Rond 1700 voor chr. in de tijd van de Babylonische Hammoerabi, is een jaar aangemerkt als het jaar waarin het incident van "het vernietigen van de stad van Esnoenna met een overstroming" plaatsvond.

In de tiende eeuw voor chr., in de tijd van de heerser Naboe-moekin-apal, vond een overstroming plaats in de stad Babylon² Na 'Isa (Jezus) vonden in de 7e, 8e, 10e, 11e en 12e eeuw belangrijke overstromingen plaats in de regio. In de 20e eeuw

gebeurde hetzelfde in 1925, 1930 en 1954.³ Het is duidelijk dat deze regio altijd bloot heeft gestaan aan de ellende van overstromingen en zoals wordt aangegeven in de Qoer-aan, is het zeer waarschijnlijk dat een indrukwekkende overstroming een heel volk kan hebben vernietigd.

Archeologisch bewijs voor de Zondvloed

Het is geen toeval dat we vandaag de dag aanlopen tegen sporen van de meeste gemeenschappen waarvan in de Qoer-aan gezegd wordt dat ze vernietigd zijn. Archeologisch bewijs brengt het feit voort dat hoe abrupter een gemeenschap verdwijnt, hoe groter de kans is dat we een aantal van zijn overblijfselen tegenkomen. In het geval van een beschaving die plotseling verdwijnt, wat kan gebeuren als resultaat van een natuurlijke ramp, plotselinge migratie of oorlog, zullen de sporen van zo'n beschaving veel beter bewaard blijven. De huizen waarin mensen leefden en de gebruiksvoorwerpen die zij eens in het dagelijks leven gebruikten, worden binnen korte tijd onder de aarde begraven. Aldus worden zij voor lange periodes, niet door de menselijke hand aangeraakt, bewaard en zij brengen belangrijk bewijs uit het verleden voort, wanneer zij aan het daglicht gebracht worden.

Dit is hoe in onze tijd een groot deel van het bewijs voor de Zondvloed van Noeh ontdekt is. De Zondvloed, waarvan mens denkt dat hij rond het 3e millennium voor Christus plaatsvond, bracht binnen een moment het einde van een beschaving teweeg en zorgde er later voor dat er een nieuwe beschaving voor in de plaats werd gesticht. Aldus is het klaarblijkelijke bewijs voor de Zondvloed duizenden jaren bewaard gebleven, zodat we er een waarschuwing uit kunnen trekken.

Vele opgravingen zijn gedaan in onderzoek naar de overstroming die de Mesopotamische vlakten overspoelde. Bij opgravingen die in de regio gemaakt zijn, zijn bij vier hoofdsteden sporen gevonden voor wat een bijzonder grote overstroming moet zijn geweest. Deze steden waren de belangrijkste steden in Mesopotamië: Oer, Erech, Kish en Shoeroeppek.

De opgravingen die in de steden gedaan zijn onthullen dat alle vier de steden, rond het 3e millennium voor Christus, aan een overstroming hebben bloot gestaan.

Laten we eerst een blik werpen op de opgravingen die gedaan zijn in de stad Oer. De oudste overblijfselen van een beschaving die opgegraven werd in de stad Oer, dat tegenwoordig een nieuwe naam gekregen heeft namelijk "Tell al-Moeqqayar", dateren van 7000 voor Christus. Als één van de plekken, die basis is geweest voor één van de vroegste beschavingen, is de stad Oer een gebied van nederzettingen geweest,

Een illustratie die Noah's
Zondvloed afschildert.

waar vele culturen elkaar opvolgden. Archeologische vondsten in de stad Oer tonen dat hier een beschaving onderbroken is na een enorme overstroming en dat later nieuwe beschavingen ontstonden. R.H Hall van het Brits Museum deed de eerste opgravingen hier. Leonard Woolley, die het op zich nam na Hall met de opgravingen door te gaan, had ook het toezicht bij een opgraving die door het Brits Museum en de Universiteit van Pennsylvania gezamenlijk werd georganiseerd. Opgravingen die door Woolley werden geleid, en die wereldwijd een groot effect hadden, duurden van 1922 tot 1934.

De opgravingen van Sir Woolley, vonden midden in de woestijn tussen Bagdad en de Perzische golf plaats. De eerste stichters van de stad Oer waren mensen die uit Noord-Mesopotamië kwamen en zichzelf “Oebaidian” noemden. Opgravingen begonnen in eerste instantie informatie te verzamelen over deze mensen. De opgravingen van Sir Woolley worden door de Duitse archeoloog Werner Keller als volgt beschreven:

“De graven van de koningen van Oer” – zoals Woolley, ze betitelde in de uitbundigheid van zijn verrukking van het ontdekken van hen, de graftomben van de Soemerische edelen. Wiens waarlijk koninklijke pracht onthuld werd toen de spaden van de archeologen een ongeveer vijftig voet hoge grafheuvel ten zuiden van de tempel aanvielen en een lange rij van boven op geplaatste graven ontdekten. De stenen grafkelders waren echte schatkisten, want zij waren gevuld met alle dure drinkbekers, prachtig gevormde kannen en vazen, brons tafelgerei, parelmoeren mozaïeken, lapis lazuli en zilver omringden deze lichamen die tot stof waren vergaan. Harpen en lieren rusten tegen de muren. Later schreef hij in zijn dagboek dat “bijna onmiddellijk, ontdekkingen werden gedaan die onze vermoedens bevestigden. Direct onder de vloer van één van de graftomben van de koningen, vonden we in een lage as van verbrand hout, een aantal kleien tabletten. Welke met tekens bedekt waren, die van een veel ouder type waren dan de inscripties op de graven. Oordelend aan de hand van de soort van schrijven konden de tabletten gedateerd worden in ongeveer 3000 voor Christus. Zij waren daarom twee of drie eeuwen ouder dan de graftomben.”

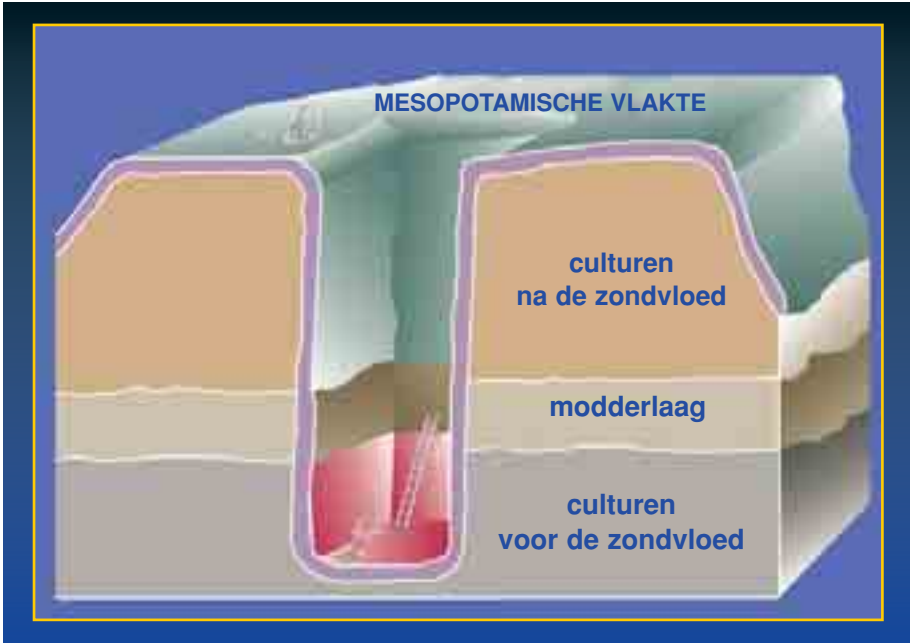
De schachten gingen dieper en dieper. Nieuwe lagen, met fragmenten van kannen, potten en kruiken bleven verschijnen. De deskundigen merkten op dat het aardewerk verrassend genoeg ongewijzigd bleef. Het leek precies op dat wat in de graven van de koningen was gevonden. Het leek er daarom op dat de Soemerische beschaving eeuwen lang geen radicale veranderingen had ondergaan. Zij moesten, volgens de conclusie, verbijsterend vroeg een hoog ontwikkeld niveau hebben bereikt. Toen

Volgens archeologische vondsten, vond de Zondvloed van Noah plaats op de Mesopotamische vlakten. De vlakten hadden toen een andere vorm. In de bovenstaande grafiek, zijn de huidige grenzen van de vlakten aangeduid in lichtblauw. Van het grote deel dat onder het lichtblauwe gebied ligt, is bekend dat het in die tijd een deel van een zee was.

Woolley's werkmannen hem na enkele dagen toeriepen: "We zijn op het onderste niveau", liet hij zichzelf zakken tot op de vloer van de schacht om zichzelf te bevredigen. De eerste gedachte van Woolley was: "Dit is het eindelijk". Het was zand, puur zand van een soort die alleen door water kan zijn angeslibd.

Zij besloten door te graven en de schacht dieper te maken. Dieper en dieper gingen de spaden de grond in: drie voet, zes voet – nog steeds pure modder. De modderlaag stopte op tien voet plotseling net zo abrupt als het begonnen was. Onder deze lemen sliblaag van bijna tien voet dik, stoten zij op vers bewijs van menselijke bewoning. Het uiterlijk en de kwaliteit van het aardewerk waren merkbaar veranderd. Hier waren zij handgemaakt. Er werden nergens metalen overblijfselen gevonden. Het

De opgravingen door Sir Leonard Woolley op de Mesopotamische vlakten onthulden de aanwezigheid van een modder - leemlaag op 2,5 meter diepte in de aarde. Deze modder – leemlaag werd hoogst waarschijnlijk gevormd door de leem massa's die door het overstromingswater werden meege dragen, het bestaat, op de hele wereld, alleen onder de Mesopotamische vlakten. De ontdekking werd een belangrijk bewijsstuk om te aan te tonen dat de Zondvloed op de Mesopotamische vlakten had plaatsgevonden.

primitieve werktuig dat naar boven kwam, was gemaakt van gehouwen vuursteen. Het moest uit het stenen tijdperk stammen!

De Zondvloed – dat was de enige mogelijke verklaring van deze grote lemen sliblaag onder de heuvel bij Oer, welke de twee tijdvakken van nederzettingen scheidde. De zee had zijn onmiskenbare sporen achtergelaten in de vorm van overblijfselen van kleine zee-organismen die in de modder ingesloten waren.⁴

Microscopische analyses onthulden dat deze grote lemen sliblaag onder de heuvel bij Oer daar was opgehoopt als het resultaat van een overstroming die groot genoeg was om een gehele oude Soemerische beschaving uit te roeien. Het epische gedicht van Gilgamesh en het verhaal van Noeh werden verenigd in deze schacht, die diep onder de Mesopotamische woestijn gegraven was. Max Mallowan overleverde de gedachten van Leonard Woolley, die zei dat zo'n enorme massa van alluvium alleen maar

in zo'n korte tijdspanne gevormd kan worden, als gevolg van een enorme overstromingsramp. Woolley beschreef de overstromingslaag die de Soemerische stad Oer scheidde van de stad Al-Oebaid, wiens inwoners geveerd aardewerk gebruikten, als de overblijfselen van de Zondvloed.⁵

Deze tonen aan dat de stad Oer één van de plaatsen was, die door de Zondvloed beïnvloed is. Werner Keller drukte het belang van de eerder genoemde opgraving uit door te zeggen, dat de van resten van een stad onder de modderige laag, die geogst zijn bij de archeologische opgravingen die in Mesopotamië zijn gedaan, bewijst dat er daar een overstroming is geweest.⁶

Een andere Mesopotamische stad die sporen van de Zondvloed draagt is "Kish van de Soemeriënen" welke nu bekend staat als Tall Al-Oehaimer. Volgens oude Soemerische bronnen, was deze stad de "zetel van de eerste postdiluviaanse dynastie."⁷ De stad Shoeroepak in Zuid-Mesopotamië, welke vandaag de dag Tall Fa'rah heet, draagt op vergelijkbare wijze sporen van de Zondvloed. Archeologische onderzoeken in deze stad werden tussen 1920 en 1930 geleid door Erich Schmidt van de Universiteit van Pennsylvania. Deze opgravingen onthulden drie lagen van bewoning, in tijd uitstrekkend van de late prehistorische periode tot de 3e dynastie van Oer (2112-2004 voor Christus) De meest kenmerkende vondsten waren ruïnes van goedgebouwde huizen samen met tabletten in spijkerschrift, van administratieve verslagen en woordenlijsten, die aangaven dat er al een hoog ontwikkelde samenleving aanwezig was tegen het einde van het 4e millennium voor Christus.⁸

Het belangrijkste punt is, dat er zo rond 2900-3000 voor Christus op deze plaats, een enorme overstromingsramp scheen te hebben plaats gevonden. Volgens Mallowans verslag bereikte Schmidt ongeveer 4 tot 5 meter onder de grond een gele grondlaag (gevormd door overstroming) gemaakt van een mengsel van klei en zand. Deze laag was dichter bij het grondniveau dan de omtrek van de grafheuvel en kon rond de hele grafheuvel geobserveerd worden....Schmidt definieerde deze laag die gemaakt was van een mengsel van klei en zand, welke overbleven van de tijd van een Oud koninkrijk van Cemdet Nasr, als "zand met zijn oorsprong in de rivier" en associeerde het met de Zondvloed van Noeh.⁹

Bij de opgravingen gedaan in de stad Shroeroepak, werden overblijfselen van een overstroming gevonden die hoorden bij de periode 2900-3000 voor Christus. De stad Shoeroepak is waarschijnlijk net zoveel door de overstroming beïnvloed als de andere steden.¹⁰

De laatste plek waar gebleken is dat hij door de Zondvloed beïnvloed is, is de stad

Erech die ten zuiden van Shoeroeppek ligt, welke vandaag de dag bekend staat als Tall Al-Warka. In deze stad is net als in anderen, een overstromingslaag gevonden. Net zoals de anderen dateert deze overstromingslaag van 2900-3000 voor Christus.¹¹ Zoals alom bekend is, stromen de rivieren de Tigris en de Eufraat door Mesopotamië, van het ene eind naar het andere. Het lijkt erop dat tijdens de gebeurtenis, deze rivieren en vele andere waterbronnen, groot en klein, overstromden en door met regen verenigd te worden, veroorzaakten zij een grote overstroming. Deze gebeurtenis wordt beschreven in de Qoer-aan

Dus openden Wij de poorten van de hemel met stromend water. En Wij lieten uit de aarde de bronnen stromen. Dus de wateren ontmoetten elkaar in een voorbeschikte zaak.

(Qoer-aan Soerat al-Qomar: 11-12)

Wanneer de factoren die de Zondvloed veroorzaakten één voor één worden onderzocht, ziet men dat zij allemaal een natuurlijk fenomeen lijken te zijn. Wat de gebeurtenis miraculeus maakt, is dat zij allemaal tegelijkertijd plaatsvonden en het feit dat Noeh zijn volk van tevoren voor zo'n ramp waarschuwde.

Beoordeling van het bewijs dat verkregen is uit de voltooide onderzoeken, onthulde dat de Zondvloed zich over ongeveer 160 kilometer (in de breedte) van oost naar west en 600 kilometer (in de lengte) van noord naar zuid, uitstreckte. Dit toont aan dat de Zondvloed het gehele Mesopotamische vlakten omvatte. Wanneer we de staat van de steden Oer, Erech, Shoeroeppek en Kish, welke sporen van de Zondvloed dragen, nader bekijken, zien we dat deze langs een route zijn opgesteld. De Zondvloed moet daarom een weerslag op deze vier steden en hun omgeving hebben gehad. Daarnaast moet worden opgemerkt dat rond 3000 voor Christus, de geografische structuur van de Mesopotamische vlakten anders was dan nu. In die tijd, lag de oever van de rivier de Eufraat oostelijker dan vandaag de dag; deze oeverlijn liep gelijk aan een doorgetrokken lijn tussen Oer, Erech, Shoeroeppek en Kish. Met het openen van de "bronnen van de aarde en de hemel" lijkt het erop dat de rivier de Eufraat overliep en verspreidde en aldus de vier bovengenoemde steden vernietigde.

Religies en culturen die de Zondvloed melden.

De Zondvloed is aan bijna alle volkeren bekend gemaakt door de mond van profeten die de religie van de waarheid doorgaven. Maar het is door die gemeenschappen in legenden veranderd en is gaandeweg zowel uitgebreid als vervalst.

Allah heeft nieuws over de Zondvloed doorgegeven via boodschappers en boeken

die Hij aan verschillende gemeenschappen heeft gestuurd, zodat het een waarschuwing en een voorbeeld kan zijn. En toch zijn de teksten iedere keer anders dan hun origineel gemaakt en de beschrijvingen van de Zondvloed zijn uitgebreid met mythologische elementen. De *Qoer-aan* is de enige blijvende bron die in blijvende overeenstemming is met de ontdekkingen van ervaringsonderzoek. Dit komt alleen omdat Allah de *Qoer-aan* heeft behoed van het ondergaan van zelfs maar de kleinste verandering en niet heeft toegestaan dat het vervalst werd. Volgens het volgende oordeel uit de *Qoer-aan*: “Wij hebben, zonder twijfel, de Boodschap gestuurd; en Wij zullen het voor zeker beschermen (tegen vervalsing)” (*Soerat al-Hidjr*: 9) is de *Qoer-aan* onder de speciale bescherming van Allah.

In het laatste deel van dit hoofdstuk dat de Zondvloed behandelt, zullen we zien hoe deze gebeurtenis is voorgesteld –hoewel zeer vervalst – in verschillende culturen en in de Oude en Nieuwe Testamenten.

De Zondvloed van Noeh in het Oude Testament.

Het boek der waarheid dat aan de profeet Moesa is geopenbaard was de Torah. Zo goed als niets van deze openbaring is overgebleven en het bijbelse boek de “Pentateuch” heeft in de loop der tijd al lang zijn connectie met de originele openbaring verloren. Zelfs de meeste delen van deze twijfelachtige entiteit zijn door rabbijnen van de joodse gemeenschap veranderd. Op dezelfde wijze zijn de openbaringen waar alle andere profeten na de profeet Moesa mee naar de kinderen Israëls zijn gestuurd, bloot gesteld aan hetzelfde gedrag en enorm gewijzigd. Daarom drijft dit kenmerk, dat ons het de “Gewijzigde Pentateuch” laat noemen, ons ertoe het eerder te beschouwen als een product van mensen die poogden de geschiedenis van hun stam op te tekenen, dan als een goddelijk boek. Het is niet verwonderlijk dat de aard van de Gewijzigde Pentateuch en de tegenstrijdigheden die het bevat, geopenbaard zijn in zijn verslag van het verhaal van Noeh, ondanks dat het enige parallellen heeft met delen van de *Qoer-aan*.

Volgens het Oude Testament, verklaarde God aan Noeh dat iedereen behalve de gelovigen zouden worden vernietigd, omdat de aarde vol geweld was. Om deze reden, beval Hij hem om een Ark te maken en beschreef hem in detail hoe hij dit moest doen. Hij vertelde hem ook, om zijn familie mee te nemen, zijn drie zonen, de vrouwen van zijn zonen, twee van ieder levend wezen en wat provisie.

Zeven dagen later, toen het moment van de Zondvloed naderde, barsten alle ondergrondse bronnen open, het raam van de hemelen opende zich en een grote overstro-

ming overspoelde alles. Dit duurde veertig dagen en nachten voort. Het schip zeilde over water dat alle bergen en hoge heuvels omvatte. Aldus werden zij die aan boord bij Noeh waren gered en de rest werd door het water van de Zondvloed megedragen en verdronken. Na de Zondvloed, die veertig dagen en nachten duurde, stopte de regen en het water begon 150 dagen hierna te zakken.

Daarna kwam op de zeventiende dag van de zevende maand, het schip tot rust op de Aratat (Agri) bergen. Noeh liet een duif vrij om te zien of het water volledig was gezakt of niet en toen de duif uiteindelijk niet terugkwam, begreep hij dat het water volledig was gezakt. God zei hen van boord te gaan en over de aarde te verspreiden.

Eén van de tegenstrijdigheden in dit verhaal in het Oude Testament is dat volgens deze opsomming, in de “Yahwist” versie van de tekst, wordt gezegd dat God Noeh bevel gaf om zeven van deze dieren mee te nemen, mannelijk en vrouwelijk. Hij noemde dit “rein” en alleen maar enkele paren van dieren die Hij “onrein” noemde. Verder is ook de duur van de Zondvloed in het Oude Testament anders. Volgens het Yahwist verslag duurde het stijgen van het water 40 dagen, terwijl het volgens het verslag van de leken 150 dagen zou hebben geduurd.

Sommige delen van het Oude Testamentische verslag over de Zondvloed van Noeh zijn als volgt:

En God zei tot Noeh: “Het einde van al het leven is voor Mij gekomen, want de aarde is gevuld met geweld door hen; en aanschouw, Ik zal hen met de aarde vernietigen. Maakt gij zelf een ark van goferhout;...

En aanschouw, Ik zelfs Ik, breng een overstroming van water op de aarde, om al het leven, waarin de levenslucht is, te vernietigen, van onder de hemel; [en] ieder ding dat [is] op aarde zal sterven. Maar met u zal ik mijn convenant vestigen en u zal in de ark komen, u en uw zoons en uw vrouw en de vrouwen van uw zoons met u. En van elk levend wezen van elk vlees, zal u twee (van ieder soort) in de ark brengen, om hen met u in leven te houden. Zij zullen mannelijk en vrouwelijk zijn.

Aldus deed Noeh; overeenstemmend met alles dat God hem bevolen had, zo deed hij.

(Genesis, 6: 13-22)

En de ark kwam in de zevende maand tot rust, op de zeventiende dag van de maand, op de berg van Aratat.

(Genesis: 8:4)

Van elk rein dier zal u hen met zevenen nemen, het mannetje en zijn vrouwtje;

en van de dieren die niet rein zijn met tweeën, het mannetje en zijn vrouwtje. Het gevogelte uit de lucht met zeven, de man en de vrouw, om het zaad overal op aarde levend te houden.

(Genesis: 7: 2-3)

En Ik zal Mijn convenant met u vestigen; noch zal ooit nog al het leven worden afgesneden door het water van een overstroming, noch zal er ooit nog een overstroming zijn om de aarde te vernietigen.

(Genesis: 9:11)

Volgens het Oude Testament, in overeenstemming met het oordeel dat “alles dat op de aarde is zal sterven” in een overstroming die de hele wereld omvat, werden alle mensen gestraft, en alleen degenen die aan boord van de Ark gingen met Noeh overleefden.

De Zondvloed van Noeh in het Nieuwe Testament.

Het Nieuwe Testament zoals we het vandaag de dag hebben is ook geen Goddelijk boek in de ware zin van het woord. Samengesteld zijnde van de woorden en daden van 'Isa (Jezus), begint het Nieuwe Testament met vier “Evangelien”, die tot meer dan een eeuw na 'Isa geschreven zijn door mensen die hem nooit hadden gezien of gezelschap hadden gehouden; namelijk: Mattheus, Markus, Lucas en Johannes. Er zijn zeer duidelijke verschillen tussen deze vier Evangelien. Vooral het Evangelie van Johannes verschilt in grote mate van de andere drie (evangelien) die tot een bepaalde hoogte, maar niet volledig, overeenkomstig met elkaar zijn. De andere boeken van het Nieuwe Testament bestaat uit de brieven geschreven door de Apostelen en Satoel van Tarsus (later Sint Paulus genoemd) die de daden van de Apostelen na 'Isa beschrijven.

Daarom is het Nieuwe Testament van vandaag de dag geen goddelijke tekst, maar eerder een semi-historisch boek.

In het Nieuwe Testament wordt de Zondvloed van Noeh als volgt vluchtig beschreven; Noeh was als boodschapper gestuurd naar een ongehoorzame gemeenschap die afgedwaald was, maar zijn volk volgde hem niet en gingen door in hun verdorvenheid. Hierop, riep Allah hen die het geloof verwierpen ter verantwoording met de Zondvloed en redde Noeh en de gelovigen door hen op de Ark te zetten. Sommige hoofdstukken van het Nieuwe Testament die aan het onderwerp gerelateerd zijn gaan als volgt;

Maar zoals de dagen van Noeh (waren), zo zal ook de komst van de Zoon van

de mens zijn. Want zoals zij in de dagen voor de overstroming aten en dronken, trouwden en werden gehuwd, tot de dag dat Noeh aan boord van de Ark ging, En niet wist tot de overstroming kwam en hen allen wegnam; zo zal ook de komst van de Zoon van de mens zijn.

(Mattheus: 24: 37-39)

En spaarde niet de oude wereld, maar redde Noeh de achtste (persoon) recht-schapenheidspreker, de overstroming in de wereld van de goddeloze brengend.

(Tweede Petrus: 2: 5)

En zoals het was in de tijd van Noeh, zo zal het zijn in de tijd van de Zoon van de mens. Zij aten, zij dronken, zij trouwden met vrouwen, zij werden in het huwelijk gegeven, tot aan de dag dat Noeh de Ark binnenging en de overstro-ming kwam en hen allen vernietigde.

(Lucas: 17: 26-27)

Welke soms ongehoorzaam waren, wanneer eens de lankmoedige van God wachten in de tijd van Noeh, terwijl de ark geprepareerd werd, waarin enkelen, te weten acht zielen werden gered van het water.

(Eerste Petrus: 3: 20)

Hier zijn zij willens en wetens onwetend van het feit dat door het woord van God, de hemelen van de oude waren, en de aarde uit het water rijzend en in het water zijnd; waarbij de wereld die toen was, overspoeld werd met water, ver-ging.

(Tweede Petrus: 3: 5-6)

Verslagen van de Zondvloed in andere culturen.

Soemerïë: Een god Enlil genaamd, vertelde de mensen dat andere goden van plan waren de mensheid te vernietigen, maar hijzelf was bereid hen te redden. De held van het verhaal is Zioesoedra, de toegewijde koning van de stad Sippoer. God Enlil ver-telde Zioesoedra wat hij moest doen om van de Zondvloed gered te worden. De tekst die verwijst naar het maken van de boot is vermist, maar het feit dat zo'n deel eens bestaan heeft, wordt overgeleverd in de delen waarin verteld wordt hoe Zioesoedra gered is. Steunend op de Babylonische versie van de vloed, komt men tot de conclu-sie dat in de complete Soemerische versie van de gebeurtenis er meer weerspiege-lende details van de reden van de Zondvloed moeten zijn geweest en hoe de boot gemaakt was.

Babylonie: Oet-Napishtim is de Babylonische tegenhanger van de Soemerische held

van de Zondvloed, Zioesoedra. Een andere belangrijke figuur is Gilgamesh. Volgens de legende, besloot Gilgamesh zijn voorouders te zoeken en te vinden, om het geheim van onsterfelijkheid te bemachtigen. Hij was tegen de gevaren en moeilijkheden van zo'n reis gewaarschuwd. Hem was verteld dat hij een reis moest maken waarbij hij over de "Mashoebergen en de wateren van de dood" moest komen, en dat zo'n reis tot dan toe alleen door de god Shamsh volbracht was. Toch trotseerde Gilgamesh alle gevaren van de reis en slaagde er uiteindelijk in Oet-Napishtim te bereiken.

De tekst wordt afgebroken op het moment dat de ontmoeting tussen Gilgamesh en Oet-Napishtim verteld wordt; en wanneer het daarna opnieuw leesbaar wordt zegt Oet-Napishtim tegen Gilgamesh dat "de goden het geheim van dood en leven voor zichzelf achterhielden" (dat zij het niet aan de mensen gaven). Hierop vroeg Gilgamesh aan Oet-Napishtim hoe hij onsterfelijkheid had verkregen; en Oet-Napishtim vertelde hem het verhaal van de vloed als antwoord op zijn vraag. De vloed wordt ook genoemd in de beroemde "twaalf tabletten" van het epische gedicht van Gilgamesh.

Oet-Napishtim begon met zeggen dat het verhaal dat hij op het punt stond aan Gilgamesh te vertellen "iets geheims, een geheim van de goden" was. Hij zei dat hij uit de stad Shoeroeppek, de oudste van de steden van het land van Akkad, kwam. Volgens zijn verslag had de god "Ia" door de muren van een rieten hut naar hem geroepen en verklaard dat de goden besloten hadden al het levenszaad te vernielen met een overstroming; maar de reden van hun besluit werd in het Babylonische Zondvloed verhaal niet gegeven, net zoals het niet in het Soemerische Zondvloed verhaal gegeven werd. Oet-Napishtim zei dat Ia hem had gezegd een schip te maken waarin hij de "zaden van alle levende dingen" moest samenbrengen. Hij informeerde hem over de maat en vorm van het schip; in overeenstemming hiermee waren de breedte, de lengte en de hoogte van het schip gelijk aan elkaar. De storm stuurde alles zes dagen en nachten lang, compleet in de war. Op de zevende dag kalmeerde het. Oet-Napishtim zag dat het buiten veranderd was in "plakkerige modder".

Het schip kwam tot stilstand op berg Nisir.

Volgens Soemerische en Babylonische verslagen, is Xisoethros of Khasisatra gered van de Zondvloed door een schip van 925 meter in lengte tezamen met zijn familie, vrienden en sommige vogels en dieren. Gezegd wordt dat "het water zich uitspreidde naar de hemel, de oceanen de kusten bedekten en de rivieren buiten hun bedding

liepen.” Het schip kwam tot rust op de Corydaense berg.

Volgens Assyrische-Babylonische verslagen werd Oebar-Toetoe of Khasisatra gered tezamen met zijn familie, bedienden, veestapel en wilde dieren op een schip dat 600 kubiek lang was, 60 kubiek hoog en breed. De Zondvloed duurde 6 dagen en 6 nachten. Toen het schip de Nizarberg bereikte kwam de duif die vrijgelaten werd terug maar de raaf kwam niet terug.

Volgens sommige Soemerische, Assyrische en Babylonische verslagen, overleefde Oet-Napishtim samen met zijn familie de Zondvloed die 6 dagen en 6 nachten duurde. Gezegd wordt: “Op de zevende dag keek Oet-Napishtim naar buiten. Alles leek heel kalm. De mens was eens te meer in modder veranderd.” Toen het schip tot rust kwam op de Nizarberg, stuurde Oet-Napishtim een duif, een raaf en een spreeuw naar buiten. De raaf bleef om van de lijken te eten maar de andere twee vogels kwamen niet terug.

India: In de epische gedichten van Shapatha Brahmana en Mahabharata van India wordt iemand die Manoe genaamd is, gered van de vloed samen met Rishiz. Volgens de legende, groeide plotseling een vis die Manoe ving en wiens leven hij spaarde, en vertelde hem een schip te maken en het aan zijn hoorns vast te binden. Deze vis werd gezien als een manifestatie van de god Vishnoe. De vis dreef het schip voort over de enorme golven en bracht het naar het noorden, naar de Hismavatberg.

Wales: Volgens een Welshe legende (uit Wales een Keltische regio van Brittannië) ontsnapten Dwynwen en Dwyfach op een schip aan de grote ramp. Toen de verschrikkelijke overstroming die gebeurde door het uitbarsten van Llynllion, wat het Meer van de Golven werd genoemd, zakte, begonnen Dwynwen en Dwyfach Britannië opnieuw te bevolken.

Scandinavië: Noord-Europese epische gedichten overleveren dat Bergalmir en zijn vrouw aan de vloed ontsnapten op een grote boot.

Litouwen: In Litouwse legenden, wordt verteld dat een paar koppels mensen en dieren werden gered door dekking te zoeken in een korst boven op een hoge berg. Toen de wind en de overstroming twaalf dagen en twaalf nachten hadden geduurd, gooide de Schepper een enorme dop van een noot naar hun toe. Degenen op de berg werden gered van een ramp door weg te zeilen in deze notendop.

China: Chinese bronnen vertellen dat iemand die Yao heette samen met zeven andere mensen of Fa Li met zijn vrouw en kinderen, van de overstroming en de aardbevingen gered werden op een zeilboot. Gezegd wordt dat “de aarde volledig vernield was. Het water trad buiten zijn oevers en bedekte alles.” Uiteindelijk zakte het water.

De Zondvloed van Noeh in de Griekse Mythologie: De god Zeus besloot om de mens, die iedere dag zondiger werd, met een overstroming te vernietigen. Alleen Deucalion en zijn vrouw Pyrra werden van de overstroming gered, omdat Deucalion's vader Prometheus, zijn zoon eerder had geadviseerd een boot te maken. Het paar zette voet op Berg Parnassos op de negende dag na het aan boord gaan.

Al deze legenden geven een historische realiteit aan. Elke gemeenschap ontving in de geschiedenis de boodschap, iedereen ontving goddelijke openbaringen, en zo leerden vele gemeenschappen over de Zondvloed. Toen de mens zich afkeerde van de essentie van de goddelijke openbaring, onderging het verslag van de Zondvloed helaas vele wijzigingen en veranderde in legenden en mythes. De enige bron, waar we het echte verhaal van Noeh en het volk dat hem ontkende, kunnen vinden is de *Qoer-aan*, welke de enige nog overgebleven ongewijzigde bron van goddelijke openbaring is.

De *Qoer-aan* voorziet ons van juiste informatie over niet alleen Noeh's Zondvloed, maar ook van andere historische gebeurtenissen en mensen. In de volgende hoofdstukken zullen we deze waargebeurde verhalen nader bekijken.

Het leven van de Profeet Ibrahim

Ibrahim was geen jood, noch een christen, maar hij was een ware moslim (Hanifan) – en verenigde niemand in de aanbedding van Allah. Waarlijk, onder de mensheid zijn degenen die de grootste claim op Ibrahim legden degenen die hem volgden en deze profeet. En Allah is de beschermer van de gelovigen.
(*Qoer-aan Soerah Aal-I Imran: 67-68*)

De profeet Ibrahim (Abraham) wordt in de Qoer-aan vaak aangehaald, en wordt door Allah onderscheiden als een voorbeeld voor de mensen. Hij gaf de boodschap van Allah door aan zijn volk dat afgoden aanbad en waarschuwde hen, zodat zij Allah zouden kunnen vrezen. Zijn volk luisterde niet naar zijn waarschuwingen en integendeel, zij verzetten zich tegen hem. Toen de onderdrukking van zijn volk toenam, moest Ibrahim met zijn vrouw, de profeet Loet en waarschijnlijk een aantal andere mensen naar een andere plaats verhuizen. Ibrahim was een afstammeling van Noeh. De Qoer-aan verklaart ook dat hij de Weg van Noeh volgde.

Vrede zij met jou Noeh onder de wereldwezens!” Waarlijk, dus belonen Wij de weldoeners. Waarlijk, hij is één van Onze gelovende slaven. Toen verdronken Wij de anderen. En waarlijk onder degenen die zijn weg volgden was Ibrahim
(*Qoer-aan Soerah as-Saaffat: 79-83*)

In de tijd van de profeet Ibrahim, aanbaden vele mensen die op de Mesopotamische vlakten en in Midden en Oost-Anatolië leefden, de hemelen en de sterren. Hun belangrijkste god was “Sin”, de maan- god. Hij werd verpersoonlijkt als een mens

met een lange baard en een jurk met een maan in de vorm van een halve cirkel dragend. Daarnaast maakten deze mensen reliëftekeningen en beelden van deze goden en aanbaden hen. Er was een behoorlijk wijdverspreid geloof dat een passende voedingsbodem voor zichzelf vond in het Nabije Oosten en zichzelf zo voor een lange periode in stand hield. De mensen in die regio bleven deze goden tot ongeveer 600 na Christus aanbidden. Als een gevolg van dit geloof, werden enkele constructies die bekend staan als “ziggoerats” welke zowel als sterrenwacht en als tempel gebruikt werden, gebouwd in het gebied dat zich uitstreckte van Mesopotamië tot het binnenland van Anatolië. Hier werden enkele goden, voornamelijk de maan-god ‘Sin’ aanbeden.¹²

Deze wijze van geloof, vandaag de dag alleen nog terug te vinden bij archeologische opgravingen, kan men in de Qoer-aan vermeld vinden. Zoals vermeldt in de Qoer-aan, verwierp Ibrahim het aanbidden van deze afgoden en keerde zich alleen naar Allah, de enige Ware God. In de Qoer-aan, wordt het gedrag van Ibrahim als volgt naverteld:

En (gedenk) toen Ibrahim tegen zijn vader Azhar zei: “Neem je afgodsbeelden tot goden? Waarlijk, ik zie dat jij en je volk een grote fout maken.” Dus hebben Wij Ibrahim het koninkrijk der hemelen en van de aarde laten zien, zodat hij één van degenen is die met zekerheid geloofd heeft. Toen de nacht hem met duisternis bedekte, zag hij een ster. Hij zei: “Dit is mijn Heer.” Maar toen het onderging, zei hij: “Ik houd niet van wat ondergaat.” Toen hij de maan op zag komen, zei hij: “Dit is mijn Heer.” Maar toen het onderging zei hij: “Tenzij mijn Heer mij leidt, zal ik zeker onder het dwalende volk verkeren.” Toen hij de zon op zag komen, zei hij: “Dit is mijn Heer. Deze is groter.” Maar toen het onderging, zei hij: “O, mijn mensen! Ik ben waarlijk vrij van alles wat jullie als deelgenoten aan Allah toevoegen.” Waarlijk, ik heb mijn gezicht tot Hem Die de hemelen en de aarde heeft geschapen, toegekeerd ‘hanifan’ en ik behoer niet tot degenen die anderen naast Allah aanbidden.”

(Qoer-aan Soerah al-Anaam: 74-79)

In de Qoer-aan worden de geboorteplaats van Ibrahim en de plaats waar hij leefde niet in detail verteld. Maar door het feit dat de engelen die naar Loet en zijn volk werden gestuurd, naar Ibrahim kwamen en aan zijn vrouw het goede nieuws van een kind vertelde, voordat zij naar Loet gingen, geeft aan dat zij dicht bij elkaar woonden en tijdgenoten waren.

Een belangrijke kwestie rondom Ibrahim uit de Qoer-aan die niet in het Oude

Bovenste foto: In de tijd van de profeet Ibrahim, waren polytheïstische religies heersend in de Mesopotamische regio. De maan-god "Sin" was één van de belangrijkste afgoden. Mensen maakten beelden van deze goden en aanbaden die. Links ziet men beelden van Sin. Het halve maan teken is duidelijk zichtbaar op de borst van het beeld.

Tweede en derde foto: De ziggoerats, die zowel als sterrenwacht en als tempel gebruikt werden, werden gebouwd met de meest geavanceerde technieken van die tijd. De sterren, de maan en de zon waren de belangrijkste onderwerpen van aanbedding, en daarom, was de hemel van groot belang. Links en onder zijn de belangrijkste ziggoerats van Mesopotamië.

Testament wordt genoemd, is de bouw van de Kaa'bah. In de Qoer-aan wordt ons verteld dat de Kaa'bah door Ibrahim en zijn zoon Isma'il gebouwd werd. Vandaag de dag is het enige dat historici over het verleden van de Kaa'bah weten, is dat het al sinds zeer oude tijden geaccepteerd is als heilige plaats. Het plaatsen van afgoden in de Kaa'bah in de Tijd van Onwetendheid voorafgaand aan de Profeet Mohammed, is het gevolg van de ontaarding en vervorming van de goddelijke religie die eens aan Ibrahim geopenbaard is.

Ibrahim volgens het Oude Testament.

Het Oude Testament is waarschijnlijk de meest gedetailleerde bron over Ibrahim, hoewel veel van wat het verteld onbetrouwbaar zou kunnen zijn. Volgens dit verslag is Ibrahim rond 1900 voor Christus geboren in de stad Oer, één van de belangrijkste plaatsen van die tijd, wat in het zuidoosten van de Mesopotamische vlakten lag. Toen hij net geboren was, werd Ibrahim niet "Abraham" genoemd, maar "Abram". Zijn naam werd naderhand door God (YHWH) veranderd.

Volgens het Oude Testament, vroeg God Abram op een dag op reis te gaan, zijn land en zijn volk verlatend, om naar een onbepaald land te gaan en daar een nieuwe gemeenschap te stichten. Op de leeftijd van 75 jaar, luisterde Abram hiernaar en ging op weg met zijn onvruchtbare vrouw Sarai – die later als "Sarah" wat prinses betekent, bekend zou worden, en de zoon van zijn broer, Loet. Op weg naar het Uitverkoren Land, bleven zij een poosje in Harran en gingen toen verder met hun reis. Toen zij in het land van Kanaan arriveerden, dat hen door God beloofd was, werd hen verteld dat deze plek speciaal voor hen gekozen was en aan hen toegewezen was. Toen Abram negenennegentig jaar oud werd, sloot hij een overeenkomst met God en zijn naam werd veranderd in Abraham. Hij stierf toen hij honderdzevenenvijftig jaar oud was en werd in de grot van Machpelah dicht bij de stad Hebron (el-Khalil) in de West-Bank begraven, wat vandaag de dag onder de bezetting van Israël is. Dit land dat door Ibrahim voor een bepaald som geld gekocht werd, was het eerste bezit van hem en zijn familie in het Beloofde Land.

De geboorteplaats van Ibrahim volgens het Oude Testament.

Het is altijd een onderwerp van discussie geweest waar Ibrahim geboren is. Terwijl de christenen en de joden zeggen dat Ibrahim in Zuid-Mesopotamië is geboren, is de heersende gedachte in de islamitische wereld dat zijn geboorteplaats in de buurt van Oerfa-Harran ligt. Sommige nieuwe vondsten tonen aan dat de joodse en christelij-

ke dissertatie de waarheid niet volledig weerspiegelt.

De joden en de christenen vertrouwen op het Oude Testament voor hun bewering, omdat hierin gezegd wordt dat, Ibrahim geboren is in de plaats Oer in Zuid-Mesopotamië. Nadat Ibrahim geboren en grootgebracht was in die stad, is hij naar men zegt op reis naar Egypte gegaan en heeft Egypte bereikt na een lange reis waarbij hij door de Harran regio in Turkije kwam.

Een recent gevonden manuscript van het Oude Testament, wekte echter serieuze twijfel op over de geldigheid van deze informatie. In dit Griekse document uit de derde eeuw voor Christus, wat geaccepteerd is als de oudste kopie van het Oude Testament dat tot nu toe gevonden is, wordt “Oer” nooit genoemd. Tegenwoordig zeggen vele onderzoekers van het Oude Testament dat het woord “Oer” onjuist is of een latere aanvulling. Dit geeft aan dat Ibrahim niet in de stad Oer geboren is en misschien in zijn hele leven nooit in de Mesopotamische regio is geweest.

Daarnaast veranderen de namen van sommige plaatsen en de gebieden die zij aanduiden, van tijd tot tijd. Tegenwoordig, wordt met de Mesopotamische vlakten over het algemeen de zuidelijke oevers van het Irakese land tussen de rivieren de Eufraat en de Tigris, aangeduid. Maar twee millennia geleden echter, werd met Mesopotamië een gebied dat noordelijker ligt bedoeld, dat zelfs zover als Harran reikt en zich uitstrekt tot ver in de hedendaagse Turkse gebieden. Zelfs als we daarom accepteren dat de uitdrukking “Mesopotamische vlakten” in het Oude Testament juist is, zou het misleidend zijn te denken dat het Mesopotamië van twee millennia geleden en het Mesopotamië van vandaag de dag precies dezelfde plaatsen zijn.

Zelfs als er gereede twijfel en onenigheid is over of de plaats Oer de geboorteplaats van Ibrahim is, is er overeenstemming over het feit dat het gebied Harran en omtrekken, de plek is waar Ibrahim leefde. Een kleine naspeuring in het Oude Testament zelf, verschaftte verder nog enige informatie, die ondersteuning geeft aan het standpunt, dat Harran de geboorteplaats van Ibrahim geweest is.

In het Oude Testament wordt bijvoorbeeld regio van Harran aangeduid als de “Aram regio” (Genesis: 11: 31 en 28: 10). Er wordt verklaard dat zij die afstammen van de familie van Ibrahim de “zoons van an Arami” zijn (Deuteronomium: 26: 5). Het identificeren van Ibrahim als een Arami toont aan dat hij zijn leven in die regio leidde.

In de islamitische bronnen is er sterk bewijs dat de geboorteplaats van Ibrahim Harran en Oerfa is. In Oerfa, wat de “stad van de Profeten” genoemd wordt, zijn er vele verhalen en legenden over Ibrahim.

Waarom werd het Oude Testament gewijzigd?

Het Oude Testament en de Qoer-aan lijken haast twee verschillende profeten, Abraham en Ibrahim genaamd te beschrijven. In de Qoer-aan wordt Ibrahim gestuurd als een boodschapper aan een afgoden aanbiddend volk. Zijn volk aanbidt de hemelen, de sterren, de maan en verschillende afgoden. Hij strijdt tegen zijn volk, probeert hen van hun bijgelovige overtuigingen af te keren en wekt onvermijdelijk de vijandigheid van zijn gehele gemeenschap, inclusief zijn eigen vader, op.

Niets van dit wordt in feite in het Oude Testament genoemd. Het gooien van Ibrahim in het vuur en het door hem breken van de afgoden van zijn gemeenschap worden niet in het Oude Testament vermeld. In het algemeen wordt Ibrahim in het Oude Testament afgeschilderd als de voorouder van de joden. Het is duidelijk dat dit uitgangspunt in het Oude Testament genomen werd door de leiders van de joodse gemeenschap, die trachtten het begrip “ras” op de voorgrond te krijgen. De joden geloven dat zij een volk zijn, die eeuwig door God uitverkoren zijn en voelen zich de meerderen. Zij veranderden hun goddelijke boek willens en wetens en vulden aan en verwijderden in overeenstemming met dit geloof. Dit is waarom Ibrahim in het Oude Testament als niet meer dan de voorouder van de joden wordt afgeschilderd.

christenen die in het Oude Testament geloven, denken dat Ibrahim de voorouder van de joden is, maar met een verschil, volgens de christenen is Ibrahim geen jood maar een christen. De christenen, die het begrip ras niet zoveel aandacht gaven als de joden, namen dit standpunt in en het is één van de oorzaken van onenigheid en strijd tussen de twee religies. Allah geeft de volgende uitleg van deze argumenten in de Qoer-aan:

O, mensen van het boek, waarom redetwisten jullie over Ibrahim, want de Thora en de Indjiel werden pas na hem geopenbaard. Hebben jullie geen verstand? Waarlijk, jullie zijn degenen die redetwisten over datgene waarover jullie kennis hebben. Waarom redetwisten jullie niet over datgene, waarover jullie geen kennis hebben. Allah weet het en jullie weten het niet. Ibrahim was geen jood, noch een christen, maar hij was een ware moslim (Hanifan) – en verenigde niemand in de aanbedding van Allah. Waarlijk, onder de mensheid zijn degenen die de grootste claim op Ibrahim legden degenen die hem volgden en deze profeet. En Allah is de beschermer van de gelovigen.

(Qoer-aan Soerah Ali-Imran: 65-68)

In de Qoer-aan is Ibrahim, anders dan wat in het Oude Testament geschreven wordt, iemand die zijn volk waarschuwde zodat zij Allah zouden kunnen vrezen en die om

deze reden tegen hen streed. Beginnend in zijn jeugd, waarschuwde hij zijn volk, dat afgoden aanbad, om deze praktijken op te geven. Zijn volk reageerde op Ibrahim met een poging hem te doden. Ontsnapt zijnde aan de goddeloosheid van zijn volk, emigreerde Ibrahim uiteindelijk.

Het volk van Loeth en de stad die ondersteboven gekeerd werd

Het volk van Loeth verloochende de waarschuwingen. Waarlijk, Wij stuurden hen een gewelddadige storm van stenen, behalve de familie van Loeth, die Wij in het laatste uur van de nacht reddden, als gunst van Ons, aldus belonen Wij degene die dankbaar is. En hij heeft zeker voor Onze Greep gewaarschuwd, maar zij twijfelden aan de waarschuwingen!
(*Qoer-aan Soerat al-Qomar: 33-36*)

Loeth leefde in dezelfde periode als Ibrahim. Loeth was gestuurd als boodschapper naar één van Ibrahim's naburige gemeenschappen. Zoals de Qoer-aan ons verteld, had dat volk een verdorven gewoonte die tot dan toe onbekend was in de wereld, namelijk sodomie. Toen Loeth hen sommeerde deze verdorvenheid op te geven en hen de waarschuwing van Allah bracht, verloochenden zij hem, weigerden zijn profeetschap en gingen door met hun verdorvenheid. Uiteindelijk werd dit volk vernietigd door een verschrikkelijke ramp.

De stad waar Loeth verbleef, wordt in het Oude Testament aangeduid als Sodom. Gelegen aan het noorden van de Rode Zee, wordt aangenomen dat deze gemeenschap vernietigd is op exact de manier als in de Qoer-aan geschreven is. Archeologische onderzoeken onthullen dat de stad in het gebied ligt van de Dode Zee, welke zich uitstrekt langs de grens van Israël en Jordanië. Laten we, voordat we de overblijfselen van deze ramp onderzoeken, kijken waarom het volk van Loeth op deze manier gestraft werd. De Qoer-aan verteld hoe Loeth zijn volk waarschuwde en wat zij in antwoord daarop zeiden:

Het volk van Loeth verloochenden de boodschappers. Toen hun broeder Loeth tegen hen zei: “Vrezen jullie Allah niet en gehoorzamen Hem? Waarlijk! Ik ben voor jullie een betrouwbare Boodschapper. Vrees Allah dus en gehoorzaam mij. Ik vraag jullie hier geen beloning voor, mijn beloning is slecht bij de Heer van de wereldwezens. Gaan jullie in op de mannen van de wereldwezens, en laten jullie degenen die Allah voor jullie geschapen heeft om jullie vrouwen te zijn, achter? Nee, jullie zijn een overtredend volk! Zij zeiden: “Als je niet stopt, O Loeth! Waarlijk, dan ben jij één van degenen die verdreven wordt!” Hij zei: “Ik ben zeker één van degenen die met grote woede en kwaadheid jullie (kwade) daad van (sodomie) verwerpt.

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 160-168)

Het volk van Loeth bedreigde hem, in antwoord op het door hem uitnodigen naar het rechte pad. Zijn volk verafschuwde hem, omdat hij hun het rechte pad wees. Zij wilden zowel hem als de andere gelovigen naast hem verbannen. In andere verzen, wordt de gebeurtenis als volgt verteld:

En (gedenk) Loeth, toen hij tegen zijn volk zei: “Plegen jullie de ergste zonden zoals geen voor jullie van de wereldwezens gepleegd heeft?” Waarlijk, jullie oefenen jullie lusten op mannen uit in plaats van vrouwen. Nee, jullie zijn het volk dat de grenzen overschrijdt.” En het antwoord van zijn volk was slechts dat zij zeiden: “Verjaag hen uit jullie stad, dit zijn zeker mannen die rein willen zijn!”

(Qoer-aan Soerat al-Araf: 80-82)

Loeth riep zijn volk op tot de overduidelijke waarheid en waarschuwde hen expliciet, maar zijn volk schonk op geen enkele wijze aandacht aan zijn waarschuwingen en bleven Loeth afwijzen en de straf waarover hij hen vertelde verloochenen.

En (gedenk) Loeth toen hij tegen zijn volk zei: “Pleeg geen gruweldaden want niemand van de wereldwezens is jullie daarin voorafgegaan. Waarlijk jullie benaderen de mannen en beroven de reiziger! En jullie plegen het verwerpelijke in jullie samenkomsten. Maar zijn volk gaf hem geen ander antwoord dan: “Breng Allah’s bestraffing over ons als je tot de waarachtige behoort.”

(Qoer-aan Soerat al-Ankaboet: 28-29)

Het bovenstaande antwoord van zijn volk ontvangend, riep Loeth de hulp in van Allah :

Hij zei: “Mijn Heer! Geef mij de overwinning over het volk dat uit verderfzaaiers bestaat.

(Qoer-aan Soerat al-Ankaboet: 30)

Mijn Heer! Red mij en mijn familie van wat zij doen.”

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 169)

Meteen na het gebed van Loeth, stuurde Allah twee engelen, in de vorm van mannen. Deze twee engelen bezochten Ibrahim voordat zij bij Loeth kwamen. Aan Ibrahim het goede nieuws brengend, dat zijn vrouw geboorte zou geven aan een kind, legden de boodschappers de reden van het feit dat zij gestuurd werden uit: het onbeschaamde volk van Loeth zou vernietigd worden.

(Ibrahim zei): “Met welk doel zijn jullie gekomen, O boodschappers?” Zij zeiden: “Wij zijn tot een volk gestuurd dat misdadig is; om stenen van gebakken klei naar hen te sturen.” Getekend door jullie Heer voor de overtreders.

(Qoer-aan Soerat adh-Dhariyat: 31-34)

(Allen) behalve de familie van Loeth. Hen zullen wij allen beslist redden. Behalve zijn vrouw, voor wie Wij besloten hebben dat zij onder degenen zal zijn die achterblijven.

(Qoer-aan Soerat al-Hidjr: 59-60)

Nadat zij het gezelschap van Ibrahim verlaten hadden, kwamen de engelen, die als boodschappers waren gestuurd, naar Loeth. De boodschappers nog nooit ontmoet hebbend, maakte Loeth zich eerst zorgen, maar kalmeerde nadat hij met hen gepraat had.

En toen Onze boodschappers bij Loeth kwamen, was hij bedroefd voor hen en voelde zichzelf door hen in het nauw gedreven. Hij zei: “Het is een verschrikkelijke dag.”

(Qoer-aan Soerah Hoed: 77)

Hij zei: “Waarlijk! Jullie zijn onbekenden voor mij.” Zij zeiden: “Nee, wij zijn tot jullie gekomen met dat waarover zij twijfelden. En wij hebben jou de waarheid gebracht en zeker, wij spreken de waarheid. Reis dan af in een deel van de nacht met je familie en jij sluit de achterhoede af, en laat niemand onder jullie achterom kijken, maar ga naar de plaats waar je bevolen bent te gaan.” En Wij maakten dit besluit aan hem bekend, dat de wortels van degenen in de vroege ochtend zouden worden afgesneden.

(Qoer-aan Soerat al-Hidjr: 62-66)

Ondertussen was zijn volk erachter gekomen dat Loeth bezoekers had. Zij aarzelden niet deze bezoekers op verdorven wijze te benaderen, zoals zij anderen verdorven hadden benaderd. Zij omsingelden het huis. Omdat hij bang voor zijn bezoekers was, sprak Loeth als volgt tot zijn volk:

(Loeth) zei: "Waarlijk! Dit zijn mijn gasten, beschaam mij dus niet." En vrees Allah en breng geen schande over mij."

(Qoer-aan Soerat al-Hidjr: 68-69)

Het volk van Loeth gaf als weerwoord:

Zij zeiden: "Hebben wij jou niet verboden iemand (te onderhouden, te beschermen)."

(Qoer-aan Soerat al-Hidjr: 70)

Denkend dat hij en zijn bezoekers het slachtoffer van een zondige behandeling zouden worden, zei Loeth :

Hij zei: "Ik wenste dat ik de kracht had om jullie te overweldigen of dat ik tenminste een krachtige ondersteuning had."

(Qoer-aan Soerah Hoed: 80)

Zijn "bezoekers" herinnerden Loeth eraan dat zij boodschapper van Allah waren en zeiden:

Zij zeiden: "O Loeth! Waarlijk, wij zijn boodschappers van jouw Heer! Zij zullen jou niet bereiken. Reis met je familie af in een deel van de nacht, en laat niemand van jullie omkijken, maar je vrouw (zal achterblijven), waarlijk, de straf die hen zal treffen, zal haar treffen. Voorwaar, de ochtend is hun aangewezen tijd. Is de ochtend niet nabij?"

(Qoer-aan Soerah Hoed: 81)

Toen de verdorvenheid van de stad, tot het uiterste reikte, redde Allah Loeth door middel van de engelen. In de morgen werd zijn volk vernietigd door de ramp waar Loeth hen van tevoren over had geïnformeerd.

En zij probeerden zeker zijn gasten tot schande te brengen. Aldus verblindden Wij hun ogen: "Proeven jullie dan Mijn bestraffing en Mijn waarschuwingen." En waarlijk, een eeuwige bestraffing greep hen vroeg in de ochtend.

(Qoer-aan Soerat al-Qomar: 37-38)

Dus de (wettige) roep nam het van hun over bij de zonsopkomst; en Wij keerden (de stad Sodom in Palestina) om en lieten er stenen van gebakken klei op vallen. Zeker! Hierin zijn tekenen voor degenen die zien. En waarlijk! Zij (de steden) zijn precies op de weg (van Mekka naar Syrië) gelegen.

(Qoer-aan Soerat al-Hidjr: 73-76)

Toen dus Ons Bevel kwam, keerden Wij (de stad Sodom in Palestina) ondersteboven en het regende stenen van gebakken klei op hen, hoog opgestapeld; getekend door jouw Heer, en zij zijn niet ver van onrechtvaardigen verwijderd.

(Qoer-aan Soerah Hoed: 82-83)

Hierna vernietigden Wij de anderen. En Wij lieten op hen een regen vallen. En hoe kwaad was de regen van degenen die gewaarschuwd waren. Waarlijk, hierin is zeker een teken maar de meesten van hen waren geen gelovigen. En waarlijk! Jullie Heer is zeker de Almachtige, de Genadevolle.

(Qoer-aan Soerah ash-Shoeara: 172-175)

Toen het volk werd vernietigd, werden alleen Loeth en de gelovigen, die zo weinig als één “huishouden” waren, gered. De vrouw van Loeth geloofde ook niet en ook zij werd vernietigd.

En (gedenk) Loeth, toen hij tegen zijn volk zei: “Plegen jullie de ergste zonden zoals geen voor jullie van de wereldwezens gepleegd heeft?” Waarlijk, jullie oefenen jullie lusten op mannen uit in plaats van vrouwen. Nee, jullie zijn het volk dat de grenzen overschrijdt.” En het antwoord van zijn volk was slechts dat zij zeiden: “Verjaag hen uit jullie stad, dit zijn zeker mannen die rein willen zijn!” Toen redden Wij hem en zijn gezin behalve zijn vrouw; zij was één van degene die achterbleef. En Wij lieten regen op hen neerdalen. Zie dan wat het einde van de misdadigers was.

(Qoer-aan Soerat al-Araf: 80-84)

Aldus werd de profeet Loeth tezamen met de gelovigen en zijn familie, met uitzondering van zijn vrouw, gered. Zoals in het Oude Testament beschreven wordt, emigreerde hij met Ibrahim. Voor wat betreft het verdorven volk, zij werden vernietigd en hun verblijfplaatsen werden met de grond gelijk gemaakt.

“De duidelijke tekenen” in het Meer van Loeth

Het 82e vers van de Soerah Hoed zet het soort ramp dat het volk van Loeth overkwam duidelijk uiteen. Toen dus Ons Bevel kwam, keerden Wij (de stad Sodom in Palestina) ondersteboven en het regende stenen van gebakken klei op hen, hoog opgestapeld;

(Qoer-aan Soerah Hoed: 82)

De verklaring van het “ondersteboven keren van de steden” geeft aan dat het gebied totaal vernietigd was door een gewelddadige aardbeving. Overeenkomstig, draagt het Meer van Loeth waar de vernietiging plaatsvond, “duidelijk” bewijs van zo’n ramp. We citeren de Duitse Archeoloog Werner Keller als volgt:

Samen met de basis van deze machtige kloof, die precies door dit gebied loopt, dook de Valei van Siddim, inclusief Sodom en Gomorrah, op een dag in de afgrond.

Hun vernietiging kwam tot stand door een grote aardbeving, die waarschijnlijk met

explosies, verlichting, uitstoot van natuurlijk gas en gewone branden gepaard ging.¹³ Feitelijk is het Meer van Loeth, of de Dode Zee zoals het ook wel bekend staat, boven op een actieve seismische regio geplaatst, dat wil zeggen, een aardbevingszone:

De basis van de Dode Zee is geplaatst op een door een aardverschuiving veroorzakende breuklijn. Deze vallei ligt op een breuklijn die zich uitstrekt van het Taberiye meer in het Noorden en het midden van de Arabah vallei in het zuiden.¹⁴

De gebeurtenis werd uitgedrukt als: En Wij lieten regen op hen neerdalen. (Qoer-aan Soerah al-Araf: 84) in het laatste deel van het vers.

Hier wordt naar alle waarschijnlijkheid een vulkaanuitbarsting mee bedoeld die plaats had op de oevers van het Meer van Loeth en waardoor de rotsblokken en stenen uitgestoten werden in een "gebakken staat".

Deze zelfde gebeurtenis wordt verteld in het 173e vers van Soerat ash-Shoeara als: En Wij lieten op hen een regen vallen

Middellandse Zee

Tel Aviv

Een satellietfoto van het gebied waar het volk van Loeth leefde.

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 173).

Met betrekking tot dit onderwerp, schrijft Werner Keller:

De verzakking liet vulkaankrachten vrij die over de gehele lengte van de breuklijn hadden liggen sluimeren. In de bovenste vallei van Jordanië vlakbij Bashan zijn nog steeds reusachtige kraters van uitgewerkte vulkanen; grote stukken lava en diepe lagen van basalt zijn op de kalkstenen oppervlakte gestort.¹⁵

Deze lava en lagen van basalt vormen het grootste bewijs dat een vulkaanuitbarsting en aardbeving hier ooit hebben plaatsgevonden. De ramp met de volgende uitdrukking aangeduid als: *het regende stenen van gebakken klei op hen, hoog opgestapeld;*

(Qoer-aan Soerah Hoed: 82)

In de Qoer-aan verwijst waarschijnlijk naar deze vulkaanuitbarsting en Allah weet het, het beste. De uitdrukking: toen dus Ons Bevel kwam, keerden Wij (de stad *Sodom in Palestina*) *ondersteboven*, (Qoer-aan Soerah Hoed: 82) die in hetzelfde vers

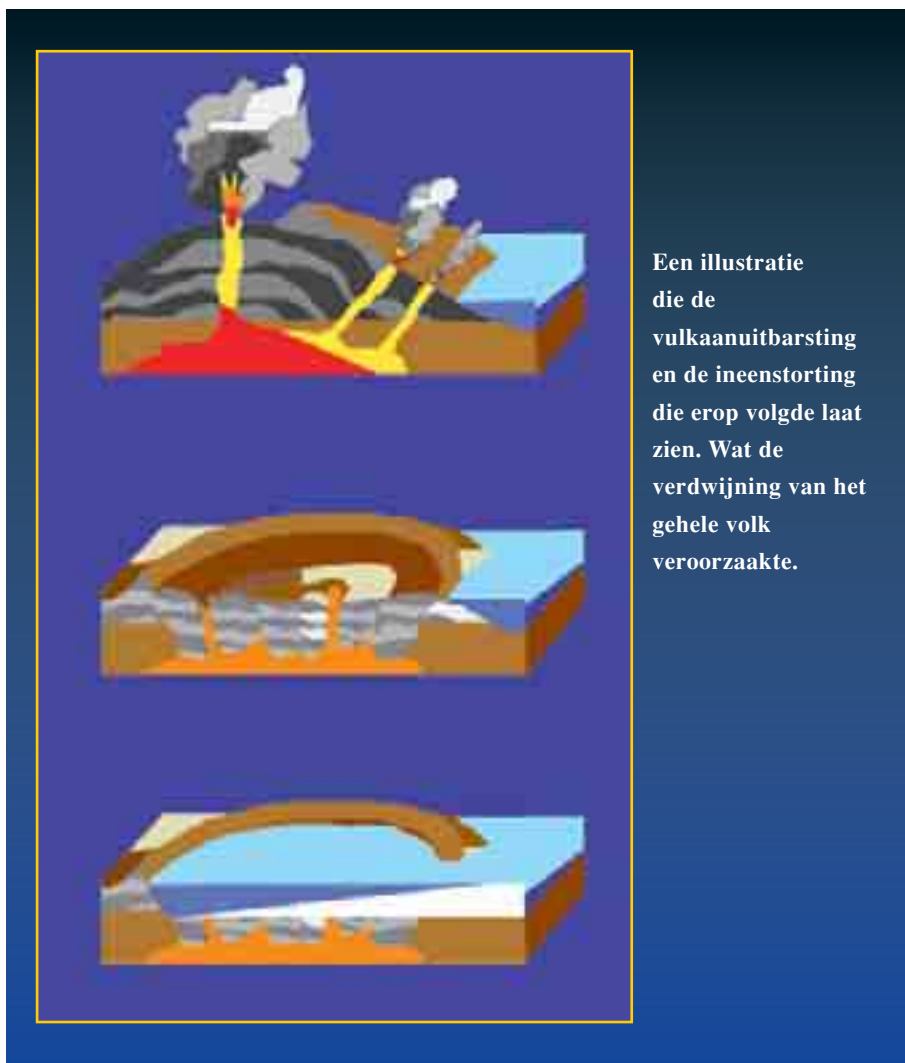
Foto's van het Meer van Loeth genomen via een satelliet.

Het Meer van Loeth, of de Dode Zee zoals het ook wel genoemd wordt.

voorkomt, moet verwijzen naar de aardbeving die er de oorzaak van was dat overal op het aardoppervlak vulkanen liet uitbarsten met een verbijsterende invloed en naar de splijting en het puin die erdoor gebracht werden en alleen Allah kent er de waarheid van.

De “duidelijke tekenen” uitgedrukt door het Meer van Loeth zijn inderdaad zeer interessant. Over het algemeen, vonden de gebeurtenissen waarover in de *Qoer-aan* verteld wordt, plaats in het Midden-Oosten, het Arabische Schiereiland en Egypte. Precies in het midden van deze gebieden, ligt het Meer van Loeth. Zowel het Meer van Loeth, als de gebeurtenissen die er omheen plaatsvonden, verdienen geologische aandacht. Het Meer ligt ongeveer 400 meter onder de zeespiegel van de Middellandse Zee. Daar de diepste plek in het Meer 400 meter diep is, ligt de bodem van het Meer 800 meter onder de zeespiegel van de Middellandse Zee. Dit is het laagste punt op aarde. In andere gebieden die onder zeeniveau liggen, is de diepte op zijn hoogst 100 meter. Een ander kenmerk van het Meer van Loeth, is dat het zoutgehalte ervan erg hoog is, de dichtheid ervan is bijna 30%. Hierdoor, kan geen levend organisme, zoals vis of algen in dit meer overleven. Dit is de reden dat het Meer van

Een illustratie die de vulkaanuitbarsting en de ineenstorting die erop volgde laat zien. Wat de verdwijning van het gehele volk veroorzaakte.

Loeth, in de Westerse literatuur de Dode Zee genoemd wordt.

De gebeurtenis van het volk van Loeth, die in de Qoer-aan naverteld wordt, gebeurde, naar schatting, rond 1800 voor Christus. Gebaseerd op zijn archeologische en geologische onderzoek, merkte de Duitse onderzoeker Werner Keller op dat de steden Sodom en Gomorrah in feite in de Siddim Vallei lagen en dit was het gebied dat aan het verste en laagste deel van het Meer van Loeth lag. Eens waren zij grote en drukbevolkte steden in die gebieden. Het meest interessante structurele kenmerk van

Een uitzicht van bovenaf op de
bergen rondom het Meer van Loeth.

Een vergezicht op het meer
van Loeth

het Meer van Loeth is een bewijs dat aantoonde hoe de ramp, die in de Qoer-aan wordt naverteld, plaatsvond:

Op de oostelijke oever van de Dode Zee, steekt het schiereiland van il-Lisan als een tong ver naar voren het water in. In het Arabisch betekent il-Lisan “de tong”. De grond valt hier onder het wateroppervlak weg in een vooruitstekende hoek, de zee in twee delen verdelend. Rechts van het schiereiland, loopt de grond scherp naar beneden tot een diepte van 1200 voet. Links van het schiereiland blijft het water opmerkelijk ondiep. Geluidsopnames die de laatste jaren zijn opgenomen bevestigen dieptes van hooguit vijftig tot zestig voet. Dit opvallend ondiepe deel van de Dode Zee, van het schiereiland il-Lisan tot het zuidelijkste puntje, was de Siddim vallei.¹⁶

Werner Keller merkte op dat dit ondiepe gedeelte, waarvan ontdekt was dat dit later gevormd was, het gevolg was van de eerdergenoemde aardbeving en de enorme ineenstorting die deze aardbeving veroorzaakt had. Dit was de plaats waar Sodom en Gomorrah lagen, dat wil zeggen, waar het volk van Loeth leefde.

Eens was het mogelijk om lopend door dit gebied te gaan. De Siddim vallei, waar Sodom en Gomorrah eens lagen, is nu echter bedekt met de oppervlakte van het lagere gedeelte van de Dode Zee. De ineenstorting van de basis als gevolg van de afgrijpselijke ramp, die plaatsvond aan het begin van het 2e millennium voor Christus, zorgde ervoor dat zout water vanuit het noorden in deze pas gevormde holte stroomde en het bekken met zoutig water vulde.

De sporen van het Meer van Loeth zijn zichtbaar... Wanneer iemand met een roei-boot over het Meer van Loeth naar het meest zuidelijke punt gaat en de zon in de goede richting schijnt, dan ziet men iets absoluut fantastisch. Op enige afstand van de oever en duidelijk zichtbaar onder het wateroppervlak, zijn de omtrekken van de bossen die door het uitzonderlijk hoge zoutgehalte van de Dode Zee bewaard zijn gebleven. De stammen en takken in het glinsterende groene water zijn zeer oud. De Siddim vallei, waar deze bomen ooit in bloei stonden en groen gebladerte hun takken en twijgen bedekte, was één van de mooiste plaatsen in dit gebied.

Het werktuigelijke aspect van de ramp die het volk van Loeth overkwam, wordt onthuld door de onderzoeken van de geologen. Deze onthullen dat de aardbeving die het volk van Loeth vernietigde, tot stand kwam als gevolg van een vrij lange scheur in de aarde (een breuklijn), langs de afstand van 190 kilometer die de bedding van de rivier Shiri'at opmaakt. De rivier Shiri'at maakt een val van in totaal 180 meter. Zowel dit als het feit dat het Meer van Loeth 400 meter onder zeeniveau ligt, zijn twee belangrijke bewijsstukken dat hier een geweldige geologische gebeurtenis

Sommige overblijfselen van de stad, die in het meer was gegleden, werden op de oevers van het meer gevonden. Deze overblijfselen tonen aan dat het volk van Loeth een vrij hoge levensstandaard hadden.

De vernietiging van het volk van Loeth heeft vele schilders geïnspireerd. Een voorbeeld wordt boven gegeven.

plaats heeft gevonden. De interessante structuur van de rivier Shiri'at en het Meer van Loeth maken slechts een klein deel uit van de breuk of spleet die door dit gebied van de aarde loopt. De staat en lengte van deze scheur zijn pas zeer recentelijk ontdekt.

De scheur in de aardkorst begint bij de zoom van Berg Tauroes, strekkend tot het Meer van Loeth en gaat voort door de Arabische woestijn tot aan de golf van Aqaba en loopt dan verder door de Rode Zee eindigend in Afrika. Langs de lengte ervan wordt sterke vulkanische activiteit geobserveerd. Zwart basalt en lava komen voor in de bergen van Galili in Israël, op de hoogvlaktes van Jordanië, in de golf van Aqaba en andere nabijgelegen gebieden.

Al deze overblijfselen en geografische bewijzen tonen aan dat een rampzalige geologische gebeurtenis plaatsvond in het Meer van Loeth. Werner Keller schrijft: "Samen met de basis van deze machtige kloof, die precies door dit gebied loopt, dook de Siddim vallei, inclusief Sodom en Gomorrah, op een dag de afgrond in. Hun

vernietiging kwam tot stand door een grote aardbeving die waarschijnlijk gepaard ging met explosies, verlichting, uitstoot van natuurlijke gassen en gewone brand. De verzakking liet vulkanische krachten vrij die langs de gehele lengte van de breuklijn hadden liggen sluimeren. In de bovenste vallei van Jordanië nabij Bashan zijn er nog steeds reusachtige kraters van uitgewerkte vulkanen; grote stukken lava en diepe lagen van basalt zijn op het kalkstenen oppervlakte gestort.”¹⁷

In de editie van december 1957 geeft National Geographic het volgende commentaar:

De berg van Sodom, een dorre wildernis, verrijst scherp boven de Dode Zee. Niemand heeft ooit de vernietigde steden Sodom en Gomorrah gevonden, maar wetenschappers geloven dat zij in de valei van Siddim tegenover deze kliffen stonden. Waarschijnlijk hebben vloedgolven van de Dode Zee hen overstroomd als gevolg van een aardbeving.¹⁸

Pompei kwam aan een vergelijkbaar einde

De Qoer-aan verteld ons in de volgende verzen dat er geen verandering is in de wetten van Allah:

En zij legden bij Allah hun meest bindende eed af, dat als er een waarschuwer tot hen kwam, zij meer geleid zouden zijn dan welke natie, toch toen de waarschuwer tot hen kwam, voegde het niets aan hun toe behalve een vlucht, (zij vluchten vanwege hun) arrogantie in het land en hun samenspannen met het kwaad. Maar de kwade samenzwering omvat slechts degene die het maakt. Kunnen zij dan iets (anders) verwachten dan de manier van handelen van de vroegere generaties. Jullie zullen dus geen verandering vinden in de manier van Allah en geen afsluiting zullen jullie in Allah's manier vinden.

(Qoer-aan Soerat al-Fatir: 42-43)

Ja, “geen verandering zal gevonden worden in de wegen (regels) van Allah ” Iedereen die tegen Zijn wetten ingaat en opstandig tegen Hem is, zal aan dezelfde goddelijke wetten worden onderworpen. Pompei, het symbool van het aftakelende Romeinse Rijk, hield zich ook met seksuele verdorvenheid bezig. Haar einde was vergelijkbaar met dat van het volk van Loeth.

De vernietiging van Pompei kwam door middel van de uitbarsting van de Vesuvius vulkaan. De Vesuvius vulkaan is het symbool van Italië, voornamelijk van de stad Napels. De laatste twee millennia stil gebleven, wordt Vesuvius de “Berg van de Waarschuwing” genoemd. Het is niet zonder reden dat Vesuvius zo bekend staat. De

Boven is een foto die de weelde en voorspoed van de stad Pompei voor de ramp voorstelt.

ramp die Sodom en Gomorrah ten deel viel, is heel vergelijkbaar met de ramp die Pompei vernietigde. Rechts van de Vesuvius ligt Napels en ten oosten ligt Pompei. De lava en de as van een enorme vulkaanuitbarsting, die twee millennia geleden plaatsvond, greep de inwoners van die stad. De ramp gebeurde zo plotse-ling dat alles in de stad midden in het dagelijkse leven werd gegrepen en is van- daag de dag exact zoals het twee millennia geleden was. Het is alsof de tijd heeft stil gestaan.

De verwijdering van Pompei van het aard- oppervlak door zo'n ramp was niet zonder reden. Historische verslagen laten zien dat de stad precies het centrum was van ver- kwisting en verdorvenheid. De stad werd gekenmerkt door een stijging van prostitu- tie in zo'n hoge mate dat het aantal borde- len niet bekend was. Mannelijke organen werden in hun originele vorm aan de deu- ren van de bordelen gehangen. Volgens deze traditie, die uit het Mithraïsche geloof stamde, moesten geslachtsorganen en geslachtsgemeenschap niet verborgen worden maar openlijk worden tentoonge- steld.

Maar de lava van de Vesuvius vaagde de

**Op de volgende
pagina zijn versteende
lichamen boven aarde
gehaald bij
opgravingen die in
Pompei zijn gedaan.**

hele stad van de kaart in een enkel moment. Het interessantste aspect van deze gebeurtenis is dat niemand ontsnapte, ondanks het enorme geweld van de uitbarsting van de Vesuvius. Het is bijna alsof zij de catastrofe niet opmerkten, alsof zij erdoor gecharmeerd werden. Een familie die hun maaltijd nuttigde, werd precies op dat moment versteend. Verscheidene versteende paren werden gevonden in de daad van geslachtsverkeer. Het \interessantste hieraan is dat het paren van dezelfde sekse waren en paren van jonge jongens en meisjes. De gezichten van sommige van de versteende menselijke lichamen waren onbeschadigd. De algemene uitdrukking op die gezichten is verbijstering. Hier ligt het onbegrijpelijkste aspect van deze rampspoed. Hoe konden duizenden mensen wachten op de greep van de dood zonder iets te zien of te horen?

Dit kenmerk van de gebeurtenis, toont aan dat de verdwijning van Pompei vergelijkbaar is met de vernietigende gebeurtenissen uit de Qoer-aan, omdat de Qoer-aan in het bijzonder verwijst naar de “plotselinge uitroeiing” wanneer ze de gebeurtenissen vertelt. Bijvoorbeeld de “inwoners van de stad” beschreven in Soerah Yassien stierven allen tegelijk in een enkel moment. De situatie wordt als volgt verteld in het 29e vers van de Soerah:

Er was slechts een enkele kreet en zie! Zij waren stil.

(Qoer-aan Soerah Yassien: 29)

In het 31e vers van Soerat al-Qomar, wordt de “ogenblikkelijke uitroeiing” benadrukt wanneer de vernietiging van Thamoed wordt naverteld:

Waarlijk, Wij stuurden tot hen een enkele (vreselijke) schreeuw en zij werden als droog, vertrapt stro.

(Qoer-aan Soerat al-Qomar: 31)

De dood van de mensen van Pompei vond ogenblikkelijk plaats, net zoals de gebeurtenissen die in bovenstaande verzen worden naverteld.

Ondanks dit alles, zijn de dingen niet veel veranderd waar Pompei eens was.

De districten van Napels waar losbandigheid heerst, doen niet onder voor de losban-

— Andere voorbeelden van versteende mensen die bij de overblijfselen van Pompei bloot gelegd werden.

Enkele andere voorbeelden van versteende menselijke lichamen die bij Pompei bloot gelegd werden. De linkerfoto is een heel goed voorbeeld van hoe plotseling de ramp was.

dige districten van Pompei. Het eiland Capri is een basis waar homoseksuelen en nudisten verblijven. Het eiland Capri wordt in toeristen reclames gepresenteerd als een “Homoseksueel paradijs”. Niet alleen op Capri en in Italië, maar bijna overal ter wereld, is een vergelijkbare morele aftakeling aan de gang en de mensen staan erop niets te leren van de verschrikkelijke ervaringen van volken uit het verleden.

Het volk van ‘Ad en Oebar: het “Atlantis van het zand”

*En wat de ‘Ad betreft – zij werden door een gewelddadige wind vernietigd. Die Allah hen voor zeven achtereenvolgende nachten en acht dagen had opgelegd, zodat je mensen omvergeworpen zag, alsof zij holle stammen van palmbomen waren! Zie je overblijfselen van hen?
(Qoer-aan Soerat al-Haaqqa: 6-8)*

Een ander volk dat vernietigd werd en die in verscheidene Soerah van de Qoer-aan genoemd worden is ‘Ad, die na het volk van Noeh genoemd wordt. Naar ‘Ad gestuurd zijnde, riep Hoed net als alle andere profeten hadden gedaan, zijn volk op in Allah te geloven zonder partners aan Hem toe te schrijven en om hem, de profeet van die tijd, te gehoorzamen. De mensen reageerden met vijandigheid op Hoed. Zij beschuldigden hem van schaamteloosheid, oneerlijkheid en van het pogen het stelsel dat hun voorouders hadden gevestigd te veranderen. In Soerah Hoed, wordt alles dat gebeurde tussen Hoed en zijn volk in detail verteld:

En tot het (volk van) ‘Ad (stuurden Wij) hun broeder Hoed. Hij zei: “O mijn volk! Aanbidt Allah! Jullie hebben geen andere god dan Hem. Zeker, jullie doen niets anders dan leugens bedenken! O mijn volk, ik vraag jullie geen beloning daarvoor. Mijn beloning is slechts van Hem Die mij geschapen heeft. Zullen jullie het dan niet begrijpen? En O mijn volk! Vraag om de vergiffenis van jullie Heer en betoon berouw bij Hem. Hij zal jullie overvloedige regen sturen en kracht aan jullie kracht toevoegen, keer jullie dus niet af als misdadigers.” Zij zeiden: “O Hoed! Je hebt ons geen bewijzen gebracht en wij zullen onze goden

niet verlaten (alleen) omdat jij het zegt! En wij geloven niet in jou. Wij zeggen slechts dat een paar van onze goden jou met gekte hebben geslagen." Hij zei: "Ik roep Allah op als getuige om voor jullie te getuigen dat ik vrij ben van datgene wat jullie als deelgenoten in de aanbidding toeschrijven, - met Hem, span dus tegen mij samen en geef mij geen uitstel. Ik leg mijn vertrouwen in Allah, mijn Heer en jullie Heer! Er is geen levend wezen waarvan Hij de voorlok niet grijpt. Waarlijk, mijn Heer is op het rechte pad. Dus als jullie je afkeren heb ik toch de boodschap die aan mij voor jullie was toegezonden verkondigd. Mijn Heer zal een ander volk jullie laten opvolgen, en jullie kunnen Hem noch het minste kwaad doen. Zeker, mijn Heer is de Behoeder van alle zaken." En toen Ons gebod kwam, hebben Wij Hoed gered en degenen die hem geloofden door een genade van Ons en Wij redden hen van een zware bestraffing. Zo was het (volk van) 'Ad. Zij verwierpen de tekenen van hun Heer en waren ongehoorzaam aan Zijn boodschappers, en volgden het bevel van iedere trotse halsstarige onderdrukker van de Waarheid. En zij werden door een vloek in deze wereld achtervolgd (en zo zullen zij) op de Dag der Opstanding zijn. Geen twijfel! Waarlijk, de 'Ad waren ongelovig aan hun Heer. Weg dus met de 'Ad, het volk van Hoed.

(Qoer-aan Soerah Hoed: 50-60)

Een andere Soerah die 'Ad noemt is Soerat ash-Shoeara. In deze Soerah, worden enkele kenmerken van 'Ad benadrukt. Volgens dit, waren 'Ad een volk die "op elke hoge plaats hoge paleizen" en zijn leden "krijgen voor zichzelf verfijnde gebouwen in de hoop daarin te leven (voor altijd)". Daarnaast stichtten zij onheil en gedroegen zich wreed. Toen Hoed zijn volk waarschuwde, maakten zij de opmerking dat zijn woorden "Er is niets anders dan de gewoonte en de godsdienst van de ouderen." Zij waren er erg zeker van dat hen niets zou overkomen:

Het volk van 'Ad verloochende de boodschappers. Toen hun broeder Hoed tegen hen zei: "Zullen jullie Allah niet vrezen en Hem gehoorzamen?" Waarlijk, ik ben een betrouwbare boodschapper voor jullie. Vrees Allah dus en gehoorzaam mij. Ik vraag van jullie geen beloning ervoor. Mijn beloning is slechts van de Heer van de wereldwezens. Bouwen jullie op elke hoge plaats hoge paleizen waar jullie niet in wonen? En krijgen jullie voor jullie zelf paleizen alsof jullie daar voor altijd in zullen wonen? En als jullie grijpen, grijpen jullie als tirannen? Vrees Allah dus en gehoorzaam mij. En onderhoudt jullie

verplichtingen aan Hem, vrees Hem Die jullie geholpen heeft met alle (goede zaken) die jullie kennen. Hij heeft jullie geholpen met vee en kinderen en tuinen en bronnen. Waarlijk, ik vrees voor jullie voor de bestraffing van een Grote Dag.” Zij zeiden: “Het maakt ons niet uit of jij preekt of niet tot degenen die preken behoort. Er is niets anders dan de gewoonte en de godsdienst van de ouderen. En wij zullen niet gestraft worden.” Dus verloochenden zij hem en Wij vernietigden hen. Waarlijk! Hierin is zeker een teken maar de meesten van hen waren geen gelovigen. En waarlijk! Jullie Heer is zeker de Almachtige, de Genadevolle.

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 123-140)

De mensen die vijandigheid aan Hoed toonden en opstandig waren tegen Allah werden inderdaad vernietigd. Een verschrikkelijke zandstorm roeide ‘Ad uit alsof zij “nooit hadden bestaan”

De archeologische vondsten in de stad Iram

Aan het begin van 1990, verschenen er persberichten in de bekende kranten van de wereld die verklaarden “Legendarische verloren Arabische stad gevonden”, “Arabische stad uit legendes gevonden” en “Het Atlantis van het zand, Oebar.” Wat deze archeologische vondst nog intrigerender maakte was het feit dat er ook naar deze stad verwezen was in de Qoer-aan. Veel mensen die, sinds die tijd, dachten dat ‘Ad over wie in de Qoer-aan verteld wordt een legende waren of dat hun locatie nooit gevonden kon worden, konden hun verbijstering over deze ontdekking niet verbergen. De ontdekking van deze stad, welke alleen genoemd werd in mondelinge verhalen van Bedoeïenen, wekte grote interesse en nieuwsgierigheid op.

Het was Nicholas Clapp, een amateur-archeoloog, die deze legendarische stad, die in de Qoer-aan genoemd wordt, vond.¹⁹ Een Arabofiel en een winnende documentaire maker zijnde, was Clapp tijdens zijn onderzoek over de Arabische geschiedenis, een zeer interessant boek tegengekomen. Dit was Arabia Felix, in 1932 geschreven door de Engelse onderzoeker Bertram Thomas. Arabia Felix was de Romeinse benaming voor het zuidelijke deel van het Arabische schiereiland wat vandaag de dag Jemen en een groot deel van Oman omvat. De Grieken noemden dit gebied “Eudaimon Arabia” en middeleeuwse Arabische geleerden noemden het “Al-Yaman as-Saida.”²⁰

Al deze namen betekenen “Fortuinlijk Arabië” omdat die mensen die in oude tijden in dat gebied leefden erom bekend stonden het meest fortuinlijke volk van hun tijd

Het volk van Ad

De overblijfselen van de stad Oebar, waar 'Ad had geleefd, werden ergens vlakbij de kust van Oman gevonden.

te zijn. Wat was dan de reden voor zo'n benaming?

Hun goede fortune, was voor een deel te danken aan hun strategische locatie – als tussenhandaar dienend, in de specerijenhandel tussen India en plaatsen die noordelijk van het Arabische schiereiland liggen. Daarnaast produceerden en distribueerden de mensen die in dit gebied leefden “wierook” een aromatisch hars van zeldzame bomen. De voorkeur dragend bij de oude gemeenschappen, werd deze plant gebruikt als wierook bij verschillende religieuze rites. In die tijd, was deze plant minstens zo waardevol als goud. De Engelse onderzoeker Thomas beschreef deze “gelukkige” stammen uitvoerig en beweerde dat hij de sporen van een oude stad, gesticht door één van deze stammen, gevonden had.²¹ Dit was de stad die bij de bedoeïenen bekend stond als “Oebar”. Op één van de reizen die hij naar het gebied had gemaakt, hadden de in de woestijn levende bedoeïenen hem uitgesleten sporen laten zien en verklaart dat deze sporen naar de oude stad Oebar leiden. Thomas, die veel interesse in het

Opgravingen in Oebar gedaan.

onderwerp toonde, stierf voordat hij in staat was zijn onderzoek te voltooien.

Clapp, die onderzocht wat de Engelse onderzoeker Thomas schreef, was overtuigd van het bestaan van de verloren stad die in het boek beschreven werd. Zonder veel tijd te verliezen, begon hij zijn onderzoek.

Clapp probeerde op twee manieren het bestaan van Oebar te bewijzen. Als eerste, vond hij de sporen waarvan de bedoeïenen hadden gezegd dat ze bestonden. Hij verzocht NASA om hem van satellietfoto's van het gebied te voorzien. Na een lange strijd, slaagde hij erin de autoriteiten ervan te overtuigen foto's van de regio te maken.²² Clapp ging verder met het bestuderen van de oude manuscripten en kaarten in de Huntington-bibliotheek in Californië. Zijn doel was het vinden van een kaart van het gebied. Na een kort onderzoek, vond hij er één. Wat hij vond was een kaart, die in 200 na Christus getekend was door de Grieks-Egyptische geograaf Ptolemy. Op de kaart werd de locatie van een oude stad die in de regio gevonden was en de wegen die ernaar toe leidden, getoond.

Vele kunstwerken en monumenten van een hoge beschaving rezen eens in Oebar op, zoals verteld wordt in de Qor'aan. Tegenwoordig zijn alleen de bovenstaande overblijfselen overgebleven.

Ondertussen ontving hij het nieuws dat de foto's door NASA waren genomen.

Op de foto's werden enkele karavaansporen zichtbaar, die met het blote oog moeilijk te identificeren waren maar alleen vanuit de lucht als een geheel konden worden waargenomen. Deze foto's met de oude kaart die hij bij de hand had vergelijkend, kwam Clapp uiteindelijk tot de conclusie waar hij naar zocht: de sporen op de oude kaart correspondeerden met de sporen op de foto's die met de satelliet gemaakt waren. De eindbestemming van deze sporen was een breed gebied waarvan men dacht dat het eens een stad was geweest.

De locatie van de legendarische stad die het onderwerp van de mondelinge verhalen van de bedoeïenen was, was eindelijk gevonden. Na korte tijd, begonnen de opgravingen en de overblijfselen van een oude stad werden van onder het zand blootgelegd. Aldus werd deze stad beschreven als het "Atlantis van het zand, Oebar."

Wat bewees nu dat deze stad, de stad was van het volk 'Ad, die genoemd werden in de Qoer-aan. Meteen vanaf het moment dat de overblijfselen blootgelegd werden, begreep men dat deze vernietigde stad aan 'Ad en de pilaren van Iram die in de Qoer-aan genoemd werden, toebehoorde, omdat onder de bouwwerken die bloot kwamen te liggen de torens waren waaraan in de Qoer-aan duidelijk naar verwezen wordt. Een lid van het onderzoeksteam dat de opgraving leidde, Dr. Zarrins zei, dat gezien het feit dat de torens geacht werden een onderscheidend kenmerk van Oebar te zijn en gezien het feit dat over Iram werd gemeld dat het deze torens of pilaren had, dit dan het sterkste bewijs tot dan toe was dat de plek die zij hadden blootgelegd Iram was, de stad van 'Ad die beschreven wordt in de Qoer-aan. De Qoer-aan vermeld Iram als volgt:

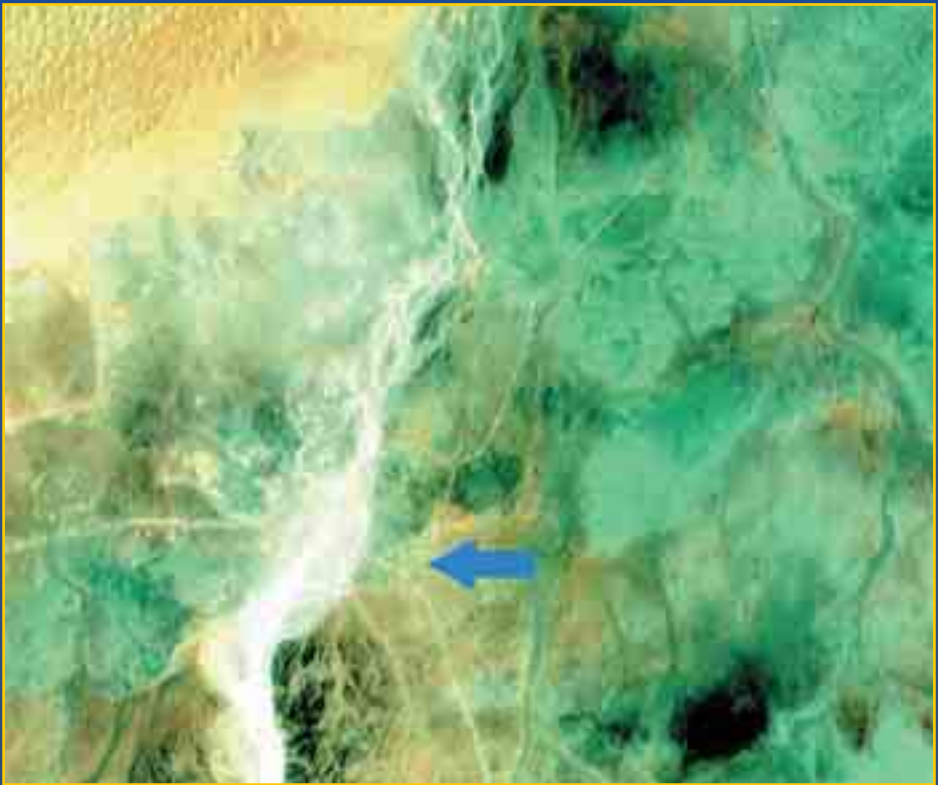
Heb jij niet gezien hoe jouw Heer met de 'Ad is omgegaan? Met Iram van de pilaren. Zoals nog nooit in het land geschapen zijn?

(Qoer-aan Soerat al-Fajr: 6-8)

Het volk van 'Ad

Tot zo ver hebben we gezien dat Oebar mogelijk de stad van Iram zou kunnen zijn, die vermeld wordt in de Qoer-aan. Volgens de Qoer-aan, luisterden de inwoners van de stad niet naar de profeet Hoed, die de boodschap naar hen had gebracht en die hen waarschuwde, en dus vergingen zij.

De identiteit van 'Ad die de stad Iram stichten, heeft ook veel discussie veroorzaakt. In historische verslagen, wordt geen melding gedaan van een volk die zo'n ontwik-

Bovenste foto: De plek waar de stad van 'Ad ontdekt werd door foto's genomen vanuit de Space Shuttle. Op de foto, is de plek waar de karavaansporen elkaar kruisen gemarkeerd en dit wijst richting Oebar.

kelde cultuur of beschaving had als zij vestigden.

Het kan als zeer vreemd worden geacht dat de naam van zo'n volk nergens in historische verslagen terug kan worden gevonden,

Aan de andere kant, zou het niet zo verbazend moeten zijn, de aanwezigheid van de naam van dit volk niet in de verslagen en archieven van oude beschavingen tegen te komen. De reden hiervoor is dat dit volk in het zuiden van Arabië leefde, een vergelegen regio van de andere volken levend in de Mesopotamische regio en het Midden-Oosten en zij hadden zeer beperkt contact met hen. Het was een gewone situatie voor een land, dat schaars bekend is, om niet in de historische verslagen opgenomen te zijn. Aan de andere kant is het mogelijk om verhalen over 'Ad te horen onder de volkeren in het Midden-Oosten. De belangrijkste reden waarom 'Ad niet genoemd worden in de geschreven verslagen is dat geschreven communicatie niet de gewoonte was in het gebied in die tijd. Daarom is het mogelijk om te denken dat 'Ad een beschaving hadden gesticht maar dat deze beschaving niet vermeld wordt in de historische verslagen van de beschavingen die documentatie bijhielden. Als deze cultuur iets langer had bestaan, zou er tegenwoordig misschien meer bekend zijn over dit volk.

Er is geen geschreven verslag van 'Ad, maar het is mogelijk om belangrijke informatie over hun "afstammelingen" te vinden en om een idee over 'Ad te hebben in het licht van deze informatie.

De Hadramieten, de Afstammelingen van 'Ad

De eerste plaats waar naar gekeken moet worden, wanneer men zoekt naar sporen van een mogelijke beschaving die door 'Ad of hun afstammelingen gevestigd werd, is Zuid-Jemen, waar het "Atlantis van het zand, Oebar" is gevonden en waaraan als "Fortuinlijk Arabië" gerefereerd wordt. In Zuid-Jemen, hebben vier volken voor onze tijd geleefd die door de Grieken "Fortuinlijke Arabiëren" werden genoemd. Dit zijn de Hadramieten, Sabeërs, Minaïanen en de Qatabaïanen. Deze vier volkeren heersten voor een tijd tezamen in deze gebieden dicht bij elkaar.

Vele wetenschappers van deze tijd zeggen dat 'Ad een periode van gedaanteverandering inging en toen opnieuw op het toneel van de geschiedenis verscheen. Dr. Mikail H. Rahman, een onderzoeker aan de Universiteit van Ohio, gelooft dat 'Ad de voorouders zijn van de Hadramieten, één van de vier volken die in Zuid-Jemen

leefden. Rond 500 voor Christus verschijnend, zijn de Hadramieten de minst bekenden onder de volken die "Fortuinlijke Arabiëren" genoemd werden. Dit volk heerste lange tijd over Zuid-Jemen en verdween volledig in 240 na Christus na een lange periode van verval.

De naam Hadrami zinspeelt erop dat zij de afstammelingen van 'Ad zouden kunnen zijn. De Griekse schrijver Pliny, die in de 3e eeuw voor Christus leefde, verwees naar deze stam als "Adramitai" – de Hadrami bedoelend.²³ De terminologie van het Griekse woord is een toevoeging aan het zelfstandig naamwoord, waarbij het zelfstandig naamwoord "Adram" is, wat onmiddellijk suggereert dat het mogelijk een verbastering is van het woord "Ad-I-Iram" die in de Qoer-aan genoemd wordt. De Griekse geograaf Ptolemy (150-100 na Christus) laat het zuiden van het Arabische Schiereiland zien als de plaats waar het volk genaamd "Adramitai" leefde. Tot voor kort stond de regio bekend onder de naam "Hadhramaet" De hoofdstad van de Hadramitische staat, Shabwah lag in het westen van de Hadhramaet valei. Volgens vele oude legenden, ligt de graftombe van de profeet Hoed, die als een boodschapper naar 'Ad was gestuurd, in Hadhramaet.

Een andere factor die naar de gedachte neigt dat de Hadramieten een voortzetting van 'Ad zijn, is hun rijkdom. De Grieken omschreven de Hadramieten als het "rijkste ras ter wereld..." Historische verslagen zeggen dat de Hadramieten zeer ver waren in het verbouwen van wierook, één van de meest kostbare planten van die tijd. Zij hadden nieuwe gebieden gevonden voor het gebruik van die plant en verruimden het gebruik ervan. De landbouwkundige productie van de Hadramieten was veel hoger dan tegenwoordig de productie van deze plant is. Wat gevonden is bij de opgravingen in Shawbah, waarvan nu bekend is dat het de hoofdstad van de Hadramieten is geweest, is zeer interessant. Bij deze opgravingen, die in 1975 begonnen, was het ontzettend moeilijk voor de archeologen om de resten van de stad te bereiken, vanwege de diepe zandduinen. De vondsten die aan het eind van de opgravingen werden bemachtigd waren verbijsterend; want de blootgelegde stad was één van de meest overweldigend interessante die tot dan toe gevonden was. De ommuurde stad die ontdekt werd, was van een veel grotere omvang dan enige andere oude Jemense plaats en zijn paleis, zo merkte men op, was een waarlijk magnifiek gebouw.

Het was zonder twijfel heel logisch om aan te nemen dat de Hadramieten deze architecturale superioriteit geërfd hadden van hun voorgangers, 'Ad. Hoed zei tegen het volk van 'Ad terwijl hij hen waarschuwde:

Bouwen jullie op elke hoge plaats hoge paleizen waar jullie niet in wonen? En krijgen jullie voor jullie zelf paleizen alsof jullie daar voor altijd in zullen wonen?

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 128-129)

Een ander interessant kenmerk van de gebouwen die bij Sawbah zijn gevonden zijn de verfijnde pilaren. De pilaren bij Sawbah leken vrij uniek te zijn, omdat zij rond en in een cirkelvormige zuilengang stonden opgesteld, terwijl op alle andere plaatsen in Jemen men zover alleen vierkante monolithische zuilen had gevonden. Het volk van Sawbah moest de architecturale stijl van hun voorouders 'Ad hebben geërfd. Photius, een Grieks Byzantijnse Patriarch van Constantinopel in de 9e eeuw na Christus, deed veelomvattend onderzoek naar de Zuidelijke Arabiëren en hun handelsactiviteiten, omdat hij de beschikking had over de oude Griekse manuscripten die tegenwoordig niet langer bestaan en in het bijzonder het boek van Agatharachides (132 voor Christus). Betreffende de Erithreaanse (Rode) Zee, zei Photius in één van zijn artikelen: "Er wordt gezegd dat zij (Zuid Arabiëren) vele pilaren, met goud bekleed of van zilver gemaakt, hebben gebouwd. De ruimtes tussen deze pilaren zijn opmerkelijk om te aanschouwen."²⁴ Hoewel de bovenstaande verklaring van Photius niet direct naar de Hadramieten verwijst, geeft het een idee van de rijkdom en de bouwkundige dapperheid van de mensen die in dat gebied woonden. De klassieke Griekse schrijvers, Pliny en Strabo beschrijven deze steden als "versierd met prachtige tempels en paleizen."

Wanneer we ervan uitgaan dat de eigenaren van deze steden de afstammelingen van 'Ad waren, begrijpen we duidelijk waarom de Qoer-aan het thuis van 'Ad beschrijft als: Het Iram van de pilaren.

(Qoer-aan Soerat al-Fadjr: 7)

De Bronnen en de Tuinen van 'Ad.

Tegenwoordig, is het landschap dat iemand die naar Zuidelijk Arabië reist het meest frequent tegenkomt de eindeloze woestijn. De meeste van deze plaatsen, met uitzondering van de steden en de gebieden die later zijn bebost, zijn met zand overdekt. Deze woestijnen zijn daar al sinds honderden en misschien zelfs duizenden jaren. Maar in de Qoer-aan wordt interessante informatie gegeven in één van de verzen die over 'Ad verhaalt. Terwijl hij zijn volk waarschuwt, leidt de profeet Hoed hun aandacht naar de bronnen en tuinen waarmee Allah hen heeft begiftigd.

Vrees Allah dus en gehoorzaam mij. En onderhoudt jullie verplichtingen aan Hem, vrees Hem Die jullie geholpen heeft met alle (goede zaken) die jullie kennen. Hij heeft jullie geholpen met vee en kinderen. En tuinen en bronnen. Waarlijk, ik vrees voor jullie voor de bestraffing van een Grote Dag."

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 131-135)

Maar zoals we eerder hebben opgemerkt, is Oebar, dat aangemerkt is als de stad Iram, evenals elke andere plaats die waarschijnlijk de verblijfplaats van 'Ad is geweest, tegenwoordig compleet met zand overdekt. Dus, waarom gebruikte Hoed zo'n uitdrukking terwijl hij zijn volk waarschuwde?

Het antwoord ligt verborgen in de klimaatveranderingen uit de geschiedenis. Historische verslagen onthullen dat deze gebieden die tegenwoordig in woestijn veranderd zijn, ooit zeer productieve groene landstreken zijn geweest. Minder dan duizend jaar geleden was een groot deel van die regio overdekt met groene gebieden en bronnen zoals in de Qoer-aan wordt verteld, en de mensen uit die gebieden maakten gebruik van deze gaven. De bossen verzachten het harde klimaat van de regio en maakten die leefbaarder. Woestijnen bestonden, maar overdekten niet zo'n eindeloos gebied als tegenwoordig.

In Zuidelijk Arabië, zijn belangrijke aanwijzingen vergaard in deze gebieden waar 'Ad leefde, welke een nieuw licht op dit onderwerp zouden kunnen werpen. Deze tonen aan dat de inwoners van die regio een zeer hoog ontwikkeld irrigatiestelsel ontwikkelden. Deze irrigatie diende waarschijnlijk maar één doel: landbouw. In die gebieden, welke tegenwoordig niet geschikt voor leven zijn, cultiveerden ooit mensen de grond.

Satellietfoto's hebben ook een uitgebreid stelsel onthuld van oude kanalen en dammen die rond Ramlat as Sab'atayan gebruikt werden voor irrigatie, waarvan geschat wordt dat die in staat moeten zijn geweest zo'n 200.000 mensen in de verbonden steden te voorzien.²⁵ Zoals Doe, één van de onderzoekers die het onderzoek leidde, zei: "De grond rondom Ma'rib was eens zo vruchtbaar, dat men zich kan voorstellen dat het hele gebied tussen Ma'rib en Hadhramaoet eens gecultiveerd werd."²⁶

De klassieke Griekse schrijver Pliny heeft deze regio als zeer vruchtbaar beschreven en in nevelen gehulde beboste bergen, rivieren en ononderbroken bosrijke gebieden. In inscripties gevonden in sommige oude tempels dichtbij Shabwah, de hoofdstad van de Hadramieten, is geschreven dat in dit gebied op dieren werd gejaagd en dat sommigen werden geofferd. Dit alles onthult dat dit gebied eens met zowel vrucht-

baar land als woestijn overdekt was. De snelheid waarmee de woestijn uit kan breiden kan gezien worden in enig recentelijk gedaan onderzoek, door het Smithsonian Instituut in Pakistan, waar een gebied waarvan men wist dat het in de middeleeuwen vruchtbaar was geweest, nu in zanderige woestijn was veranderd, met 6 meter hoge duinen. Ontdekt werd dat de woestijn met een gemiddelde van ruim 10 cm per dag uitdijt. Met deze snelheid, kan het zand zelfs de hoogste gebouwen opslokken en hen bedekken alsof zij nooit bestaan hadden. Opgravingen gedaan in Timna in Jemen in de jaren '50 zijn aldus weer bijna volledig overdekt. De Egyptische piramiden waren ooit ook volledig met zand bedekt en werden pas na zeer langdurige opgravingen aan het licht gebracht. In het kort, is het zeer duidelijk dat gebieden die tegenwoordig bekend staan als woestijn, in het verleden een ander uiterlijk hebben gehad.

Hoe werd 'Ad vernietigd?

In de *Qoer-aan* wordt gezegd dat 'Ad verging door een "furieuze wind". In de verzen wordt vermeld dat deze furieuze wind zeven nachten en acht dagen doorging en 'Ad volledig vernietigde.

Het volk van 'Ad verloochende, hoe vreselijk waren dan Mijn bestraffing en Mijn waarschuwingen? Waarlijk, Wij stuurden naar hen een heftige wind met een harde stem op de dag van het slechte voorteken en de voortdurende rampspoed. Mensen plukkend alsof zij ontwortelde stammen van palmbomen waren.

(Qoer-aan Soerat al-Qomar: 18-20)

En wat de 'Ad betreft – zij werden door een gewelddadige wind vernietigd. Die Allah hen voor zeven achtereenvolgende nachten en acht dagen had opgelegd, zodat je mensen omvergeworpen zag, alsof zij holle stammen van palmbomen waren!

(Qoer-aan Soerat al-Haaqqa: 6-7)

Hoewel zij van tevoren waren gewaarschuwd, schonken de mensen hoegenaamd geen aandacht aan de waarschuwingen en bleven hun boodschappers iedere keer weigeren. Zij hadden zo'n waanidee dat zij niet konden begrijpen wat er gebeurde toen zij zagen dat de vernietiging hen naderde en dit bleven verloochenen.

Toen, wanneer zij het als een zachte wolk zagen die naar hun dalen kwam, zeiden ze: "Dit is een wolk die regen brengt!" Nee, maar dat is dat waarvan jullie hebben gevraagd om haar te bespoedigen! – een wind met daarin een pijnlijke bestraffing!

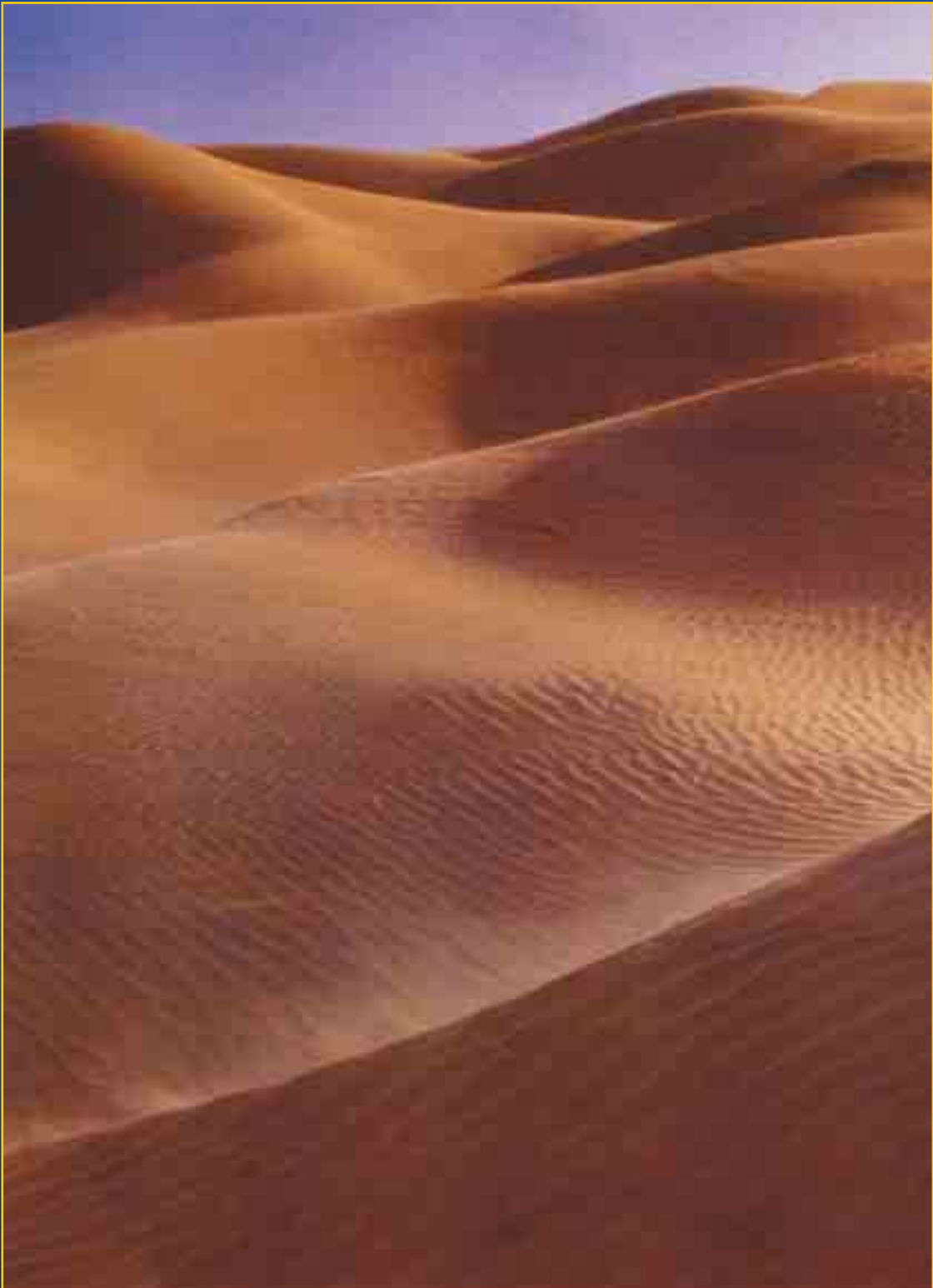
(Qoer-aan Soerat al-Ahqaf: 24)

In het vers wordt verklaard dat de mensen de wolk die hun de ramspoed zou brengen, zagen, maar niet konden begrijpen wat het was en dachten dat het een regenwolk was. Dit is een belangrijke aanwijzing over hoe de ramspoed eruit zag toen het dichterbij de mensen kwam, omdat een cycloon die voortgaat onderwijl woestijnzand opwaaiend, vanuit de verte ook op een regenwolk lijkt. Het is mogelijk dat 'Ad door dit uiterlijk bedrogen werden en de ramspoed niet opmerkten.

Doe geeft een beschrijving van deze zandstormen (het lijkt erop dat dit uit eigen ervaring is): "Het eerste teken (van een stof of zandstorm) is een naderende muur van met stof beladen lucht, welke een aantal duizend voet hoog kan zijn door de sterk stijgende luchtstroom en opgewaaid door een vrij sterke wind."

"Oebar, het Atlantis van het Zand" waarvan gedacht wordt dat het de overblijfselen van 'Ad zijn, is onder een laag van meters dik zand vandaan gehaald. Het schijnt dat

Het gebied waar 'Ad eens leefde, is tegenwoordig vol zandduinen.

de furieuze wind die "zeven nachten en acht dagen voortduurde" volgens de beschrijving uit de Qoer-aan, tonnen van zand opeenhoopte en de mensen levend onder de aarde begroef. Opgravingen die in Oebar zijn gedaan wijzen naar dezelfde mogelijkheid. Het Franse tijdschrift: Ca M'interesse verklaart hetzelfde als volgt: "Oebar werd als resultaat van een storm, begraven onder 12 meter dik zand."²⁸

Het belangrijkste bewijs dat aantoont dat 'Ad begraven waren door een zandstorm, is het gebruik van het woord "ahqaf" in de Qoer-aan om de plaats van 'Ad aan te duiden. De beschrijving die gebruikt wordt in het 21e vers van Soerat al-Ahqaf gaat als volgt:

En gedenk de broeder van 'Ad, toen hij zijn volk in de zandduinen in het zuidelijke gedeelte van het Arabisch Schiereiland waarschuwde. En zeker, voor hem zijn reeds waarschuwers overleden en na hem (zeggende): "Aanbidt niemand anders dan Allah; waarlijk, ik vrees voor jullie de bestraffing van de machtige dag."

(Qoer-aan Soerat al-Ahqaf: 21)

In het Arabisch betekent Ahqaf "zandduinen" en het is de meervoudsvorm van het woord "hiqf" wat "zandduin" betekent. Dit toont aan dat 'Ad woonde in een gebied vol "zandduinen" wat voorzag in de meest logische reden dat zij begraven werden door een zandstorm. Volgens een interpretatie, verloor ahqaf zijn betekenis van "zandduinen" en werd de naam van een gebied in Zuid-Jemen waar 'Ad woonde. Dit veranderd niets aan het feit dat de oorsprong van dit woord zandduinen is, maar toont aan dat dit woord specifiek voor dit gebied is geworden omdat er een overvloed aan zandduinen is in de regio.

De vernietiging die 'Ad overkwam door een zandstorm die "mensen uittrok alsof zij de (uit de grond) losgewoelde wortels van palmbomen waren," moest het hele volk binnen korte tijd hebben uitgeroeid, een volk die tot dan toe leefden door vruchtbare grond te cultiveren en dammen en irrigatiekanalen voor zichzelf te bouwen. Al het vruchtbare en gecultiveerde land, de irrigatiekanalen en de dammen van de gemeenschap die daar leefde werden onder het zand bedolven en de hele stad en zijn inwoners werden levend onder het zand begraven. Nadat de mensen waren vernietigd, verspreidde de woestijn hier met de tijd en bedekte hen, geen spoor achterlatend.

Dientengevolge, kan men zeggen dat de historische en archeologische vondsten aangeven dat 'Ad en de stad Iram bestonden en vernietigd werden zoals wordt beschre-

ven in de Qoer-aan. Door later onderzoek zijn de overblijfselen van dit volk teruggevonden in het zand.

Wat iemand die naar die overblijfselen die in het zand begraven liggen kijkt, zou moeten doen, is om gewaarschuwd te zijn, zoals de Qoer-aan benadrukt. De Qoer-aan verklaart dat ‘Ad van het rechte pad afdwaalde als gevolg van hun arrogantie en zeiden: *“Wie is superieur aan ons in kracht?”* In de rest van het vers wordt gezegd: *Wat de ‘Ad betreft, die waren zonder enig recht daartoe in hun land arrogant, en zij zeiden: “Wie is in kracht machtiger dan ons?” Zien zij niet dat Allah, Die hen geschapen heeft, machtiger in kracht was dan hen? En zij ontkenden Onze tekenen!*

(Qoer-aan Soerah Foessilat: 15)

Wat iemand moet doen is dit onveranderbare feit altijd in gedachten blijven houden en begrijpen dat de grootste en meest geëerde altijd Allah is en dat men alleen voorspoed zal kennen door Hem te aanbidden.

Hoofdstuk 5

Thamoed

(Het volk van) Thamoed verloochende (ook) de waarschuwingen.. Want zij zeiden: “Een man! Uit ons midden, die wij moeten volgen? Waarlijk, dan verkeren wij in dwaling en ellende of dwaasheid!” Is het dat de overdenking tot hem gezonden is van uit ons midden? Nee, hij is een beledigende leugenaar!” Morgen zullen zij het te weten komen, wie de leugenaar is, de beledigende!
(Qoer-aan Soerat al-Qamar: 23-26)

Zoals in de Qoer-aan wordt verklaard, wees Thamoed de waarschuwingen van Allah af net zoals ‘Ad deed en verging als consequentie daarvan. Tegenwoordig, worden als resultaat van archeologische en historische onderzoeken, vele voorheen onbekende dingen aan het licht gebracht, zoals de plaats waar Thamoed leefde, de huizen die zij bouwden en hun leefwijze. Thamoed die in de Qoer-aan vermeld worden, zijn een historisch feit dat tegenwoordig door vele archeologische vondsten bevestigd wordt.

Voordat we kijken naar de archeologische vondsten die betrekking hebben op Thamoed, is het nuttig het verhaal uit de Qoer-aan te bestuderen en een blik te werpen op de strijd die deze mensen voerden met hun profeet. Zoals de Qoer-aan een boek is dat op alle tijden gericht is, zo is het door Thamoed verloochenen van de waarschuwingen die aan hen werden gegeven, een episode die zelf een waarschuwing is voor mensen van alle tijden.

Het overdragen van de boodschap door de profeet Salih

In de Qoer-aan wordt vermeld dat Salih aan Thamoed gestuurd was om hen te waarschuwen. Salih was een erkend persoon binnen de maatschappij van Thamoed. Zijn volk, dat van hem niet verwachtte dat hij de religie van de waarheid zou verkondigen, was verrast door zijn oproep aan hen om hun afwijking op te geven. Hun eerste reactie was hem te belasteren en te veroordelen:

En (het volk van) de Thamoed stuurden Wij hun broeder Salih. Hij zei: "O mijn volk! Aanbidt Allah, jullie hebben geen andere god dan Hem. Hij bracht jullie voort uit de aarde en liet jullie daarop plaatsnemen, vraag dan vergeving van Hem en keer je tot Hem in berouw. Zeker, mijn Heer is dichtbij, Verhorend." Zij zeiden: "O Salih! Je bent voor ons iemand van goede hoop tot deze (nieuwigheid die je gebracht hebt)! Verbied je nu ons de aanbedding die onze voorvaderen ook aanbeden hebben! Wij verkeren echt in grote twijfel over datgene waartoe je ons hebt uitgenodigd."

(Qoer-aan Soerah Hoed: 61-62)

Een klein deel van de gemeenschap handelde overeenkomstig de oproep van Salih, maar de meesten van hen accepteerde wat hij hen vertelde niet. In het bijzonder de leiders van de gemeenschap verloochenden Salih en namen een tegenwerkende positie tegen hem in. Zij probeerden degenen die Salih geloofden te hinderen en te onderdrukken. Zij waren woedend op Salih, omdat hij hen opriep Allah te aanbidden. Deze woede was niet alleen kenmerkend voor Thamoed; Thamoed herhaalde de fout die door het volk van Noeh en door 'Ad, die voor hen hadden geleefd, werd gemaakt. Dit is waarom de Qoer-aan als volgt aan deze drie gemeenschappen refereert:

Heeft jullie het nieuws niet bereikt van degenen vóór jullie, het volk van Noeh, en 'Ad, en Thamoed? En degenen na hen? Niemand kent hen, behalve Allah. Tot hen kwamen hun boodschappers met duidelijke bewijzen, maar zij legden hun handen in hun monden en zeiden: "Waarlijk, wij geloven niet aan datgene wat aan jou gestuurd is en wij verkeren echt in grote twijfel over datgene waartoe jij ons uitnodigt."

(Qoer-aan Soerah Ibrahim: 9)

Ondanks de waarschuwingen van de profeet Salih gingen de mensen door twijfel overmand door. Maar evengoed was er een groep die geloofde in het profetschap van Salih – en zij waren degenen die samen met Salih werden gered, toen de enorme ramp plaatsvond. De leiders van de gemeenschap probeerden degenen die in Salih geloofden te onderdrukken:

De leiders van degenen die onder zijn mensen arrogant waren, zeiden tegen degenen die als zwak werden beschouwd, tegen degenen die hem geloofden "Weten jullie dat Salih door zijn Heer gestuurd is." Zij zeiden: "Wij geloven inderdaad in datgene wat hem gestuurd is." De arrogantie zeiden: "Waarlijk, wij geloven niet in datgene waar jullie in geloven."

(Qoer-aan Soerat al-Araf: 75-76)

Thamoed ging twijfelend voort met betrekking tot Allah en het profeetschap van Salih. Een bepaalde groep verloochende Salih verder zelfs openlijk. Een groep van hen die het geloof verwierpen – zogenaamd in de naam van Allah – maakten plannen om Salih te vermoorden.

Zij zeiden: “Wij voorspellen slechte voortekenen voor jouw en degenen met jou.” Hij zei: “Jullie slechte voortekenen zijn bij Allah; nee, maar jullie zijn een volk dat beproefd wordt.”

En er waren negen mannen in de stad, die in het land verderf zaaiden en die zich niet wensten te beteren.

Zij zeiden: “Zweer bij elkaar bij Allah dat wij een geheime nachtelijke aanval op hem en zijn huishouding zullen plegen en daarna zullen wij zeker tegen zijn naaste verwanten zeggen: “Wij waren geen getuigen van de vernietiging van zijn huishouden en waarlijk, wij vertellen de waarheid.”

Dus smeden zij een plan en Wij hebben een plan gesmeed terwijl zij het niet doorzagen.

(Qoer-aan Soerat an-Naml: 47-50)

Om te zien of zijn volk de bevelen van Allah zou volgen, toonde Salih hun een vrouwtjes kameel als test. Om te zien of zij hem zouden gehoorzamen of niet, zei hij zijn volk hun water met deze vrouwtjes kameel te delen en haar geen kwaad te doen. Zijn volk reageerde door de kameel te doden. In Soerat ash-Shoeara worden de gebeurtenissen als volgt beschreven:

(Het volk van) Thamoed verloochenden de Boodschapper. Toen hun broeder Salih tot hen zei: “Zullen jullie Allah niet vrezen en Hem gehoorzamen?” Ik ben een betrouwbare boodschapper voor jullie. Vrees Allah dus en gehoorzaam mij. Ik vraag van jullie geen beloning ervoor, mijn beloning is slechts van de Heer van de wereldwezens. Zijn jullie niet veilig achtergelaten met wat jullie hier hebben? In tuinen en bronnen en korenvelden en dadelpalmen met zachte bloeikolf. En jullie hakken met grote vaardigheid huizen uit bergen. Vrees Allah dus en gehoorzaam mij. En volg niet het bevel van de buitensporigen. Die ellende in het land veroorzaken en het niet herstellen.” Zij zeiden: “Jij bent slechts één die behekst is! Jij bent niets anders dan een mens zoals wij. Geef ons dan een teken als je tot de waarachtige behoort.” Hij zei: “Hier is een kamelin; zij heeft het recht om (water) te drinken, en jullie hebben het recht om (water) te drinken, (ieder) op een dag die bekend is.

Raak haar niet aan om haar te kwetsen opdat jullie niet door de bestraffing op de Grote Dag gegrepen worden.” Maar zij sneden haar hielpezen door en toen kregen zij spijt.

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 141-157)

De strijd van de profeet Salih met zijn volk wordt als volgt verteld in Soerat al-Qomar:

(Het volk van) Thamoed verloochende (ook) de waarschuwingen. Want zij zeiden: “Een man! Uit ons midden, die wij moeten volgen? Waarlijk, dan verkeeren wij in dwaling en ellende of dwaasheid!” Is het dat de overdenking tot hem gezonden is van uit ons midden? Nee, hij is een beledigende leugenaar!” Morgen zullen zij het te weten komen, wie de leugenaar is, de beledigende! Waarlijk, Wij sturen een kamelin als beproeving voor hen. Observeer hen en wees geduldig! En vertel hen dat het water tussen (haar en) hen verdeeld moet worden. Ieders recht om te drinken moet uitgevoerd worden. Maar zij riepen hun metgezel en hij nam (een zwaard) en sneed (haar) pezen door.

(Qoer-aan Soerat al-Qomar: 23-29)

Het feit dat zij niet op dat moment werden gestraft, verhoogde de onbeschaamdheid van deze mensen alleen maar. Zij vielen Salih aan, bekritiseerden hem en beschuldigden hem ervan een leugenaar te zijn.

Dus sneden zij de hielpezen van de kamelin door en schaamteloos ontkenden zij het bevel van hun Heer en zeiden: “O Salih! Breng je bedreigingen als je waarlijk één van de boodschappers bent.”

(Qoer-aan: Soerat al-Araf: 77)

Allah betuigde de plannen en listen van de ongelovigen zwak en redde Salih uit de handen van degenen die hem kwaad wilden doen. Na deze gebeurtenis, gezien het feit dat hij de boodschap op verschillende manieren verkondigd had en dat nog steeds niemand zijn advies ter harte nam, vertelde Salih zijn volk dat zij binnen drie dagen zouden worden vernietigd.

Maar zij sneden haar pezen door. Dus zei hij: “Vermaak jullie jezelf maar in jullie huizen gedurende drie dagen. Dit is een belofte die jullie niet kunnen verloochenen.”

(Qoer-aan Soerah Hoed: 65)

En drie dagen later werd Salih's waarschuwing inderdaad bewaarheid en Thamoed werd vernietigd.

En de kreet kwam over de zondaren en dus lagen zij dood, geknield in hun

huizen, alsof zij nooit geleefd hadden. Geen twijfel! Waarlijk, de Thamoed geloofden niet in hun Heer. Weg dus met de Thamoed!

(Qoer-aan Soerah Hoed: 67-68)

Archeologische vondsten van Thamoed.

Van de volken die in de Qoer-aan genoemd worden, is Thamoed één van de volken over wie we tegenwoordig de uitgebreidste kennis hebben. Historische bronnen onthullen dat een volk, Thamoed genaamd inderdaad bestond. Van de al-Hidjr gemeenschap die in de Qoer-aan genoemd wordt, denkt men dat het hetzelfde volk als Thamoed is. De andere naam van Thamoed is Ashb al-Hidjr. Dus het woord “Thamoed” is de naam van een volk, terwijl de stad al-Hidjr één van de steden is die door dit volk gesticht is. De beschrijvingen van de Griekse geograaf Plinius zijn hiermee overeenkomstig. Plinius schreef dat Domatha en Hegra de plekken waren waar het volk Thamoed verbleef en de laatste is de hedendaagse stad Hidjr.²⁹

De oudste bronnen die naar Thamoed verwijzen zijn de overwinningsanalen van de Babylonische koning Sargon II (8e eeuw voor Christus), die dit volk versloeg bij een veldslag in Noordelijk Arabië. De Grieken verwijzen ook naar dit volk als “Tamoedaei” m.a.w “Thamoed” in de geschriften van Aristotelis, Ptolemus en Plinius.³⁰ Voor de komst van de Profeet Mohammed, tussen ongeveer 400 en 600 na Christus waren zij volledig verdwenen.

In de Qoer-aan worden ‘Ad en Thamoed altijd samen genoemd. De verzen adviseren Thamoed verder nog om gewaarschuwd te zijn door de vernietiging van ‘Ad. Dit toont aan dat Thamoed gedetailleerde informatie had over ‘Ad.

En tot het (volk van) Thamoed (stuurden Wij) hun broeder Salih. Hij zei: “O, mijn volk! Aanbid Allah, jullie hebben geen andere god dan Hem. Voorwaar, er is tot jullie een duidelijk teken van jullie Heer gekomen. Deze kamelin van Allah is een teken voor jullie; laat haar dus grazen op Allah’s aarde en kwets haar niet, anders zal een pijnlijke bestraffing jullie grijpen. “En gedenk dat Hij jullie tot de opvolgers van de ‘Ad heeft gemaakt en je bewoners in het land heeft gegeven en jullie bouwden voor jezelf paleizen op de vlakten en groeven huizen uit de bergen. Overdenk dus de gunsten van Allah en sticht geen onheil op aarde.

(Qoer-aan Soerat al-Araf: 73-74)

Zoals uit dit vers kan worden begrepen is er een relatie tussen ‘Ad en Thamoed en zou ‘Ad zelfs een deel van de geschiedenis en cultuur van Thamoed kunnen zijn.

Vanuit de Qor'aan wordt duidelijk dat Thamoed de afstammelingen van 'Ad waren. In overeenstemming daarmee tonen archeologische vondsten dat de wortels van Thamoed, die in het noorden van het Arabische schiereiland leefden, teruggaan naar Zuid-Arabië waar 'Ad eens geleefd had.

Salih beval Thamoed het voorbeeld van 'Ad te herinneren en om er door gewaarschuwd te zijn.

'Ad werd het voorbeeld van het volk van Noeh getoond, die voor hen hadden geleefd. Net zoals 'Ad van historisch belang was voor Thamoed, zo was het volk van Noeh van historische belang voor 'Ad. Deze volken waren zich van elkaar bewust en stamden mogelijk van hetzelfde geslacht af.

De plaatsen waar 'Ad en Thamoed leefden waren echter geografisch behoorlijk ver

van elkaar. Er lijkt geen relatie te zijn tussen deze twee gemeenschappen; dus waarom wordt Thamoed in het vers gemaand om 'Ad te herinneren?

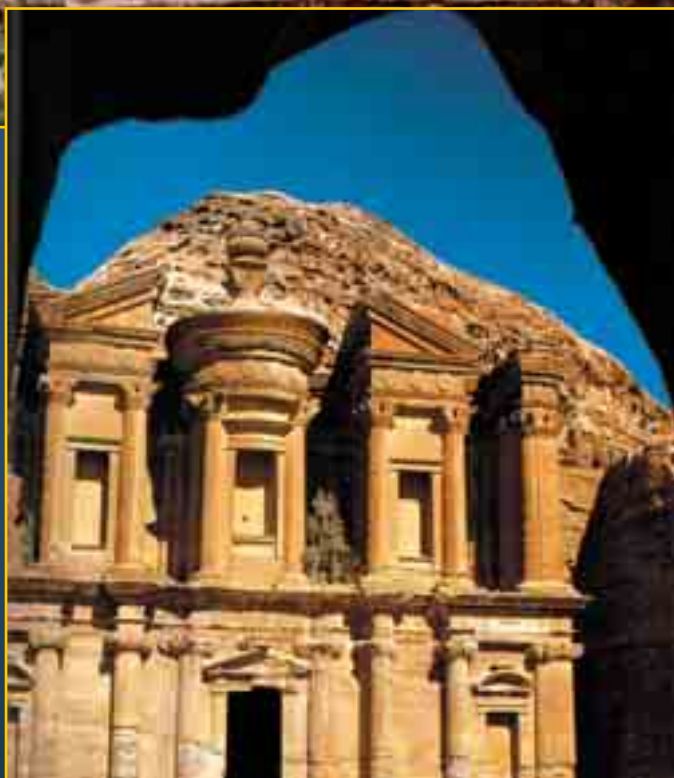
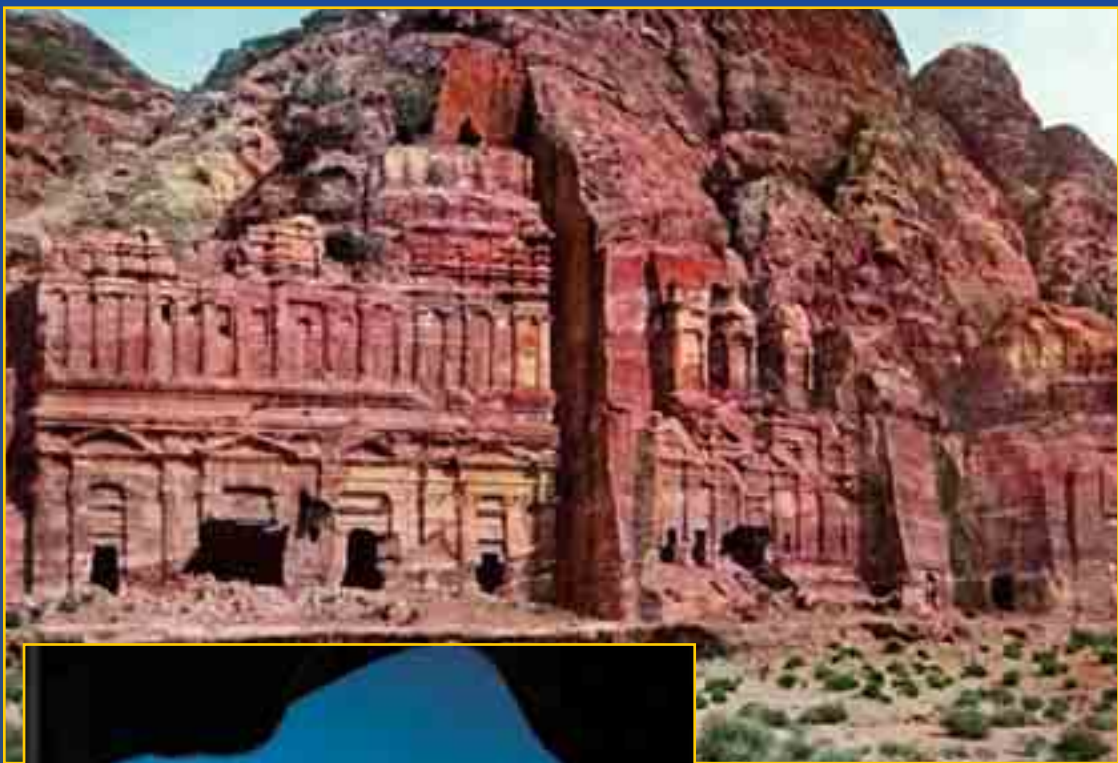
Het antwoord openbaart zichzelf na een kort onderzoek. De geografische afstand tussen 'Ad en Thamoed is bedrieglijk. Historische bronnen onthullen dat er inderdaad een sterke band is tussen Thamoed en 'Ad. Thamoed kende 'Ad omdat deze twee volken waarschijnlijk dezelfde oorsprong hadden. Britannica Micropaedia schrijft als volgt over deze volken, onder de titel "Thamoed".

Stam of groep van stammen die prominent schijnen te zijn geweest in het oude Arabië. Hoewel de Thamoed waarschijnlijk stammen uit Zuidelijk Arabië, verhuisde klaarblijkelijk in een vroeg stadium, een grote groep noordwaarts, zich traditiegetrouw vestigend op de hellingen van Jabal (Berg) Athlab. Recent archeologisch onderzoek heeft vele aantallen Thamoedische stenen geschriften en tekeningen onthult, niet alleen op Jabal Athlab maar ook door heel centraal Arabië heen.³¹ Een blokschrift die grafisch verwant is aan het Smaitic alfabet (Thamoedisch genoemd) is gevonden in Zuidelijk Arabië en naar boven helemaal tot aan de Hidjaz.³² Het blokschrift werd het eerst geïdentificeerd in een gebied in noord centraal Jemen, dat als Thamoed bekend staat en dat dus noordelijk van de Roeb'al Khali, zuidelijk van de Hadramaoet en westelijk van Shabwah moet liggen.

Hiervoor hebben we gezien dat 'Ad een volk was dat in Zuid Arabië leefde. Het is van groot belang dat sommige van de overblijfselen van Thamoed gevonden zijn in het gebied waar 'Ad geleefd had en met name rond het gebied waar de afstammelingen van 'Ad, de Hadramieten leefde en waar hun hoofdstad stond. Deze situatie legt de relatie tussen 'Ad en Thamoed uit die in de Qoer-aan wordt opgemerkt. Deze relatie wordt als volgt uitgelegd in de woorden van de profeet Salih als hij zegt dat Thamoed kwam om 'Ad te vervangen.

En tot het (volk van) Thamoed (stuurden Wij) hun broeder Salih. Hij zei: "O, mijn volk! Aanbid Allah, jullie hebben geen andere god dan Hem. Voorwaar, er is tot jullie een duidelijk teken van jullie Heer gekomen. Deze kamelin van Allah is een teken voor jullie; laat haar dus grazen op Allah's aarde en kwets haar niet, anders zal een pijnlijke bestraffing jullie grijpen. "En gedenk dat Hij jullie tot de opvolgers van de 'Ad heeft gemaakt en je bewoners in het land heeft gegeven en jullie bouwden voor jezelf paleizen op de vlakten en groeven huizen uit de bergen. Overdenk dus de gunsten van Allah en sticht geen onheil op aarde.

(Qoer-aan Soerat al-Araf: 73-74)

De Nabataïanen, wat een Arabische stam was, hadden een koninkrijk gevestigd in de Roemvallei in Jordanie. Op deze plaats, die ook wel de valei van Petra genoemd wordt, is het mogelijk om de beste voorbeelden van het beeldhouwwerk van dit volk te zien. Ook in de Qor'aan wordt Thamoed genoemd met hun beheersing van het metselwerk. Tegenwoordig, echter, zijn sommige overblijfselen van deze gemeenschappen het enige dat over is gebleven dat ons een idee kan geven van de kunst uit die tijd. Op de foto ziet men verscheidene voorbeelden van het beeldhouwwerk uit de Petravallei.

The image shows a massive, layered rock formation, likely a cliff face. At the base of the cliff, there is a large, rectangular structure carved into the rock, which appears to be a tomb or a palace. The structure has a prominent entrance with columns and a decorative facade. The rock is reddish-brown and shows signs of weathering and erosion. The sky is a pale, hazy blue.

“En gedenk dat Hij jullie tot de opvolgers van de ‘Ad heeft gemaakt en je bewoners in het land heeft gegeven en jullie bouwden voor jezelf paleizen op de vlakten en groeven huizen uit de bergen. Overdenk dus de gunsten van Allah en sticht geen onheil op aarde (Qor’aan Soerat al-Araf: 74)

In het kort, de Thamoed betaalden de prijs voor het niet gehoorzamen van hun boodschapper en zij werden vernietigd. De gebouwen die zij hadden gebouwd en de kunstwerken die zij hadden geproduceerd konden hen niet tegen de bestraffing beschermen. Thamoed werd met een verschrikkelijke straf vernietigd, net zoals alle andere volken zowel voor als na hen die de Waarheid verloochenden.

Fir'awn die verdronken werd

*(Hun gedrag is) gelijk aan het gedrag van de mensen van de Farao en van degenen vóór hen. Zij verloochenden de tekenen van hun Heer, dus hebben Wij hen voor hun zonden vernietigd en Wij verdronken de mensen van de Fir'awn (Farao), want zij waren allen onrechtvaardig.
(Qoer-aan Soerat an-Anfal: 54)*

De oude Egyptische beschaving, die tegelijkertijd met andere stadstaten in Mesopotamië gevestigd werd, staat bekend als één van de oudste beschavingen in de wereld en er wordt algemeen erkend dat het een zeer georganiseerde staat met de verst ontwikkelde maatschappelijke regelgeving van zijn tijd was. Het feit dat zij rond het derde millennium voor Christus het schrift ontdekten en gebruikten, dat zij de rivier de Nijl gebruikten en dat ze tegen gevaren vanuit het buitenland beschermd werden door de natuurlijke ligging van het land, had een grote bijdrage in het verbeteren van hun beschaving.

Maar deze “beschaafde” maatschappij was er één waarin “de heerschappij van de farao’s” gangbaar was, wat een stelsel van ongeloof is dat op de duidelijkste en oprechtste manier in de Qoer-aan vermeld wordt. Zij zwollen op van trots, keerden zich af en spraken godslasterlijke taal. Uiteindelijk konden noch hun ver ontwikkelde beschaving, noch hun maatschappelijke en politieke regelgeving, noch hun militaire succes hun redden van de vernietiging.

De autoriteit van de Farao's

De Egyptische beschaving was gebaseerd op de vruchtbaarheid van de rivier de Nijl. De Egyptenaren hadden zich in de Nijlvallei gevestigd, dankzij het overvloedige water van deze rivier en omdat zij het land konden cultiveren met het water dat door

de rivier geleverd werd zonder dat zij van regenseizoenen afhankelijk waren. De historicus Ernst H. Gombrich verklaart in zijn geschriften dat Afrika erg heet is en dat het er soms maanden achtereen helemaal niet regent. Om deze reden zijn vele gebieden op dit enorme continent extreem droog. Deze gebieden zijn overdekt met eendeloze woestijnen. Beide zijden van de rivier de Nijl zijn ook overdekt met woestijnen en het regent bijna nooit in Egypte. Maar in dit land is regen niet zo erg nodig omdat de rivier de Nijl er precies in het midden door het hele land heen loopt.³³

Dus, wie de controle heeft over de rivier de Nijl, die van zo'n groot belang is, is ook in staat de grootste bron van handel en landbouw in Egypte te beheersen. Op die manier waren de Farao's in staat hun dominantie over Egypte te vestigen.

De smalle en verticale vorm van de Nijlvallei liet het woonplaatsen die rond de rivier lagen niet toe veel uit te breiden en daarom vormden de Egyptenaren een beschaving die bestaat uit kleinschalige steden en dorpen in plaats van grote steden. Ook deze factor versterkte de dominantie van de Farao's over hun volk.

Koning Menes staat bekend als de eerste Egyptische Farao die rond het derde millennium voor Christus het hele oude Egypte in één land verenigde, voor het eerst in de geschiedenis. De term "farao" verwees in feite oorspronkelijk naar het paleis waar de koning woonde, maar in de loop van de tijd, werd het de titel van de Egyptische koningen. Dit is de reden dat de koningen die het oude Egypte beheersten, "farao's" genoemd werden.

Omdat zij de eigenaren, bestuurders en heersers van het hele land en zijn landerijen waren, werden deze farao's geaccepteerd als weerspiegelingen van de grootste god in de verwrongen polyistische religie van het oude Egypte. Het bestuur van de Egyptische landerijen, hun branche, hun inkomen, kortom al deze landgoederen, diensten en de productie binnen de grenzen van het land werden namens de farao beheerd.

Het absolutisme in het regime had de farao met zo'n macht bekleed dat hij alles dat hij wenste kon hebben. Precies bij het vestigen van de eerste dynastie, in de periode van Menes die de eerste koning van Egypte werd door het verenigen van Boven en Beneden-Egypte, begon men de rivier de Nijl voor het volk beschikbaar te maken via kanalen. Daarnaast werd de productie onder controle gebracht en de volledige productie van goederen en diensten werd aan de koning toegewezen. De koning verspreidde en verdeelde deze goederen en diensten in de mate waarin zijn volk het

nodig had. Het was voor de koningen, die zo'n macht in het gebied hadden gevestigd, niet moeilijk om het volk tot onderwerping te dwingen. De koning van Egypte, of met zijn toekomstige naam, de farao, werd gezien als een heilige die grote macht bezat en die in alle noden van zijn volk voorzag: en hij werd tot een god omgevormd. De farao's geloofden indertijd echt dat zij inderdaad goden waren.

Sommige woorden die in de Qoer-aan vermeld staan die de farao gebruikte tijdens zijn conversatie met Moesa bewijzen dat zij dit inderdaad geloofden. Hij probeerde Moesa te intimideren door te zeggen: Farao zei: *“Als je een god anders dan mij kiest, zal ik je zeker onder de gevangenen plaatsen.”* (Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 29) en hij zei tegen de mensen rondom hem: *O leiders! Ik weet niet dat jullie een andere god naast mij hebben* (Qoer-aan Soerat al-Qasas: 38). Dit alles zei hij omdat hij zichzelf als god beschouwde.

Religieuze overtuigingen

Volgens de historicus Herodotus, waren de Oude Egyptenaren de “vroomste” mensen ter wereld.

Hun religie was echter niet de religie van de Waarheid maar een verdorven polytheïsme en wegens hun extreme conservatisme konden zij hun verdorven religie niet verlaten.

De Oude Egyptenaren werden in grote mate beïnvloed door de natuurlijke omgeving waarin zij leefden. De natuurlijke geografie van Egypte beschermde het land perfect tegen aanvallen van buitenaf. Egypte werd van alle kanten omgeven door woestijnen, bergachtige landschappen en de zee. Aanvallen die waarschijnlijk op het land gepleegd zouden worden, hadden twee mogelijke routes en het was heel gemakkelijk voor de Egyptenaren om die twee routes te verdedigen. Dankzij die natuurlijke factoren bleef Egypte afgezonderd van de buitenwereld. Maar met het passeren van de eeuwen veranderde die afzondering in een duistere dweepzucht. Aldus verkregen de Egyptenaren een gezichtspunt dat afgesloten was voor nieuwe ontwikkelingen en ongebruikelijkheden en wat extreem conservatief was over hun religie. De “religie van hun voorouders” die regelmatig genoemd wordt in de Qoer-aan werd hun belangrijkste waarde. Dit is waarom Fir'awn en zijn intieme kring zich wegdraaiden van Moesa en Haroen toen zij de Religie van de Waarheid aan hen verkondigden, door te zeggen:

“Ben je tot ons gekomen om ons van het geloof van onze voorvaderen te laten afkeren – en dat jullie twee grootsheid in dit land hebben? Wij zullen jullie twee niet geloven!”

(Qoer-aan Soerah Yoenoës: 78)

De religie van het Oude Egypte was verdeeld in verschillende takken, waarvan de officiële religie van de staat, de geloofsovertuigingen van het volk en het geloof in een leven na de dood de belangrijkste waren. Volgens de officiële staatsreligie was de farao een heilig wezen. Hij was een weerspiegeling van de goden van de mensen op aarde en zijn doel was recht te spreken en hen op aarde te beschermen.

De geloofsovertuigingen die onder het volk wijdverspreid waren, waren zeer gecompliceerd en de beginselen en onderdelen die botsten met de officiële religie van de staat werden door de overheersing van de farao's onderdrukt. In principe geloofden zij in vele goden en deze goden werden over het algemeen afgeschilderd met een dierenhoofd op een mensenlichaam. Maar het was ook mogelijk om lokale tradities tegen te komen die van regio tot regio konden verschillen.

Het leven na de dood maakte het belangrijkste deel van het Egyptische geloof uit.

Zij geloofden dat de ziel doorleefde na de dood van het lichaam.

De religieuze overtuigingen van de Egyptenaren waren voornamelijk gebaseerd op het dienen van hun goden. De “bemiddelaars” tussen deze goden en het volk waren de priesters, die onder de leiders van de maatschappij waren. Handelend met hekserij en tovenarij, maakten de priesters een belangrijke klasse uit, welke de farao’s gebruikten om het volk in onderwerping te houden.

In overeenstemming hiermee, werden de zielen van de doden door speciale engelen naar de God die Rechter was gebracht en tweeënveertig andere getuigen die rechters waren, een weegschaal werd in het midden gezet en het hart van de ziel werd in deze weegschaal gewogen. Degenen met meer goedheid gingen door naar een prachtige plaats en leefden gelukkig en degenen met meer slechtheid werden naar een plaats gestuurd waar zij aan vreselijke martelingen werden blootgesteld. Daar werden zij voor eeuwig gemarteld door een vreemd wezen dat “De Dodeneter” werd genoemd. Het geloof van de Egyptenaren in het Hiernamaals laat een duidelijke parallel zien met het monotheïstische geloof en de Religie van de Waarheid. Zelfs alleen al hun geloof in het hiernamaals bewijst dat de Religie van de Waarheid en de boodschap de oude Egyptische beschaving had bereikt, maar dat deze religie later werd vervalst en monotheïsme werd in polytheïsme veranderd. Het is al bekend dat waarschuwers die mensen naar de eenheid van Allah uitnodigden en een oproep aan hen deden Zijn slaven te zijn, van tijd tot tijd naar Egypte werden gestuurd, net zoals ze op een gegeven moment naar alle volken op aarde zijn gestuurd. Eén van hen was de profeet Yoesoef wiens leven in de Qoer-aan in detail verteld wordt. De geschiedenis van Yoesoef is ook zeer belangrijk omdat ook de aankomst van de kinderen Israël in Egypte en hun vestiging daarbij inbegrepen is.

Aan de andere kant zijn er in historische bronnen verwijzingen naar enkele Egyptenaren die, zelfs vóór Moesa, mensen naar het monotheïstische geloven uitnodigden. Eén van hen is de interessantste farao uit de geschiedenis van Egypte, dat is, Amenhotep IV.

De monotheïstische Farao Amenhotep IV

De Egyptische farao's waren over het algemeen wrede, onderdrukkende, agressieve en gewetenloze mensen. Over het algemeen namen zij de polytheïstische religie van Egypte aan en verafgoden zichzelf door deze religie.

Maar er is een farao in de Egyptische geschiedenis die heel anders was dan de anderen. Deze farao verdedigde het geloof in een enkele Schepper en werd blootgesteld aan grote weerstand bij de priesters van Amon, die profiteerden van de polytheïstische religie en enkele soldaten die hen steunden, en dus werd hij uiteindelijk vermoord. Deze farao was Amenhotep IV die aan de macht kwam in de 14e eeuw voor Christus.

Toen Amenhotep in 1375 voor Christus de troon besteeg, kwam hij in aanraking met een conservatisme en een traditionalisme dat daar al eeuwen had liggen te sluimeren. Tot dan waren de opbouw van de maatschappij en de relatie met het volk van het koninklijke paleis zonder enige verandering doorgegaan. De maatschappij hield alle deuren naar gebeurtenissen van buitenaf en religieuze vernieuwingen ferm gesloten. Dit extreme conservatisme, ook opgemerkt door Griekse reizigers, werd veroorzaakt door de geografische ligging van Egypte zoals we boven hebben uitgelegd.

Door de farao's aan de mensen opgelegd, vroeg de officiële religie een onvoorwaardelijk geloof in alles dat oud en traditioneel was. Maar Amenhotep nam de officiële religie niet aan. De historicus Ernst Gombrich schrijft: Hij (Amenhotep IV) brak met vele van de gebruiken die door een eeuwenoude traditie heilig gemaakt waren. Hij wilde geen eer bewijzen aan de vele vreemd gevormde goden van zijn volk. Voor hem was maar een god, Aton, de allerhoogste. Die hij aanbad en die hij zich voorstelde in de vorm van de zon. Hij noemde zichzelf Akhenaton, naar zijn god, en verhuisde zijn hof buiten het bereik van de priesters van andere goden, naar een plaats die nu El-Amarna heet.³⁴

Na de dood van zijn vader werd de jonge Amenhotep IV aan grote druk blootgesteld. Deze onderdrukking werd veroorzaakt door het feit dat hij een religie ontwikkelde die gebaseerd was op monotheïsme, door de traditionele polytheïstische religie van Egypte te veranderen en te pogen radicale veranderingen op elk gebied door te voeren. Maar de leiders van Thebe stonden hem niet toe de boodschap van zijn religie over te dragen. Amenhotep en zijn familieleden vertrokken uit de stad Thebe en vestigde zich in Tell-El-Amarna. Hier richtten zij een nieuwe en moderne stad op "Akh-et-aton" genaamd. Amenhotep IV veranderde zijn naam welke "Tevredenheid van Amon" betekent naar Akh-en-aton wat "Onderwerpen aan Aton" betekent. Amon was de naam die gegeven was aan de belangrijkste totem in het Egyptische polytheïsme. Volgens Amenhotep is Aton de "schepper van de hemelen en de aarde", zijn naam gelijk stellend aan Allah.

Verstoord door deze ontwikkelingen, wilden de priesters van Amon de macht van Akhenaton grijpen door te profiteren van een economische crisis in het land. Akhenaton werd uiteindelijk door samenzweerders gedood door vergiftiging.

Na Akhenaton kwamen farao's met een militaire achtergrond aan de macht. Deze waren er de oorzaak van dat het oude traditionele polytheïstisch geloof opnieuw

wijdverspreid raakte en zij namen de grootst mogelijke moeite om naar het verleden terug te keren. Bijna een eeuw later kwam Ramses II op de troon, die de langste heerschappij in de geschiedenis van Egypte zou hebben. Volgens vele historici was Ramses de farao die de Kinderen Israël martelde en tegen Moesa vocht.³⁵

De komst van de profeet Moesa

Vanwege hun enorme dweeppzucht, wilden de oude Egyptenaren hun bijgelovige afgoderij niet verlaten. Sommige personen, die de boodschap van het aanbidden van Allah alleen verkondigden, kwamen naar hen maar de mensen van Fir'awn keerden altijd naar hun verdorven overtuigingen terug. Uiteindelijk werd Moesa door Allah als een boodschapper (rasoel) naar hen gestuurd. Omdat zij een stelsel van leugens die haaks op de religie van de waarheid stond hadden aangenomen, en omdat zij de Kinderen Israël tot slaven hadden gemaakt.

Moesa was geïnstrueerd om zowel Egypte naar de religie van de waarheid uit te nodigen als de Kinderen Israël van slavernij te bevrijden en hen de juiste weg te tonen. In de *Qoer-aan* wordt verklaard:

Wij reciteren voor jullie in waarheid wat van het nieuws van Moesa en Farao, voor een volk dat gelooft. Waarlijk, Farao verhief zichzelf in het land en maakte zijn mensen tot sekten., Verzwakte een groep onder hen, hun zonen dodend, en hij liet hun vrouwen leven. Waarlijk, hij behoorde tot de verderfzaaiers. En Wij wensten een gunst te geven aan degenen die zwak in het land waren, en hen tot heersers en hen tot erfgenamen te maken. En hen in het land onder te brengen, en Wij lieten Farao en Hanan en hun leger van hen krijgen waarvoor zij bang waren.

(Qoer-aan Soerat al-Qasa: 3-6)

Fir'awn wilde voorkomen dat de Kinderen Israël in aantal vermeerderden, door alle pasgeboren baby's te vermoorden. Dit is waarom, de moeder van Moes, door Allah geïnspireerd, hem in een mandje plaatste en in de rivier achterliet. Dit was de weg die hem het paleis van Fir'awn binnenleidde. In de *Qoer-aan* zijn de verzen over dit onderwerp als volgt:

En Wij inspireerden de moeder van Moesa: "Zoog hem (Moesa), maar als je voor hem vreest, geef hem dan aan de rivier en vrees niet, noch wees bedroefd. Waarlijk! Wij zullen hem naar jou terugbrengen en zullen hem tot één van

(Onze) boodschappers maken.” Toen pikte de huishouding van Farao hem op, dat hij voor hen een vijand moge worden en hen verdriet moge bezorgen. Waarlijk! Farao, Hanan en hun legers waren zondaren. En de vrouw van Farao zei: “Een genot voor het oog van mij en van jou. Doodt hem niet, misschien zal hij ons nog tot nut zijn, of kunnen wij hem als een zoon adopteren.” En zij voorzagen niet.

(Qoer-aan Soerat al-Qasa: 7-9)

De vrouw van Fir'awn voorkwam de moord op Moesa en adopteerde hem. Op deze manier, bracht Moesa zijn kindertijd door in het paleis van Fir'awn. Met de hulp van Allah werd zijn eigen moeder naar het paleis gebracht als zijn min.

Toen hij een volwassene was geworden, kwam Moesa op een dag tussenbeide toen hij zag dat één van de Kinderen Israël door een Egyptenaar werd gemarteld en hij gaf de Egyptenaar een klap, welke de Egyptenaar doodde. Ondanks het feit dat hij in het paleis van Fir'awn woonde en dat hij door de koningin was geadopteerd, besloten de leiders van de stad dat zijn straf de doodstraf moest zijn. Toen hij dit hoorde, vluchtte Moesa weg uit Egypte en kwam naar Madyan. Aan het einde van de periode die hij daar doorbracht, sprak Allah rechtstreeks tegen hem en Allah gaf hem de positie van profeet. Hij werd bevolen terug te keren naar Fir'awn en de boodschap van de religie van Allah aan hem over te brengen.

Het paleis van Fir'awn.

Gehoorzamend aan het bevel van Allah gingen Moesa en Haroen naar Fir'awn en brachten de boodschap van de religie van de waarheid naar hem. Zij vroegen hem te stoppen met de marteling van de Kinderen Israël en hen met Moesa en Haroen te laten gaan. Het was niet te accepteren voor Fir'awn dat Moesa, die hem jaren lang zo na had gestaan en die zeer waarschijnlijk zijn opvolger voor de troon zou zijn geweest hem het hoofd bood en op die manier tegen hem sprak. Daarom beschuldigde Fir'awn hem van ondankbaarheid:

(Farao) zei: “Hebben wij jou niet als kind van ons opgevoed? En jij hebt vele jaren van je leven bij ons gewoond. En je hebt je daad gepleegd, wat je gedaan hebt. En jij bent één van de ondankbare.”

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 18-19)

De mensen in slavernij die door farao werden benadeeld. In het bijzonder in de tijd van het Nieuwe Koninkrijk, werden de in de maatschappij levende minderheden aan het werk gezet bij de aanleg van enorme bouwprojecten. De Kinderen van Israël waren onder deze minderheden. Op de bovenste illustratie, zijn de slaven die gezien worden terwijl ze aan het werk zijn bij de bouw van een tempel, hoogstwaarschijnlijk de Kinderen van Israël. De onderste illustratie stelt technische voorbereidingen door slaven voor, waarvan weer gedacht wordt dat het de Kinderen van Israël zijn, voordat zij beginnen te werken aan een bouwproject. De slaven maken bakstenen door modder te koken op een vuur en prepareren cement.

Door vele historici beschouwd als de farao uit de Qor'aan, zien we hier Ramses II enige slaven die hij gevangen heeft doden. Zoals de muurschilderingen ook onthullen, hadden de farao's zichzelf ook geïdealiseerd en afgeschilderd als sterke krijgers. Zij werden voorgesteld als lange helden met brede schouders die een aantal mensen tegelijkertijd

Fir'awn probeerde op de gevoelens van Moesa te spelen en zijn geweten te beïnvloeden. Het was alsof hij zei dat omdat hij en zijn vrouw degenen waren geweest die Moesa op hadden gevoed, Moesa degene was die hun zou moeten gehoorzamen. Verder had Moesa nog een Egyptenaar gedood. Al deze daden vroegen om strenge straffen volgens de Egyptenaren. Deze emotionele sfeer die Fir'awn probeerde te scheppen, was er ook op gericht de leiders van zijn volk te beïnvloeden, zodat zij het ook met Fir'awn eens zouden zijn.

De boodschap van de religie van de waarheid die Moesa aan de andere kant verkondigde, ondermijnde de macht van Fir'awn en bracht hem terug naar het niveau van gewone mensen. Vanaf dat moment zou onthuld worden dat hij geen god was en verder zou hij gedwongen zijn om Moesa te gehoorzamen. En als hij de Kinderen Israël de vrijheid gaf zou hij daarnaast belangrijke mankracht verliezen en aldus in grote ellende geraken.

Om al deze redenen, luisterde Fir'awn niet eens naar wat Moesa zei. Hij probeerde hem voor gek te zetten en trachtte het onderwerp te veranderen door zinloze vragen te stellen. Tegelijkertijd probeerde hij Moesa en Haroen als anarchisten voor te stellen en beschuldigde hen van het hebben van politieke motieven. Uiteindelijk gehoorzaamden noch Fir'awn, noch de leiders van de mensen binnen zijn vertrouwelingen, behalve de tovenaars, Moesa en Haroen. Zij volgden de religie van de waarheid, die aan hen was getoond, niet. Daarom stuurde Allah Ta'ala als eerste enkel rampen naar hen.

De rampen die Fir'awn en zijn vertrouwelingen overkwamen.

Fir'awn en zijn vertrouwelingen waren zo diep verbonden met hun polytheïsme en hun afgoderij dat wil zeggen “de religie van hun voorouders” dat zij nooit overwoogen die te verlaten. Zelfs twee van de belangrijkste wonderen van Moesa, zijn hand die wit werd en zijn staf die in een slang veranderde, waren niet genoeg om hen van hun bijgeloof te verwijderen. Zij uitten dit verder ook openlijk. Zij zeiden: *“Welke tekenen je ook naar ons toe brengt, en hoe je ons met je tovenaarskunsten bewerkt, wij zullen je nooit geloven.”*

(Qoer-aan Soerat al-Araf: 132)

Vanwege hun gedrag, stuurde Allah hun een aantal rampen als “aparte wonderen” om hen de martelingen van deze wereld te laten proeven, vóór de eeuwige martelingen

Boven: Omdat de farao's zichzelf als goddelijke wezens zagen, trachtten zij superieur aan alle andere mensen te lijken.

Volgende:
Krijgsgevangenen die door de Egyptenaren gegrepen zijn, worden wachtend op de uitvoering van hun doodsvonnissen gezien.

van de eeuwige wereld. De eerste hiervan was droogte en schaarse oogsten. Met betrekking tot dit onderwerp werd in de *Qoer-aan* geschreven:

“En voorwaar, Wij bestrafden de mensen van de Fir’awn met jaren van droogte en tekorten aan vruchten, opdat zij het zullen weten”.

(Qoer-aan Soerat al-Araf: 130)

De Egyptenaren hadden hun agriculturele stelsel gebaseerd op de rivier de Nijl en daardoor werden zij niet beïnvloed door veranderingen in natuurlijke omstandigheden. Maar een onverwachte ramp overkwam hen omdat Fir’awn en zijn innigste vrienden trots en arrogant jegens Allah waren en Zijn profeet verloochenden. Het niveau van de Nijl zakte waarschijnlijk, door verschillende redenen, een flink stuk en de irrigatiekanalen die vanaf de rivier liepen, brachten niet genoeg water naar de landbouwgebieden. Extreme hitte zorgde ervoor dat de oogst verdroogde. Aldus kwam de ramp voor Fir’awn en zijn vertrouwelingen vanuit een zeer onverwachte richting, vanuit de rivier de Nijl waarop zij vertrouwden. Deze droogte onthutste Fir’awn die daarvoor zijn mensen als volgt aansprak: En Fir’awn verkondigde onder zijn volk: *“O mijn volk! Is het rijk van Egypte niet van mij en deze rivieren die onder mij stromen. Zien jullie hen dan niet?*

(Qoer-aan Soerat az-Zoekhroef: 51)

In plaats van “op te passen” zoals in de verzen te zien is, weten zij alles dat gebeurd was aan pech die door Moesa en de Kinderen Israël teweeggebracht was. Door hun bijgeloof en de religie van hun voorouders waren zij overmand door zo’n overtuiging. Hierdoor kozen zij ervoor grote ellende te ondergaan, maar wat hun overkwam was niet tot deze beperkt. Dit was pas het begin. Naderhand stuurde Allah een serie rampen naar hen. Deze rampen worden als volgt in de *Qoer-aan* beschreven:

Dus stuurden Wij tot hen: de vloed, de sprinkhanen, de luizen, de kikkers en het bloed (als een opvolging van) duidelijke tekenen, toch bleven zij arrogant en behoorden zij tot de mensen die misdadigers zijn.

(Qoer-aan Soerat al-Araf: 133)

Deze rampen die Allah naar Fir’awn en de mensen rondom hem, die ook verloochenden, stuurde, worden ook in het Oude Testament beschreven, in overeenstemming met de *Qoer-aan*:

En door het hele land van Egypte was er bloed

(Exodus: 7:21)

Ramses II wordt, een groep vijanden voortdrijvend, in zijn oorlogszegekar gezien. Net als vele anderen is dit een denkbeeldig scenario dat Fir'awn zijn schilders liet tekenen.

De slag van Kadesh. Deze strijd die tussen Ramses en de Hittieten gehouden werd, is door de Egyptische geschiedenis valselijk als een grote overwinning voor Ramses door gegeven. In feite is Fir'awn op het laatste moment van de dood gered en werd gedwongen de vrede te tekenen.

En als gij weigert (hen) te laten gaan, zal Ik uw grenzen treffen met kikkers: En de rivier zal kikkers voortbrengen in overvloed, welke boven zullen komen en uw huizen zullen binnengaan, en binnen uw slaapkamers, en op uw bed en binnen het huis van uw bedienden en naar uw volk en binnen in uw ovens en in uw bakkerstroggen.

(Exodus: 8: 2-3)

En de Heer zei tot Mozes “Zeg tot Aaron, strek uw staf uit en tref het stof van het land, zodat zij luizen zullen worden door het hele land van Egypte.”

(Exodus: 8: 16)

En de sprinkhanen gingen over het hele land van Egypte en rusten aan alle kusten van Egypte: zeer smartelijk (waren zij); vóór hen waren er nooit zulke sprinkhanen als zij, noch zullen er na hen zulke zijn.

(Exodus: 10: 14)

Toen zeiden de tovenaars tegen Fir’awn: “Dit (is) de vinger van God: en het hart van Fir’awn verhardde zich en hij luisterde niet naar hen; zoals de Heer had gezegd.

(Exodus: 8: 19)

Verschrikkelijke rampen bleven Fir’awn en zijn vertrouwelingen overkomen. Sommige van deze rampen werden veroorzaakt door de objecten die door de afgod aanbedende mensen als goden werden aanbeden. De rivier de Nijl en kikkers waren voor hen bijvoorbeeld heilig en waren door hen vergoddelijkt. Daar zij leiding van hun “goden” verwachtten en hen om hulp verzochten, strafte Allah hen via hun eigen “goden” zodat zij hun fouten konden zien en de zonden die zij gepleegd hadden konden vergelden.

Volgens de exegeten van het Oude Testament, was het “bloed” het veranderen van de rivier de Nijl in bloed. Dit werd uitgelegd als een metafoor voor het volledige rood worden van de rivier de Nijl. Volgens een interpretatie, was het een soort bacterie die de rivier deze kleur gaf. De Nijl was de belangrijkste levensbron voor de Egyptenaren. Ieder kwaad dat deze levensbron zou worden berokkend, zou de dood van heel Egypte kunnen betekenen. Als de bacterie de rivier de Nijl zo had besmet dat de rivier rood werd, zou deze bacterie ieder levend wezen dat het water gebruikte infecteren.

Recente verklaringen voor de oorzaak van het rood kleuren van het water hebben een

voorkeur voor protozoën, zoöplankton, zowel zout- als zoetwater algen (fytoplankton) in bloei en dinoflagellates. Al deze verschillende bloeisoorten, plant, schimmel of protozoön halen de zuurstof uit het water en produceren schadelijke giften voor zowel vissen als kikkers.

Het Exodusverslag uit de Bijbel aanhalend, noteerde Patricia A. Tester van het National Marine Fisheries Service, in de Annalen van de New York Academy of Science: dat hoewel minder dan 50 van de ongeveer 5.000 bekende fytoplanktonsoorten giftig zijn, degenen die gifstoffen bevatten gevaarlijk kunnen zijn voor al het leven in het water. Verwijzend naar historische en prehistorische data, haalde Ewen C. D. Todd van Health Canada, bijna twee dozijn voorbeelden aan van specifieke fytoplanktonsoorten, die over de gehele wereld, verscheidene uitbraken (van ziekten) veroorzaakten. W.W. Carmichael en I.R. Falconer hebben ziekten die met blauw-groene algen uit zoet blauw water in verband staan gecatalogiseerd. Waterecoloog Joann M. Burkholder van de North Carolina State University, beschreef een dinoflagellate, *Pfiesteria piscimorte* (in trechtermonden gevonden) die in staat is, zoals uit de naam van de soort blijkt, om vis te doden.³⁶

In de tijd van Fir'awn lijkt deze aaneenschakeling van rampen te zijn gebeurd. Volgens dit scenario, ging toen de Nijl besmet was de vis ook dood en werden de Egyptenaren beroofd van een belangrijke voedingsbron. Zonder de roofvis, konden de kikkers zich aanvankelijk vrij voortplanten in zowel de Nijl als in vijvertjes en de rivier raakte aldus overbevolkt. Uiteindelijk ontsnapten zij uit deze zuurstofloze, giftige en rottende omgeving door naar het land te verhuizen, hieruit volgend op het land stervend en samen met de vis te verrotten. De Nijl en de aangrenzende landerijen raakten aldus vervuild en het water te gevaarlijk om te drinken of in te baden. Verder was het uitsterven van kikkersoorten er de oorzaak van dat ongedierte zoals sprinkhanen en luizen zich buitensporig konden voortplanten.

Hoe de rampen zich ook voltrokken en wat zij ook teweegbrachten, noch Fir'awn, noch zijn volk keerde zich uiteindelijk tot Allah door er lering uit te trekken, maar zij gingen in hun arrogantie door.

Fir'awn en zijn vertrouwelingen waren zo hypocriet dat zij dachten dat zij Moesa en aldus Allah konden bedriegen. Toen zij de verschrikkelijke straf ondergingen, lieten zij Moesa terstond roepen en vroegen hem om hen ervan te redden:

En als de bestraffing hen trof zeiden zij: "O, Moesa! Roep je Heer aan vanwege de beloften die Hij jou heeft gegeven. Als je de bestraffing van ons weghaalt, zullen wij zeker in jou geloven en we zullen de kinderen van Israël met jou mee laten gaan." Maar toen Wij de bestraffing verwijderden van hen op een afgesproken tijd, die het had bereikt, zie! Zij braken hun woord!]

(Qoer-aan Soerat al-Araf: 134-135)

Uittocht uit Egypte

Door Moesa legde Allah uit aan Fir'awn en zijn vertrouwelingen waar zij voor moesten oppassen en waarschuwde hen aldus. Als reactie hierop, waren zij opstandig en beschuldigden hem ervan bezeten en ontrouw te zijn. Allah bereidde een vernederend einde voor hen voor. Hij openbaarde aan Moesa wat er op het punt stond te gebeuren:

En Wij inspireerden Moesa, zeggende: "Neem Mijn slaven in de nacht weg, waarlijk jullie zullen vervolgd worden." Toen stuurde Fir'awn boodschappers naar (alle) steden. (zeggende): "Waarlijk! Dit is zeker niet anders dan een kleine groep. En waarlijk, zij hebben gedaan wat ons woedend heeft gemaakt; en wij zijn een goed bewapend, vooruit gewaarschuwd leger." Dus hebben Wij hen van de tuinen en de bronnen verbannen, schatten en alle soorten eerbare plaatsen. Dus lieten Wij de Kinderen van Israël het beërven. Dus vervolgden zij hen bij de zonsopkomst. En toen de twee legers elkaar zagen, zei het volk van Moesa: "*Wij zijn zeker dat wij zullen overmand worden.*"

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 52-61)

Onder zulke omstandigheden, toen de Kinderen Israël dachten dat zij in de val zaten en de mannen van Fir'awn dachten dat zij op het punt stonden hen te vangen, zei Moesa die nooit zijn vertrouwen in de hulp van Allah verloor: "*Nee, waarlijk! Bij mij is mijn Heer, Hij zal mij leiden.*"

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 62)

Op dat moment redde Allah Moesa en de Kinderen Israël door de zee te splijten. Fir'awn en zijn mannen werden onder het water verdrinken toen dat over hen sloot nadat de Kinderen Israël veilig waren overgestoken.

Toen inspireerden Wij Moesa (zeggende): "Sla met jouw stok tegen de zee." En het spleet en ieder afzonderlijk deel werd als een grote stevige massa van een

berg. Toen brachten Wij de anderen naar die plaats. En Wij reddten Moesa en allen die bij hem waren. Toen verdronken Wij de anderen.

Waarlijk! Hierin is een teken maar de meesten van hen zijn geen gelovigen. En waarlijk, jullie Heer! Hij is waarlijk de Almachtige, de Genadevolle.

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 63-68)

De staf van Moesa had wonderbaarlijke kwaliteiten. Allah had het in Zijn eerste openbaring aan hem in een slang veranderd en daarna veranderde die zelfde staf opnieuw in een slang en verslond de magie van de tovenaars van Fir'awn. En nu spleet Moesa de zee met diezelfde staf. Dit was één van de grootste wonderen die aan de profeet Moesa werden gegeven.

Vond de gebeurtenis plaats aan de Egyptische kust van de Middellandse zee of aan de Rode Zee?

Er is geen overeenstemming over de plaats waar Moesa de zee spleet. Omdat er in de Qoer-aan geen details worden gegeven, kunnen we van geen van beide gezichtspunten zeker weten of het de juiste is. Sommige bronnen laten de Egyptische kust van de Middellandse zee zien als de plaats waar de zee werd gespleten. In de Encyclopedia Judaica wordt gezegd:

De meerderheid is vandaag de dag van mening dat de Rode Zee van de Exodus één van de lagunes van de kust van de Middellandse zee is.³⁷

David Ben Gurion zei dat de gebeurtenis plaats zou kunnen hebben gehad tijdens de heerschappij van Ramses II, mogelijk na de nederlaag bij Kadesh. In het Boek van Exodus in het Oude Testament, zou de gebeurtenis in Migdol en Baal-Zephon hebben plaatsgevonden, welke ten noorden van de delta liggen.³⁸

Dit gezichtspunt is gebaseerd op het Oude Testament. In de vertalingen van het Boek van Exodus uit het Oude Testament, wordt gezegd dat Fir'awn en zijn mannen verdronken werden in de Rode Zee. Maar volgens degenen die aan dit standpunt vasthouden, betekent het woord dat is vertaald als "Rode Zee" in feite "De Zee van Riet". Het woord is in vele bronnen vaak gelijkgesteld aan de "Rode Zee" en voor die locatie gebruikt. "De Zee van Riet" wordt echter gebruikt om naar de Egyptische kust van de Middellandse zee te verwijzen. In het Oude Testament, worden wanneer gesproken wordt over de route die door Moesa en degenen die hem volgden, de woorden Mignol en Baal-Zephon genoemd. Deze liggen in het Noorden van de

Nijldelta aan de Egyptische kust. De Zee van Riet ondersteunt, door het maken van een gevolgtrekking, de mogelijkheid dat de gebeurtenis plaatsvond aan de Egyptische kust, omdat in deze regio, in overeenstemming met de betekenis van de naam, dankzij de deltakwelders, riet wordt geproduceerd.

Het verdrinken van Fir'awn en zijn mannen in de zee

De Qoer-aan informeert ons over de belangrijkste aspecten van de gebeurtenis van het splijten van de Rode Zee. Volgens het verslag uit de Qoer-aan, ging Moesa samen met de Kinderen Israël die hem gehoorzaamden op weg om Egypte te verlaten. Fir'awn kon hun vertrek zonder zijn toestemming niet accepteren. Hij en zijn soldaten volgden hen: *...in onderdrukking en vijandigheid...*

(Qoer-aan Soerah Yoenoës: 90).

Op het moment dat Moesa en de Kinderen Israël de kust bereikten, haalden Fir'awn en zijn soldaten hen in. Sommige van de Kinderen Israël, die dit zagen, begonnen tegen Moesa te klagen. Volgens het Oude Testament, zeiden zij tegen Moesa : "Wij zijn zeker dat wij zullen overmand worden."

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 61)

In feite was dit niet de eerste keer noch de laatste keer dat de Kinderen Israël zulk gedrag, waarin zij geen onderwerping toonden, lieten zien. Het volk van Moesa had al eerder tegen hem geklaagd door te zeggen: "Wij hebben veel geleden tot jij kwam en ook sinds je gekomen bent."

(Qoer-aan Soerat al-Araf: 129)

In tegenstelling tot het zwakke gedrag van zijn volk was Moesa zeer zelfverzekerd, omdat hij een diepgaand vertrouwen in Allah had. Meteen vanaf het begin van zijn strijd had Allah geïnformeerd dat Zijn hulp en ondersteuning met hem zouden zijn: *"Vreest niet, Waarlijk! Ik ben met jullie beiden, horend en ziend."*

(Qoer-aan Soerah Ta-Ha: 46)

Toen Moesa de tovenaars van Fir'awn voor het eerst ontmoette, voelde hij "een soort van angst"

(Soerah Ta-Ha: 67)

Hierop openbaarde Allah aan hem dat hij helemaal geen angst moest voelen en dat hij het uiteindelijk absoluut te boven zou komen.

Wij zeiden: "Vrees niet! Zeker jij zou de overhand hebben. (Soerah Ta-Ha: 68)

Aldus werd Moesa door Allah onderwezen en verkreeg een volledig ontwikkeld

**Deze dag zullen Wij dus je (dode) lichaam (uit de zee) brengen dat je een teken moge zijn voor degenen die na jou komen! En waarlijk, velen van de mensheid zijn achteloos voor Onze tekenen.
(Qor'aan Soerah Yoenoes: 92)**

respect voor Zijn wegen. Als gevolg hiervan zei hij, toen sommige van zijn mensen door de angst bevangen raakten:

“Nee, waarlijk! Bij mij is mijn Heer, Hij zal mij leiden.”

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 62).

Allah openbaarde aan Moesa dat hij de zee met zijn staf moest slaan.

Hierop: spleet het en ieder afzonderlijk deel werd als een grote stevige massa van een berg.

(Qoer-aan Soerat ash-Shoeara: 63).

In feite had Fir’awn op het moment dat hij zo’n wonder zag, moeten begrijpen dat er iets bijzonders aan de situatie was en dat hij goddelijke interventie zag. De zee opende zich voor de mensen die Fir’awn wilde vernietigen. Verder was er geen enkele garantie dat de zee zich niet opnieuw zou sluiten nadat zij overgestoken waren. Toch volgde hij en zijn leger de Kinderen van Israël de zee in. Waarschijnlijk hadden Fir’awn en zijn soldaten het vermogen om redelijk te denken verloren, door hun onbeschaamdheid en boosaardigheid en waren zij niet in staat de wonderbaarlijke aard van de situatie te begrijpen.

De Qoer-aan beschrijft de laatste momenten van Fir’awn als volgt:

En Wij namen de Kinderen van Israël dwars door de zee en de Fir’awn volgde met zijn leger in onderdrukking en vijandigheid, toen hij verdronk, zei hij: *“Ik geloof dat niemand het recht heeft om aanbeden te worden behalve Hij, in Wie de Kinderen van Israël geloven en ik ben één van degenen die moslim is.”*

(Qoer-aan Soerah Yoenoës: 90)

Hier is het mogelijk een ander wonder van Moesa te zien. Laat ons onszelf het volgende vers herinneren:

En Moesa zei: “Onze Heer! U hebt zeker de Fir’awn en zijn notabelen schitter en weelde van dit leven gegeven. Zodat zij de mensen van Uw rechte pad laten dwalen. Onze Heer! Vernietig hun weelde en verhard hun harten, zodat zij niet zullen geloven tot zij een pijnlijke bestraffing zien.” Allah zei: “Waarlijk het smeekgebed van jullie beiden is geaccepteerd. Blijf jullie beiden dus op het rechte pad en volg niet het pad van degenen die niet weten.”

(Qoer-aan Soerah Yoenoës: 88-89)

Uit het vers komt duidelijk naar voren dat Moesa aldus, in reactie op zijn smeekbede, geïnformeerd werd dat Fir’awn in Allah zou geloven op het moment dat hij een pijnlijke straf tegemoet zag. Fir’awn zei inderdaad dat hij in Allah zou geloven toen

het water over hem heen begon te lopen. Toch was het heel duidelijk dat zijn gedrag onoprecht en onecht was. Waarschijnlijk zei Fir'awn dit om zichzelf van de dood te redden.

De acceptatie van het geloof door Fir'awn op het laatste moment en zijn vraag om vergeving werden zeker niet door Allah geaccepteerd. Fir'awn en zijn leger konden niet van de verdrinkingsdood worden gered.

Nu (geloof je) terwijl je eerder weigerde te geloven en je tot de onmatigenden behoorde. Deze dag zullen Wij dus je (dode) lichaam (uit de zee) brengen dat je een teken moge zijn voor degenen die na jou komen! En waarlijk, velen van de mensheid zijn achteloos voor Onze tekenen.

(Qoer-aan Soerah Yoenoës: 91-92)

We zijn ook geïnformeerd dat zijn mannen, net zo goed als Fir'awn zelf, hun deel van de straf ontvingen. Daar de soldaten van Fir'awn mannen waren van “*onbeschaamdheid en boosaardigheid*” (Qoer-aan Soerah Yoenoës: 90), “*mannen van de zonde*” (Qoer-aan Soerat al-Qasas: 8), “*slecht deden*” (Qoer-aan Soerat al-Qasas: 40) en “*dachten dat zij niet terug zouden keren tot Allah*” (Soerat al-Qasas: 39) net zoals Fir'awn, verdienden zij de straf van Allah ten volle. Aldus ving Allah zowel Fir'awn als zijn menigte en gooide hen de zee in.

Dus grepen Wij hem en zijn leger en Wij gooiden hen allen in de zee. Zie dus wat het einde van de onrechtvaardigen was. (Soerat al-Qasas: 40)

Dus Allah eiste een boetedoening van hen en verdrong hen in de zee, omdat zij Zijn tekenen afwezen en nalieten er een les uit te trekken.

Dus namen Wij vergelding op hen. Wij verdronken hen in de zee, omdat zij Onze tekenen verwierpen en achteloos waren met de waarschuwingen van hen.

(Qoer-aan Soerat al-'Araf: 136)

In de volgende verzen in de Qoer-aan beschrijft Allah alles dat gebeurde na de dood van Fir'awn.

En Wij zorgden ervoor dat de mensen, die zwak werden beschouwd, de oostelijke en westelijke gedeeltes van het land kregen, waarvoor Wij het gezegend hadden. En het oprechte woord van jullie Heer werd vervuld voor de Kinderen van Israël door alles wat zij hadden moeten verdragen. En Wij vernietigden volledig alle grote werken en gebouwen die de Fir'awn en zijn mensen opgericht hadden.

(Qoer-aan: Soerat al-Araf: 137)

Het volk van Saba en de Arim Zondvloed

Voorwaar er was voor Saba een teken in hun woonplaats, - twee tuinen aan de rechterkant en aan de linker (en er werd tegen hen gezegd) "Eet van de voorziening van jullie Heer en wees Hem dankbaar, een welvarend land en Vaak-Vergevende Heer." Maar zij keerden zich ervan af, dus stuurden Wij aan hen een vloed die van de dam werd losgelaten en Wij veranderden hun twee tuinen in tuinen die bitter, slecht fruit voortbrachten en tamarinden en een paar lotusbomen.
(*Qoer-aan Soerah Saba: 15-16*)

De gemeenschap van Saba was één van de vier grootste beschavingen die in Zuid-Arabië hebben geleefd. Van deze beschaving wordt geschat dat die ergens rond 1000-750 voor Christus gevestigd is en zo rond 550 na Christus ineengestort is door de twee eeuwen lang durende aanvallen van de Perzen en de Arabieren.

De datum van de vestiging van de beschaving van Saba is het onderwerp van veel discussie. Het volk van Saba begon hun gouvernementele gegevens op te schrijven rond 600 voor Christus. Dit is de reden dat er van voor die datum geen verslagen van hen zijn.

De oudste bronnen die naar het volk van Saba verwijzen zijn de jaarlijkse oorlogskronieken uit die tijd van de Assyrische koning Sargon II. (722-705 voor Christus). Terwijl Sargon de mensen die belasting aan hem betalen bijhield, verwees hij ook naar de koning van Saba, Yith'I-amara (It'amara). Dit verslag is de oudste geschreven bron die informatie oplevert over de beschaving van Saba. Toch zou het niet juist zijn, om alleen op deze bron te vertrouwen en dan de conclusie te trekken dat de Saba civilisatie rond 700 voor Christus gevestigd was, want het is zeer goed mogelijk dat Saba al enige tijd bestond, voordat het in geschreven verslagen werd genoteerd. Dit betekent dat de geschiedenis van Saba ouder kan zijn dan de bovengenoemde.

In de inscripties van Arad-Nannar, één van de laatste koningen van de staat Oer, werd het woord "Saboem", waarvan men denkt dat het "het land van Saba" betekent, gebruikt.³⁹

Inscripties geschreven in de taal van de Sabeërs.

Als dit woord inderdaad Saba betekent, dan toont dit aan dat de geschiedenis van Saba zover als 2500 voor Christus teruggaat.

Historische bronnen die over Saba spreken, zeggen over het algemeen dat dit een cultuur was die, zoals de Phoeniciërs, bijzonder bij handelsactiviteiten betrokken was. Overeenkomstig hiermee, waren deze mensen de eigenaren en beheerders van enkele van de handelsroutes die door Noordelijk Arabië kwamen. Om Saberische handelaren hun goederen naar de Middellandse zee en Gaza te laten vervoeren en aldus door Noordelijk Arabië gaan, moesten zij toestemming krijgen van Sargon II, de heerser van de gehele regio of een bepaald bedrag aan belasting aan hem betalen. Toen de Sabeërs belasting begonnen te betalen aan het Assyrische koninkrijk, begon hun naam opgenomen te worden in de annalen van zijn land.

De Sabeërs staan in de geschiedenis bekend als een beschaafd volk. In de inscripties van de heersers van Saba worden woorden als “herstellen”, “toewijden aan” en “opbouwen” regelmatig gebruikt. De Ma’ribdam, wat één van de belangrijkste monumenten van dit volk is, is een belangrijke aanwijzing over het technologische niveau dat dit volk had bereikt. Dit betekende evenwel niet dat de militaire kracht van de Sabeërs zwak was; het Saberische leger was één van de belangrijkste factoren die bijdroeg aan het uithoudingsvermogen van hun cultuur, voor zo’n lange periode, zonder ineen te storten.

De Saberische staat had één van de sterkste legers in de regio. Het land was in staat dankzij dit leger een uitbreidingspolitiek aan te nemen. De Saberische staat had de landen van de Oude Qatabaanse staat veroverd. Het bezat vele landen op het Afrikaanse continent. In 24 voor Christus, tijdens een expeditie naar de Maghrib, werd het leger van Marcus Aelius Gallus, de Gouverneur van Egypte voor het Romeinse rijk, wat absoluut de sterkste staat van dat moment was, volkomen verslagen door het Sabijnse leger. Saba kan neergezet worden als een staat die een gematigde politiek volgde, maar niet aarzelde kracht te gebruiken wanneer dit nodig was. Met zijn geavanceerde cultuur en leger, was de Saberische staat absoluut één van de “grootmachten” van het gebied van die tijd.

Dit buitengewoon sterke leger van de Saberische staat wordt ook beschreven in de Qoer-aan. Een uiting van de commandanten van het Saberische leger doorvertelt in de Qoer-aan, toont de mate van zelfvertrouwen aan die dit leger in zichzelf had. De commandanten riepen uitdagend tegen de vrouwelijke heerser

(koningin) van de staat: Zij zeiden: “Wij hebben veel kracht en grote kwaliteiten voor de oorlog, maar jij bent het die het bevel moet voeren, denk dus na wat je zult bevelen.”

(Qoer-aan Soerat an-Naml: 33)

De hoofdstad van de Saberische staat was Ma'rib, wat dankzij de bevoordeelde geografische ligging, behoorlijk welvarend was. De hoofdstad was erg dicht bij de rivier Adhanah. Het punt waar de rivier Jabal Balq bereikte, was uitermate geschikt voor de bouw van een dam. Gebruik makend van deze omstandigheden, bouwde de Sabeërs, toen hun beschaving voor het eerst werd gevestigd, een dam op deze plek en zij begonnen met irrigatie. Zij bereikten inderdaad een zeer hoge mate van voorspoed. De hoofdstad, Ma'rib, was één van de meest ontwikkelde steden van die tijd. De Griekse schrijver Plynus, die het gebied had bezocht en zeer hoog geprezen had, vermeldde ook hoe groen deze regio was.⁴⁰

De dam was 16 meter hoog, 60 meter breed en 620 meter lang. Volgens berekeningen, was het totale gebied dat geïrrigeerd kon worden 9.600 hectares waarvan 5,300 hectare bij de zuidelijke vlakte hoorde, terwijl de rest bij de noordelijke vlakte hoorde. Naar deze twee vlakten werd als “Ma'rib en twee vlakten” verwezen in de Saberische inscripties.⁴¹ De uitdrukking in de Qoer-aan, “Twee tuinen aan de linkerkant en aan de rechterkant” verwijst naar de indrukwekkende tuinen en wijngaarden in deze twee valleien. Dankzij deze dam en zijn irrigatiestelsels, verkreeg de regio roem als het best geïrrigeerde en vruchtbaarste gebied van Jemen. De Fransman J. Holevy en de Oostenrijker Glaser haalden bewijs uit geschreven documenten dat de Ma'ribdam al sinds oude tijden bestond. In documenten geschreven in het Himer dialect, wordt overgeleverd dat de dam zich zeer productief betuigde voor de regio.

De dam werd tijdens de 5^e en 6^e eeuw na Christus veelomvattend gerepareerd. Toch konden deze reparaties niet voorkomen dat de dam in 542 na Christus ineens stortte. De ineenstorting van deze dam resulteerde in de “overstroming van Arim” die in de Qoer-aan genoemd wordt en grote schade aanrichtte. De wijngaarden, tuinen en de gecultiveerde velden van de Sabeërs, die zij honderden jaren hadden gecultiveerd, werden volledig vernietigd. Het is ook bekend dat na de vernietiging van de dam, voor de Sabeërs al snel een periode van recessie inging. Het einde van de Saberische staat kwam aan het einde van deze periode, die begonnen was met de vernietiging van de dam.

De Zondvloed van Arim die naar de staat Saba was gestuurd

Wanneer we de Qoer-aan in het licht van deze bovenstaande historische data onderzoeken, observeren we dat er hier substantiële overeenkomsten zijn. Zowel archeologische vondsten als historische data bevestigen wat in de Qoer-aan is opgenomen. Zoals in het vers vermeld, werden deze mensen, die niet naar de vermaningen van hun profeet luisterden en die het geloof ondankbaar verwierpen, uiteindelijk gestraft met een vreselijke overstroming. Deze overstroming wordt in de volgende verzen uit de Qoer-aan beschreven:

Voorwaar er was voor Saba een teken in hun woonplaats, - twee tuinen aan de rechterkant en aan de linker (en er werd tegen hen gezegd) “Eet van de voorziening van jullie Heer en wees Hem dankbaar, een welvarend land en Vaak-Vergevende Heer.” Maar zij keerden zich ervan af, dus stuurden Wij aan hen een vloed die van de dam werd losgelaten en Wij veranderden hun twee tuinen in tuinen die bitter, slecht fruit voortbrachten en tamarinden en een paar lotus-

Door de Ma'rib dam, die zij met hun zeer geavanceerde technologie hadden gebouwd, werden de Sabeërs de eigenaren van een grote irrigatiecapaciteit. De vruchtbare landerijen die zij aldus bemachtigden en hun beheersing van de handelsroutes stonden hen toe een fantastische en weelderige levenswijze te hebben. Echter “keerden zij zich af” van Allah aan wie zij dankbaar hadden moeten zijn voor alle bovengenoemde geschenken. Daarom stortte hun dam ineen en vernietigde de “overstroming van Arim” al hun verworvenheden.

*bomen. Zo zetten Wij het hun betaald omdat zij ondankbare ongelovigen waren.
En nooit zetten Wij het op deze manier betaald tenzij zij ondankbaren zijn.
(Qoer-aan Soerah Saba: 15-17)*

Zoals benadrukt in de bovenstaande verzen, leefde de Sabeërs in een gebied dat opgemerkt werd vanwege zijn voortreffelijke esthetische, vruchtbare wijngaarden en tuinen. Aan de handelsroutes gelegen, had het land Saba een vrij hoge levensstandaard en was het één van de meest begunstigde steden van die tijd.

In zo'n land, waar de levensstandaard en de omstandigheden zo positief waren, was wat de Saberische mensen hadden moeten doen, *en wees Hem dankbaar...* (Qoer-aan Soerah Saba: 15) zoals gezegd wordt in het vers. Toch deden zij dat niet. Zij kozen ervoor aanspraak te maken op de voorspoed die zij hadden. Zij dachten dat dit land aan henzelf toegehoorde, dat zij het waren die al deze buitengewone omstandigheden mogelijk maakten. Zij kozen ervoor arrogant in plaats van dankbaar te zijn en in de uitdrukking van dit vers, *"keerden zij zich af van Allah"...*

Omdat zij aanspraak maakten op alle voorspoed die zij hadden, verloren zij alles. Zoals in het vers verteld wordt, vernietigde de overstroming van Arim alles dat zij hadden. In de Qoer-aan is de straf die naar de Sabeërs gestuurd wordt, "Sayl al-Arim" genaamd wat de "overstroming van Arim" betekent. Deze uitdrukking die in de Qoer-aan gebruikt wordt verteld ons ook de manier waarop deze ramp zich voltrok. Het woord "Arim" betekent dam of barrière. De uitdrukking "Sayl al-Arim" beschrijft een overstroming die tot stand kwam met de ineenstorting van deze barrière. Islamitische commentatoren hebben de kwestie rondom de tijd en de plaats opgelost, doordat zij geleid werden door de termen die in de Qoer-aan voor de overstroming van Arim gebruikt worden. Mawdoedi schrijft in zijn commentaar:

Zoals ook in de uitdrukking "Sayl al-Arim" gebruikt wordt, is het woord "arim" afgeleid van het woord "arimen" dat in het Zuid Arabische dialect gebruikt wordt, Wat "dam of barrière" betekend. In de ruines die aan het licht gekomen zijn bij de opgravingen die in Jemen gedaan zijn, wordt dit woord, vaak in deze zin gebruikt, gezien. Bijvoorbeeld bij de inscripties die door de Habeshische koning van Jemen, Ebrehe (Abraha) verordend werden, na de restauratie van de grote Ma'ribmuur in 542 en 543 na Christus werd dit woord keer op keer gebruikt om dam (barrière) aan te duiden. Dus de uitdrukking "Sayl al-Arim" betekent 'een overstromingsramp die zich na de vernietiging van een dam voordoet.'

Maar zij keerden zich ervan af, dus stuurden Wij aan hen een vloed die van de dam werd losgelaten en Wij veranderden hun twee tuinen in tuinen die bitter,

slecht fruit voortbrachten en tamarinden en een paar lotusbomen.

(Qoer-aan Soerah Saba: 16)

Dat wil zeggen, na de ineenstorting van de dammuur, was het hele land door de overstroming onder water gezet. De kanalen die door de Sabeërs gegraven waren en de muur die gebouwd was door barrières tussen de bergen te bouwen werden vernietigd en het irrigatiestelsel viel uiteen. Als gevolg hiervan, veranderde het gebied, dat hiervoor als een tuin was geweest in een jungle. Er was geen fruit over behalve het kersachtige fruit van kleine stompe bomen.⁴²

De christelijke archeoloog Werner Keller, de schrijver van “Het heilige Boek had Gelijk” (Und Die Bibel Hat Doch Recht) accepteerde dat de overstroming van Arim overeenkomstig met de beschrijving in de Qoer-aan plaatsvond, en schreef dat het bestaan van zo’n dam en de vernietiging van het hele land door zijn ineenstorting bewijst, dat het voorbeeld dat in de Qoer-aan over de mensen van de tuin inderdaad gerealiseerd was.⁴³

Na de ramp van de Arimoverstroming, begon het gebied te veranderen in een woestijn en de Sabeërs verloor zijn belangrijkste bron van inkomen met de verdwijning van hun landbouwbedrijven. Het volk, dat geen aandacht had geschonken aan de oproep van Allah om in Hem te geloven en dankbaar aan Hem te zijn, werd uiteindelijk gestraft met een ramp als deze. Na de grote vernietiging veroorzaakt door de overstroming, begonnen de mensen te desintegreren. De Sabeërs begonnen hun huizen te verlaten en emigreerden naar Noord-Arabië, Mekka en Syrië.⁴⁴

Omdat de overstroming plaatsvond na de samenstelling van het Oude en het Nieuwe Testament, is deze gebeurtenis alleen in de Qoer-aan beschreven.

De stad Ma’rib, die eens een verblijfplaats van de Sabeërs was, maar nu een verlaten ruïne is, is zonder twijfel een waarschuwing voor hen die dezelfde fout maken als de Sabeërs. De Sabeërs zijn niet de enige mensen die door een overstroming werden vernietigd. In Soerat al-Kahf van de Qoer-aan wordt het verhaal van de twee eigenaren van de tuinen verteld. Eén van deze mannen bezit een zeer indrukwekkende en productieve tuin zoals die van de Sabeërs. Hij maakt echter dezelfde fout als zij, hij keert zich van Allah af. Hij denkt dat de gunst die hem is geschonken, aan zichzelf “toebehoort”, m.a.w dat hij er zelf de oorzaak van is:

En geef hen het voorbeeld van de twee mannen; aan één van hen hadden Wij twee tuinen met druivenstokken gegeven en Wij hadden beiden omringd met dadelpalmen; en hadden daartussen bewerkte velden geplaatst. Elk van deze twee tuinen bracht haar vruchten voort, en deed niet in het minst daarin tekort

De ruines van de Ma'ribdam hierboven was een van de belangrijkste werken van de Sabeërs. Deze dam stortte ineen door de overstroming van Arim die in de Qor'aan genoemd wordt en alle gecultiveerde gebieden werden overspoeld. Zijn territorium vernietigd door de ineenstorting van de dam, verloor de Saberische staat binnen korte tijd zijn economische kracht en werd al snel volledig omvergeworpen.

en Wij zorgden voor een rivier die tussen hen doorstroomde. En hij had bezit (of fruit) en hij zei tegen zijn metgezel tijdens een wederzijds praatje: "Ik heb meer welvaart dan jij en wordt meer door de mensen gerespecteerd." En hij keerde terug naar zijn tuin terwijl hij in een onrechtmatige staat verkeerde. Hij zei: "Ik denk niet dat dit ooit zal verdwijnen." En ik denk niet dat het Uur ooit zal aanbreken, en als ik inderdaad tot mijn Heer wordt teruggebracht, dan zal ik zeker iets beters dan dit vinden als ik tot Hem terugkeer." Zijn metgezel zei tijdens het praatje tegen hem: "Ben jij ongelovig aan Hem die jou uit stof geschapen heeft, daarna uit gemengde zaaddruppels van de mannelijke en vrouwelijke afscheiding en Die je daarna als een mens gemodelleerd heeft?" "Maar in mijn geval (geloof ik) dat Hij Allah is, mijn Heer en geen zal ik met Hem verenigen als deelgenoot aan mijn Heer. Het was beter voor jouw geweest om te zeggen toen jij je tuin binnenging: "Datgene wat Allah wil (zal gebeuren)! Er is geen macht buiten Allah! Als jij mij ziet met minder welvaart en kinderen." Het zou kunnen zijn dat mijn Heer mij iets beters geeft dan je tuin, en een bestraffing uit de hemel daarover stuurt, dan zal het modder zijn. Of het water daarvan verdwijnt diep in de aarde zodat je het nooit kan bereiken." Dus

zijn fruit was omringd. En hij bleef achter van spijt in zijn handen klappend over wat hij had uitgegeven, terwijl het latwerk was vernietigd, kon hij slechts zeggen: “Had ik maar geen deelgenoten aan mijn Heer toegeschreven.” En er was geen groep mensen die hem tegen Allah kon helpen, noch kon hij zichzelf verdedigen of redden. Daar zal de beschermende macht, het gezag en het koninkrijk voor Allah (alleen) zijn, de ware God. Hij (Allah) is het Beste als beloning en het beste voor het uiteindelijke slot.

(Qoer-aan Soerat al-Kahf: 32-44)

Zoals uit deze verzen duidelijk wordt, was de fout van de tuineigenaar niet het ontkennen van het bestaan van Allah. Hij ontkent het bestaan van Allah niet, integendeel hij veronderstelt dat “zelfs hij naar zijn Heer is teruggebracht”, hij in ruil zeker iets beters zal vinden. Hij hield vol dat de staat waarin hij verkeerde, te danken was aan zijn eigen succesvolle pogingen.

Dit is in feite wat het aan Allah toeschrijven van partners betekend: trachten aanspraak te maken op alles dat aan Allah toebehoort en de vrees die men voor Allah heeft verloren denkend dat men een bepaalde genade van zichzelf heeft en dat Allah op de één of andere manier “een voorkeur zal tonen” aan iemand.

Dit is wat de Sabeërs ook deden. Hun straf was hetzelfde – hun hele territorium werd vernietigd – zodat zij zouden begrijpen dat zij niet de “eigenaren” van macht waren, maar dat het alleen aan hen was “geschonken”...

Op de pilaren zijn inscripties geschreven in de Sabaerische taal.

De Qor'aan vertelt ons dat de koningin van Saba en haar volk de "zon aanbaden naast Allah" voordat zij Soeleiman volgde. De informatie op de inscripties bevestigen dit feit en geven aan dat zij de maan en de zon aanbaden in hun tempels, waarvan er hierboven een te zien is.

De Profeet Soeleiman en de Koningin van Saba

Er werd tegen haar gezegd: “Loop over een glazen oppervlakte met water daaronder maar toen zij het zag, dacht zij dat het een vijver was en zij maakte haar benen bloot, Soeleiman zei: “Waarlijk, het is glad gemaakt met een stuk glas.” Zij zei: “Mijn Heer! Waarlijk, ik heb mijzelf onrecht aangedaan en ik onderwerp mij, gezamenlijk met Soeleiman aan Allah, de Heer van de wereldwezens (Qoer-aan Soerah an-Naml: 44)

Historische verslagen betreffende de ontmoeting tussen Soelaiman en de Koningin van Saba werden aan het daglicht gebracht door opgravingen die in het oude land van Saba in Zuid-Jemen gedaan zijn. Onderzoek dat op de ruines gedaan is, onthulde dat een “koningin” tussen 1000 en 950 voor Christus in de regio woonde en naar het noorden reisde (naar Jeruzalem).

Details van wat gebeurde tussen deze twee heersers, de economische en politieke macht van hun landen, hun regimes en sommige andere details worden in Soerat an-Naml uitgelegd. Het verhaal, dat een groot deel van Soerat an-Naml beslaat, begint zijn verwijzing naar de Koningin van Saba met het nieuws dat de Hoedhoed (een hop), een lid van Soelaiman’s leger, aan Soelaiman brengt:

Maar de hop bleef niet lang weg, hij zei: “Ik heb (de kennis van iets) gekregen wat jij niet hebt gekregen en ik kom van Saba naar jou toe met waar nieuws. Ik vond daar een vrouw die over hen heerste, en zij had alles gekregen wat maar in het bezit kan komen van een leider van de aarde en zij heeft een grote troon. Ik ontdekte dat zij en haar volk de zon aanbaden in plaats van Allah en Sheitan heeft hun daden schoonschijnend voor hen gemaakt, en heeft hen van (Allah’s) weg weggeleid, zodat zij geen leiding hebben, zodat zij Allah niet aanbidden, Die het licht brengt wat in de hemelen en de aarde verborgen is, en weet wat jullie verbergen en openbaar maken. Allah, geen heeft het recht om aanbeden

te worden behalve Hij, de Heer van de Verheven troon! (Soelaiman) zei: “Wij zullen zien of jij de waarheid spreekt of dat jij (een) van de leugenaars bent.

(Qoer-aan Soerat an-Naml: 22-27)

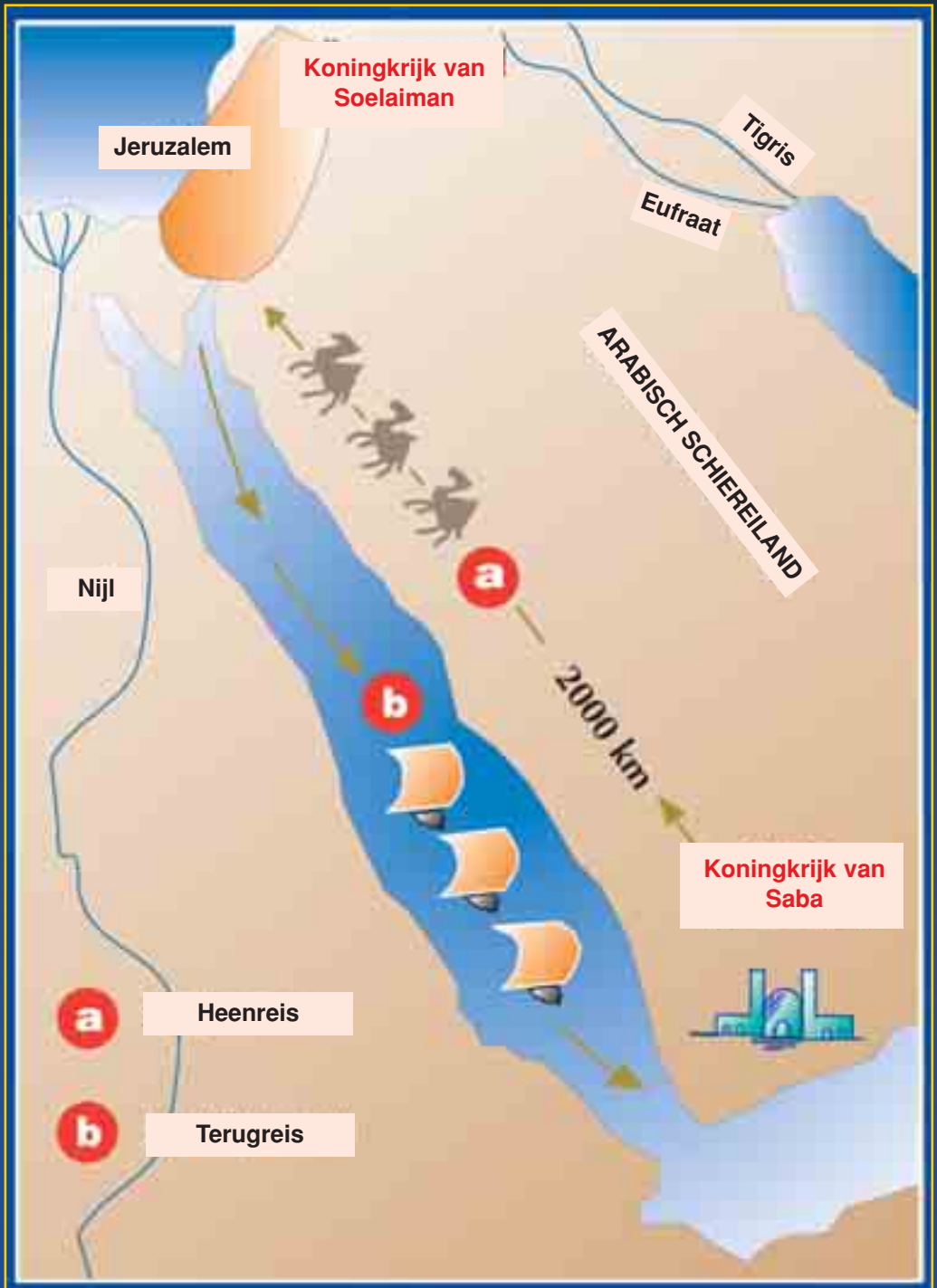
Na het ontvangen van het nieuws van de Hop, geeft Soelaiman hem het volgende bevel: Ga met een brief van mij en geef het aan hen, trek je dan van hen terug en zie wat voor (antwoord) zij aan mij teruggeven.”

(Qoer-aan Soerat an-Naml: 28)

Hierna vertelt de Qoer-aan over de ontwikkeling van de gebeurtenissen nadat de Koningin van Saba de brief ontving:

Zij zei: “O leiders! Waarlijk! Hier is een edele brief aan mij afgegeven, waarlijk! Het is van Soelaiman en waarlijk! Er (staat): “In de naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle; Wees niet minachtend over mij, maar kom tot mij als moslims.” Zij zei: “O leiders! Adviseer mij in deze zaak van mij. Ik wil niet besluiten tot jullie bij mij zijn.” Zij zeiden: “Wij hebben veel kracht en grote kwaliteiten voor de oorlog, maar jij bent het die het bevel moet voeren, denk dus na wat je zult bevelen.” Zij zei: “Waarlijk! Koningen plunderen een stad als zij die binnentreden en verlagen de eerbaarste onder haar volk. En dat doen zij ook. Maar waarlijk! Ik ga hem een cadeau sturen en zal dan zie met wat voor (antwoord) de boodschappers terugkeren.” Dus toen (de boodschapper met het cadeau) bij Soelaiman kwam, zei hij: “Zul jij mij in de weelde helpen? Wat Allah mij heeft gegeven is beter dan wat Hij jullie heeft gegeven! Nee, jullie verheugen jullie in je gave!” “Keer naar hen terug. Wij zullen zeker tot hen komen met legers die zij niet kunnen weerstaan en wij zullen hen hier vandaan jagen in ongenade en zij zullen vernederd worden.” Hij zei: “O leiders! Wie van jullie kan mij haar troon brengen voordat zij tot mij komen en zichzelf in gehoorzaamheid overgeven? Een ‘Ifriet’ van de djinns zei: “Ik zal hem tot jou brengen voordat je van je plaats (raad) opstaat. En waarlijk ik ben zeker sterk en betrouwbaar voor zulk werk.” Eén die kennis van het Boek had zei: “Ik zal het tot u brengen voordat je met je oog geknipperd hebt!” – toen (Soelaiman) het toen voor zich geplaatst zag, zei hij: “Dit is door de gunst van mijn Heer – om mij te beproeven of ik dankbaar of ondankbaar ben! En iedereen die dankbaar is, waarlijk zijn dankbaarheid is voor zichzelf en iedereen die ondankbaar is. Zeker! Mijn Heer is Rijk, Overvloedig.” Hij zei: “Verberg haar troon voor haar zodat wij kunnen zien of zij geleid wordt of dat ze één van degenen zal zijn die niet geleid is.” Toen zij dus kwam werd er (tegen haar)

Het koninkrijk van Saba

De Koningin van Saba was zeer onder de indruk toen zij het paleis van Soeleiman zag en onderwierp zich aan de islam. Een kaart die de twee routes van de Koningin van Saba toont.

gezegd: “Lijkt uw troon hierop?” Zij zei: “(Het is) alsof het hetzelfde is.” En (Soelaiman zei): “Kenniss was ons gegeven vóór haar en wij waren aan Allah onderworpen. En dat wat zij gewend was naast Allah te aanbeden heeft haar weerhouden, want zij was van het ongelovige volk. Er werd tegen haar gezegd: “Loop over een glazen oppervlakte met water daaronder maar toen zij het zag, dacht zij dat het een vijver was en zij maakte haar benen bloot, Soelaiman zei: “Waarlijk, het is glad gemaakt met een stuk glas.” Zij zei: “Mijn Heer! Waarlijk, ik heb mijzelf onrecht aangedaan en ik onderwerp mij, gezamenlijk met Soelaiman aan Allah, de Heer van de wereldwezens.

(*Qoer-aan Soerat an-Naml: 29-44*)

Het Paleis van Soelaiman

In de hoofdstukken en verzen die naar de Koningin van Saba verwijzen, wordt de profeet Soelaiman ook genoemd. Terwijl in de Qoer-aan wordt verteld over zijn magnifieke paleis en koninkrijk, worden ook vele andere details gegeven.

Volgens deze beschikte Soelaiman over de meest geavanceerde technologie van zijn tijd. In zijn paleis waren opvallende kunstwerken en andere kostbare objecten, die indruk maakten op iedereen die hen zag. De ingang van zijn paleis was van glas gemaakt. De Qoer-aan beschrijft dit paleis en het effect die het op de Koningin van Saba had in de volgende verzen:

Er werd tegen haar gezegd: “Loop over een glazen oppervlakte met water daaronder maar toen zij het zag, dacht zij dat het een vijver was en zij maakte haar benen bloot, Soelaiman zei: “Waarlijk, het is glad gemaakt met een stuk glas.” Zij zei: “Mijn Heer! Waarlijk, ik heb mijzelf onrecht aangedaan en ik onderwerp mij, gezamenlijk met Soelaiman aan Allah, de Heer van de wereldwezens.

(*Qoer-aan Soerat an-Naml: 44*)

Het paleis van de profeet Soelaiman wordt in de joodse literatuur “de Tempel van Salomo” genoemd. Vandaag de dag staat alleen de “Westelijke muur” van deze zogenaamde tempel of paleis er nog en dit is tegelijkertijd de plaats die door de joden de “Klaagmuur” genoemd wordt. De reden dat dit paleis en vele andere plekken in Jeruzalem later vernietigd werden, is vanwege het boosaardige en arrogante gedrag van de latere joden. De Qoer-aan informeert ons als volgt hierover:

En Wij hebben voor de Kinderen van Israël in het Boek bepaald dat jullie inderdaad twee maal ellende zullen verrichten op aarde en dat jullie tirannen

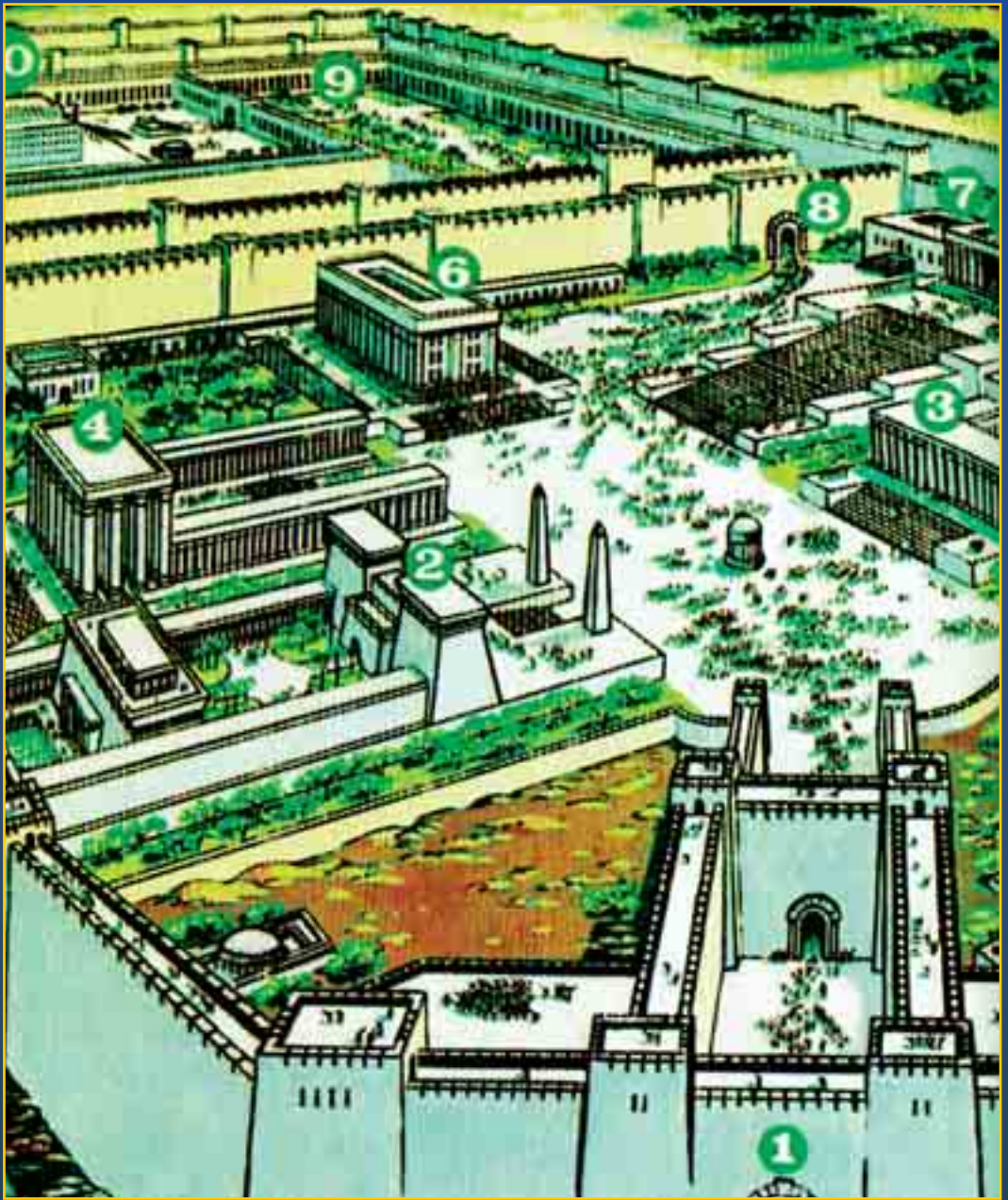

De tempel van Soelaiman

Nadat de Tempel van Soeleiman vernietigd was, werd de enig overgebleven muur van de tempel door de joden veranderd in de "Klaagmuur".

Na het veroveren van Jeruzalem, in de 7e eeuw, bouwden de Moslims de Moskee van Oemar en de Rotskoepel op de plaats waar de tempel stond. Deze staan nog steeds in Jeruzalem. Op de rechter foto zien we de Rotskoepel.

De Tempel van Soeleiman had de meest geavanceerde technologie van die tijd en een superieur begrip van esthetiek. Op de bovenste kaart zien we het centrum van Jeruzalem tijdens de heerschappij van Soelaiman. 1) Zuidwestelijke Deur. 2) Het paleis van de Koningin. 3) paleis van Soeleiman. 4) Ingang met 32 pilaren. 5) Rechtbank. 6) Het Bos van Libanon. 7) Het huis van de hoogste priesters. 8) De ingang van de Tempel. 9) De binnenplaats van de Tempel. 10) De tempel.

en bijzonder arrogant zullen worden! Dus toen de belofte van de eerste van de twee in vervulling kwam, stuurden Wij tot jullie Onze slaven die jullie een verschrikkelijke oorlog gaven. Zij kwamen in het allerbinnenste van jullie huizen. En het was een belofte die vervuld werd. Toen gaven Wij jullie opnieuw een overwinning over hen. En Wij hielpen jullie met welvaart en kinderen en maakten jullie talrijker in mankracht. “Als jullie goed doen, doen jullie goed voor jullie zelf, en als jullie kwaad doen (doen jullie dat) tegen jezelf.” Toen de tweede belofte kwam voor de vervulling, (stonden Wij het jullie vijanden toe) om jullie gezichten verdrietig te maken en de Moskee binnen te treden, zoals zij het reeds eerder binnentraden, en om alles wat in hun handen viel volledig te vernietigen.”

(Qoer-aan Soerat al-Isra: 4-7)

Alle mensen uit de voorgaande hoofdstukken, verdiende bestraffing vanwege hun opstandigheid en ondankbaarheid tegenover de gunsten van Allah en daarom ondergingen zij zulke rampen. Eeuwenlang van de ene plaats naar de andere dwalend, zonder enig land of staat en uiteindelijk, in de tijd van Soelaiman, een thuis vindend in het Heilige Land, werden de joden opnieuw vernietigd vanwege het schenden van alle regels en vanwege hun corruptie en ongehoorzaamheid. Moderne joden, die zich in hetzelfde gebied als het recente verleden hebben gevestigd, zorgen opnieuw voor corruptie en zijn “opgetogen met verbazende arrogantie” precies zoals zij deden voor de eerste waarschuwing.

Metgezellen van de Grot

*Denken jullie dat de mensen van de Grot en de inscriptie
een wonder onder Onze tekenen waren?
(Qoer-aan Soerat al-Kahf: 9)*

De 18e Soerah van de Qoer-aan, “Al-Kahf” genaamd, wat “de grot” betekent, vertelt over een groep jonge mensen die zich in een grot schuilhielden om zich te verbergen voor een heerser die Allah verloochende en onderdrukking en onrecht op de gelovigen toepaste. De verzen over dit onderwerp gaan als volgt:

Denken jullie dat de mensen van de Grot en de inscriptie een wonder onder Onze tekenen waren? (Gedenk) toen de jonge mannen voor bescherming naar de Grot vluchten, zij zeiden: “Onze Heer! Geef ons genade van U en mogelijkheden om onze zaak op de juiste manier te regelen!” Daarom bedekten Wij hun gehoor gedurende een aantal jaren in een grot. Toen lieten Wij hen herrijzen, zodat Wij hen konden testen wie van de twee partijen het beste was in het berekenen van de tijd die zij hadden verbleven. Wij vertellen aan jou in waarheid hun verhaal: Waarlijk! Zij waren jonge mannen die in hun Heer geloofden, en Wij vermeerderden de leiding voor hen. En Wij maakten hun harten standvastig en sterk, toen zij opstonden en zeiden: “Onze Heer is de Heer van de hemelen en de aarde, nooit zullen wij een andere god behalve Hem aanroepen; als wij dat deden zouden wij zeker een enorm ongeloof uitspreken. Dit volk van ons hebben andere goden in de aanbedding aangenomen dan Hij. Waarom geven zij hen niet een duidelijk gezag? En wie maakt een grotere fout dan degenen die leugens over Allah verzint. “En als jullie je van hen terugtrekken en van dat wat zij anders dan Allah aanbidden, zoek dan de toevlucht in de Grot, jullie Heer zal jullie een mogelijkheid geven uit Zijn genade en jullie zaak voor jullie gemakkelijk maken.” En wellicht heb je de zon gezien, toen die opkwam

rechts van de Grot verwijderend en als zij ondergaat, keert zij zich af van hen naar de linkerkant, terwijl zij in het midden van de Grot lagen. Dat is (één) van de tekenen van Allah. Degene die Allah leidt, is rechtgeleid maar degene die Hij laat dwalen – voor hem vinden jullie geen gids om hem (op het rechte pad) te leiden. En je dacht dat zij wakker waren terwijl zij sliepen. En Wij lieten hen op hun rechter- en op hun linkerkant draaien, en hun hond strekte zijn voorpoten uit bij de ingang. Als je naar hen had gekeken had je je zeker in een vlucht van hen afgekeerd, en je zal zeker een gevoel van ontzag voor hen hebben gehad. Dus deden Wij hen ontwakken zodat zij elkaar konden ondervragen. Een spreker van hen zei: “Hoe lang zijn jullie (hier) geweest?” Zij zeiden: “Wij zijn hier misschien een dag geweest of een deel van een dag.” Zij zeiden: “(Alleen) jullie Heer weet het beste hoe lang jullie hier geweest zijn. Stuur dus één van jullie met een zilveren munt van jullie naar de stad en laat hem zoeken wat wettig goed voedsel is en daarvan wat naar jullie brengen. En laat hem voorzichtig zijn en laat niemand weet van jullie hebben. Want als zij er achter komen wie jullie zijn, zullen zij jullie stenigen of jullie wenden je opnieuw tot hun godsdienst en op die manier zullen jullie nooit slagen. En dus maakten Wij hun geval aan de mensen bekend, zodat zij weten dat de belofte van Allah waar is en dat er geen twijfel over het Uur kan bestaan. (Gedenk) wanneer zij onder elkander redetwisten over het geval, zij zeiden: “Zet een gebouw over hen, hun Heer weet het, het beste over hen (toen) zeiden degenen die het gelijk hadden gekregen: “Wij zullen zeker een plaats van aanbedding over hen heen bouwen.” (Sommigen) zeiden dat het er drie waren, de hond onder hen was de vierde; (anderen) zeiden dat het er vijf waren en de hond de zesde – radend naar het onzichtbare; (en weer anderen) zeiden dat het er zeven waren en de hond de achtste. Zeg: “Mijn Heer kent het aantal het beste; niemand behalve slechts een paar weet over hen.” Debateer dus niet behalve met duidelijke bewijzen. En raadpleeg geen van hen over de mensen van de Grot. En zeg nooit ergens van: “Ik zal zoiets morgen doen.” Behalve (met de uitspraak): “Als Allah het wil! En denk aan jullie Heer wanneer jullie vergeten en zeggen: “Het kan zo zijn dat mijn Heer mij leidt naar een weg die dichter bij de waarheid is dan deze.” En zij verbleven driehonderd (zonne)jaar in hun Grot en voeg daar nog (negen) jaar aan toe. Zeg: “Allah weet het beste hoe lang zij daar verbleven. Bij Hem is (de kennis van) het onzichtbare van de hemelen en de aarde. Hoe duidelijk ziet en hoort Hij (alles)! Zij hebben geen helper anders dan Hij

en Hij laat niemand delen in het maken van Zijn besluiten en Zijn regel.”

(Qoer-aan Soerat al-Kahf: 9-26)

Volgens wijdverspreid geloof, werden de Metgezellen van de Grot, die door zowel islamitische als christelijke bronnen geprezen worden, aan de wrede tirannie van de Romeinse Keizer Decius onderworpen. Strijdend met de onderdrukking en de onrechtvaardigheid van Decius, waarschuwden deze jonge mensen hun eigen volk vele malen niet de religie van Allah te verlaten. De onverschilligheid van hun volk voor de mededeling van hun boodschap, de verhoging van de onderdrukking door de keizer en dat zij met de dood bedreigd werden, zorgde ervoor dat zij hun huizen verlieten.

In die tijd, zoals historische documenten bevestigen, oefenden vele heersers een veelomvattend beleid van terreur, onderdrukking en onrecht uit op de gelovigen die voor het christendom in zijn originele en pure vorm stonden.

In een brief geschreven door de Romeinse gouverneur Pilinius (69-113 na Christus) die in het Noord-Westen van Anatolië was, aan Keizer Trayanus, verwees hij naar de “Metgezellen van de Messias (de christenen) die gestraft werden omdat zij weigerden het beeld van de Keizer te aanbidden” Deze brief is één van de belangrijke documenten die de onderdrukking, die de eerste christenen uit die tijd ondergingen, overlevert. Onder zulke omstandigheden, accepteerden deze jonge mensen, die gevraagd werden zich aan een niet-religieus stelsel te onderwerpen en een heerser als een god anders dan Allah te aanbidden, dit niet en zeiden:

“Onze Heer is de Heer van de hemelen en de aarde, nooit zullen wij een andere god behalve Hem aanroepen; als wij dat deden zouden wij zeker een enorm ongelooft uitspreken. Dit volk van ons hebben anderen goden in de aanbidding aangenomen dan Hij. Waarom geven zij hen niet een duidelijk gezag? En wie maakt een grotere fout dan degenen die leugens over Allah verzint.

(Qoer-aan Soerat al-Kahf: 14-15)

Met betrekking tot het gebied waar de Metgezellen van de Grot leefden, zijn er een aantal verschillende meningen. De meest redelijke hiervan zijn Ephesus en Tarsus. Bijna alle christelijke bronnen laten Ephesus zien als de plek waar de jonge gelovigen zich schuilhielden. Sommige moslimonderzoekers en de Qoer-aancommentatoren zijn het met de christenen eens betreffende Ephesus. Enkele anderen legden in detail uit dat Ephesus niet de plaats was en trachten toen te bewijzen dat de gebeurtenis in Tarsus plaatsvond. In dit onderzoek zullen beide alternatieven behandeld worden. Alle onderzoekers en commentatoren, waaronder ook de christenen, zeiden

echter dat de gebeurtenis plaatsvond in de tijd van de Romeinse Keizer Decius (ook Decianus genoemd) rond 250 na Christus. Decius staat samen met Nero bekend als de Romeinse Keizer die de christenen het zwaarste martelde. Tijdens zijn korte heerschappij, vaardigde hij een wet uit die iedereen die onder zijn heerschappij stond, dwong de Romeinse goden een offer aan te bieden. Iedereen was verplicht een offer aan deze afgoden aan te bieden en verder nog, een certificaat dat aantoonde dat zij dit hadden gedaan, te halen, wat zij aan de ambtenaren van de staat moesten tonen. Degene die niet gehoorzaamden werden geëxecuteerd. In christelijke bronnen is gedocumenteerd dat een grote meerderheid van de christenen deze daad van afgoderij weigerden en van de “ene stad naar de andere” vluchten of zich in geheime kelders schuilhielden. De Metgezellen van de Grot zijn hoogst waarschijnlijk een groep van die eerste christenen.

Ondertussen is er een punt dat hier benadrukt moet worden, dit onderwerp is door enkele moslim en christelijke historici en commentatoren op een verhaalachtige manier overgeleverd en in een legende veranderd als gevolg van het bijvoegen van veel leugens en geruchten. Dit verhaal is echter een historische realiteit.

Zijn de Metgezellen van de Grot in Ephesus?

Met betrekking tot de stad waar deze jonge mensen leefden en de grot waarin zij zich schuilhielden, worden in verschillende bronnen verscheidene plaatsen aangeduid. De belangrijkste redenen hiervoor zijn: de wens van mensen om te geloven dat zulke moedige en dappere mensen in hun dorp hebben geleefd en de grote overeenkomst tussen de grotten in deze gebieden. Op al deze plaatsen, bijvoorbeeld, zegt men dat er een gebedsplaats over de grotten is gebouwd. Zoals alom bekend is, is Ephesus door de christenen als heilige plaats geaccepteerd, omdat er een huis in deze stad is waarvan gezegd wordt dat het van de Maagd Maria was en dat later veranderd is in een kerk. Het is zeer wel mogelijk dat de Metgezellen van de Grot in één van deze heilige plekken verbleven. Verder verklaren enkele christelijke bronnen hun zekerheid dat dit de plaats was.

De oudste bron over dit onderwerp is de Syrische priester, James van Saroec (geboren 452 na Christus). De beroemde historicus, Gibbon, heeft veel citaten van het onderzoek van James in zijn boek ‘The Decline and Fall of the Roman Empire’, overgenomen.

Volgens dit boek was de naam van de Keizer die zeven jonge christelijke gelovigen martelde en hen dwong zich in een grot te verbergen, Decius. Decius heerste tussen

249-251 na Christus over het Romeinse rijk en zijn periode van heerschappij staat alom bekend voor de martelingen die hij op de volgelingen van 'Isa (Jezus) uitvoerde. Volgens islamitische commentatoren, was de regio waar deze gebeurtenis plaatsvond ofwel "Aphesus" of "Aphesos. Volgens Gibbon is de naam van deze plaats Ephesus. Aan de westkust van Anatolië gelegen, was deze stad één van de grootste havens en steden van het Romeinse rijk. De ruïnes van deze stad staan tegenwoordig bekend als "De Antieke stad van Ephesus"

De naam van de Keizer die heerst in de periode waarin de Metgezellen van de Grot ontwaakten uit hun lange slaap, is volgens de islamitische onderzoekers Tezusius, terwijl het volgens Gibbons Theodosius II is. Deze Keizer heerste tussen 408-450 na Christus, nadat het Romeinse rijk zich tot het christendom had bekeerd.

Naar het onderstaande vers verwijzend, wordt in sommige commentaren gezegd dat de ingang van de grot op het noorden keek, en vandaar dat het zonlicht niet naar binnendrong. Aldus kon iemand die langs de grot kwam helemaal niet zien wat er binnenin was. Het verwante vers uit de *Qoer-aan* informeert:

En wellicht heb je de zon gezien, toen die opkwam rechts van de Grot verwijderend en als zij ondergaat, keert zij zich af van hen naar de linkerkant, terwijl zij in het midden van de Grot lagen. Dat is (één) van de tekenen van Allah. Degene die Allah leidt, is rechtgeleid maar degene die Hij laat dwalen – voor hem vinden jullie geen gids om hem (op het rechte pad) te leiden.

(Qoer-aan Soerat al-Kahf: 17)

De archeoloog Dr. Moesa Baran wijst naar Ephesus als de plaats waar deze groep jonge gelovigen leefde in zijn boek *Ephesus* genaamd en hij voegt er aan toe:

In het jaar 250 na Christus kozen zeven jonge, in Ephesus levende, mensen het christendom en wezen afgoderij af. Een uitweg zoekend, vonden deze jonge mensen een grot in de oostelijke helling van de Pionberg. De Romeinse soldaten zien dit en bouwen een muur voor de ingang van de grot.⁴⁵

Tegenwoordig wordt erkend dat over deze oude ruïnes en graven vele religieuze bouwwerken gebouwd zijn. Opgravingen in 1926 gedaan door het Oostenrijkse Archeologische Instituut, onthulden dat de ruïnes die op de oostelijke helling van de Pionberg gevonden werden bij een gebouw behoorden dat in het midden van de 7e eeuw (tijdens de heerschappij van Theodosius II) is gebouwd ten behoeve van de Metgezellen van de Grot.⁴⁶

Zijn de Metgezellen van de Grot in Tarsus?

De tweede plaats die wordt aangeduid als de plaats waar de Metgezellen van de Grot hebben geleefd is Tarsus. Er is inderdaad een grot die erg op de in de *Qoer-aan* beschreven grot lijkt, die ligt op een berg die ofwel als *Enciclus* of als *Benciclus* bekend staat, ten noordwesten van Tarsus. Het idee dat Tarsus de juiste plaats is, is de opvatting van vele islamitische geleerden. Eén van de belangrijkste *Qoer-aan*exegeten, *at-Tabari*, specificeerde de naam van de berg waar de grot stond als “*Benciclus*” in zijn boek *Tarikh al-Oemam* genaamd en voegde hieraan toe dat de berg in Tarsus stond.⁴⁷

Een andere belangrijke commentator van de *Qoer-aan*, *Mohammed Emin*, verklaarde dat de naam van de berg, opnieuw, “*Penciclus*” was en dat die in Tarsus lag. De naam die wordt uitgesproken als “*Penciclus*” kan soms worden uitgesproken als “*Enciclus*”. Volgens hem wordt het verschil tussen de twee woorden veroorzaakt door een verschillende uitspraak van de letter “*B*” of door het verlies van letters van het originele woord wat “*historische woordafschuring*” heet.⁴⁸

Fakhroeddin ar-Razi, een andere goed bekend staande *Qoer-aangeleerde*, legt in zijn

De binnenkant van de Grot in Ephesus waarvan gedacht wordt dat het de grot van de Metgezellen van de Grot is.

werk uit dat “hoewel deze plaats Ephesus is genoemd, de bedoeling hiervan in principe is om Tarsus te zeggen, omdat Ephesus gewoon een ander woord voor Tarsus is”.⁴⁹

Hieraan toevoegend wordt in de commentaren van Qadi al-Baidawi en an-Nasafi, in de commentaren van al-Jalalayn en at-Tibyan, in de commentaren van Elmali en O. Nasoehi Bilmen en vele andere geleerden, deze plaats aangeduid als “Tarsus”. Daarnaast leggen al deze commentatoren de zin uit het 17e vers (Qoer-aan Soerat al-Kahf: 17), uit door te zeggen dat de opening van de grot in de berg op het noorden uitkeek.⁵⁰

De verblijfplaats van de Metgezellen van de Grot was ook in de tijd van het Ottomaanse Rijk een onderwerp van grote interesse en enig onderzoek werd over dit onderwerp gedaan. Er is enige correspondentie en uitwisseling van informatie over het onderwerp in de Ottomaanse Archieven van het Eerste Ministerie. In een brief die is gestuurd aan de Minister van financiën van de Ottomaanse staat door het lokale bestuur van Tarsus, staat bijvoorbeeld een formeel verzoek en een aangehechte boodschap die hen op de hoogte stelt van hun eis om loon te betalen aan de mensen die zich bezig hielden met het schoonhouden en het onderhoud van de grot van Ashab-I Kahf (Metgezellen van de Grot). Hun reactie op deze brief verklaarde dat, om deze lonen voor de werklui te betalen uit de staatskas, het nodig was om uit te vinden of dit inderdaad de plaats was waar de Metgezellen van de Grot hadden verbleven. Het onderzoek dat voor dit doel is gedaan, is erg nuttig gebleken bij het bepalen van de ware locatie van de Grot.

In een verslag gemaakt na een onderzoek gedaan door de Nationale Raad werd ver-

De grot in Ephesus van
buitenaf gezien

klaart: “Noordelijk van Tarsus, een provincie van Adana, is er een grot op een berg die twee uur bij Tarsus vandaan ligt, en de opening van deze grot kijkt op het noorden zoals in de Qoer-aan verklaard wordt.”⁵¹

De discussies die zich ontwikkelden over wie de Metgezellen van de Grot waren, waar en wanneer zij leefden, hebben de autoriteiten er altijd toe geleid onderzoek betreffende het onderwerp te doen en vele commentaren werden op het onderwerp gegeven. Geen van deze commentaren kan echter als zeker worden beschouwd en daarom blijven vragen als: in welke periode leefden deze jonge gelovigen en waar ligt de grot die in de verzen genoemd wordt, zonder gegronde antwoorden.

De grot in Tarsus waarvan gedacht wordt dat hij aan de Metgezellen van de Grot behoorde.

Conclusie

*Reizen zij niet over land en zien wat het einde is van degenen die vóór hen waren? Zij waren machtiger dan hen in kracht en zij bewerkten de aarde en bevolkten die in grotere aantallen dan deze (heidenen) dat gedaan hebben, en tot hen kwamen hun boodschappers met duidelijke bewijzen. Zeker, Allah heeft hen geen onrecht aangedaan, maar zij hebben zichzelf onrecht aangedaan.
(Qoer-aan Soerat ar-Roem: 9*

Alle volkeren die we tot nu toe onder de loep hebben genomen, hadden een aantal kenmerken gemeen zoals: overtredingen jegens Allah, partners aan Hem toeschrijven, zich arrogant in hun land gedragen, onrechtmatig de bezittingen van anderen verteren, neigen naar seksuele verdorvenheid en onrechtvaardigheid tegenover de moslims in hun buurt. Zij probeerden de moslims op alle mogelijke manieren te intimideren.

Het doel van de waarschuwingen uit de Qoer-aan is zeker niet alleen maar het geven van geschiedenislessen. De Qoer-aan verklaart dat de verhalen van de profeten slechts zijn verteld om een “voorbeeld” te stellen. Die profeten die eerder zijn vernietigd, zouden degenen die na hen kwamen naar het rechte pad moeten leiden:

Is het geen leiding voor hen (te weten) hoeveel generaties Wij voor hen vernietigd hebben, in wiens verblijfplaatsen zij lopen? Waarlijk hierin zijn beslist tekenen voor mensen van begrip.

(Qoer-aan Soerah Ta-Ha: 128)

Als we deze allemaal als “voorbeelden” beschouwen, kunnen we zien dat sommige delen van onze maatschappij niets beter zijn, in de zin van ontarding en overtredingen, dan de volkeren die vergingen en die in deze verhalen beschreven worden.

De meeste maatschappijen hebben tegenwoordig een grote populatie van sodomisten en homoseksuelen in hun midden die ons herinneren aan het “Volk van Loeth”. De

homoseksuelen, die seksfeesten met “prominente mensen uit de maatschappij” bijwonen, vertonen alle soorten van verdorvenheid die hun evenbeelden in Sodom en Gomorrah overtreffen. Er is een groep van hen die, vooral, in de grotere steden van de wereld leven die “zelfs nog verder zijn gegaan” dan degenen in Pompeii.

Alle maatschappijen die we onderzocht hebben zijn gestraft door natuurlijke rampen zoals aardbevingen, stromen, overstromingen enz. De maatschappijen die afdwalen en het durven zulke vergrijpen te plegen, zouden best op een vergelijkbare wijze gestraft kunnen worden.

Het moet niet vergeten worden dat Allah iedere persoon of land Hij kan straffen, wanneer Hij maar wil. Of, Hij kan wie Hij maar wil, een gewoon leven laten leiden in deze wereld en hem straffen in het Hiernamaals. De *Qoer-aan* verklaart:

Dus straften Wij ieder voor zijn zonden, onder hen waren er sommigen aan wie Wij een krachtige wind met een regen van stenen stuurden en onder hen waren er sommigen die door een verschrikkelijke schreeuw overmand werden en onder hen waren er sommigen die Wij door de aarde lieten opzwellen en onder hen waren er sommigen die Wij verdronken. Het was Allah niet Die hen onrecht had aangedaan, maar zij hadden zichzelf onrecht aangedaan.

(Qoer-aan Soerat al-Ankaboet: 40)

De *Qoer-aan* vertelt ook over een gelovige, die van de familie van Fir'awn was en leefde in de tijd van Moesa, maar die zijn geloof verborg. Hij zij tot zijn volk:

“O mijn volk! Waarlijk, ik vrees dat jullie hetzelfde lot zullen begaan als die (ramp)dag van de bondgenoten!” Net als het lot van het volk van Noeh en ‘Ad en Thamoed en degenen die na hen kwamen. En Allah wil geen onrechtvaardigheid voor (Zijn) slaven. En O mijn volk! Waarlijk! Ik vrees voor jullie voor de Dag waarop de wederzijdse geroep zal zijn. Een Dag waarop jullie je zullen omdraaien en vluchten zonder een beschermer van Allah te hebben. En iedereen die Allah laat dwalen, voor hem is er geen leiding.”

(Qoer-aan Soerat al-Ghafir: 30-33)

Alle profeten waarschuwd hun volk, wezen hun op de dag des oordeels en trachten hen bang voor de straffen van Allah te maken, net zoals de gelovige die zijn geloof verborg, deed. De levens van alle profeten en boodschappers werden doorgebracht in het keer op keer uitleggen van deze zaken aan hun volk. En toch beschuldigden de mensen aan wie zij gestuurd waren hen over het algemeen van oneerlijkheid, of van het pogen materiele winst te verkrijgen of hun superioriteit over hen proberen te laten gelden.

En zij zetten hun eigen stelsels voort zonder na te denken over wat de profeet had gezegd of over hun daden na te denken. Sommigen van hen zijn nog verder gegaan en probeerden de gelovigen te vermoorden of te verbannen. Het aantal gelovigen dat gehoorzaamde en volgde was meestal erg weinig. In de gevallen van de opstandige gemeenschappen, redde Allah echter altijd de profeten en hun volgelingen.

Ondanks de duizenden jaren die voorbij gegaan zijn en de veranderingen in plaats, manieren, technologieën en beschavingen is er toch weinig veranderd in de eerder genoemde maatschappelijke structuren en stelsels van de ongelovigen. Zoals we boven al hebben benadrukt, heeft een bepaald deel van de maatschappij waarin we leven alle ontaarde kenmerken van de mensen die in de Qoer-aan beschreven staan. Net zoals de Thamoed, die een te kleine maat gaven, zijn er vandaag de dag ook een groot aantal vervalsers en zwendelaren. Er bestaat een “homoseksuele gemeenschap” die verdedigd wordt wanneer de gelegenheid zich voordoet en de leden ervan doen niet onder voor het volk van Loeth, bij wie seksuele verdorvenheid een hoogtepunt bereikt had. Een groot deel van de maatschappij bestaat uit mensen die net zo ondankbaar en opstandig als het volk van Saba zijn, net zo ondankbaar voor de rijkdom die hen gegeven is als de mensen van Iram, net zo arrogant en beledigend tegenover de gelovigen als het volk van Noeh en net zo onoppassend voor maatschappelijke rechtvaardigheid als ‘Ad.

Dit zijn zeer belangrijke tekenen.

We moeten altijd in gedachten houden dat wat voor soort veranderingen er ook in een maatschappij teweeg worden gebracht of in wat voor staat van technologische vooruitgang ze ook zijn of wat hun mogelijkheden ook zijn, dat deze van hoegenaamd geen belang zijn. Niets van dit alles kan iemand redden van de straf van Allah. De Qoer-aan vermaant ons allen deze realiteit:

Reizen zij niet over land en zien wat het einde is van degenen die vóór hen waren? Zij waren machtiger dan hen in kracht en zij bewerkten de aarde en bevolkten die in grotere aantallen dan deze (heidenen) dat gedaan hebben, en tot hen kwamen hun boodschappers met duidelijke bewijzen. Zeker, Allah heeft hen geen onrecht aangedaan, maar zij hebben zichzelf onrecht aangedaan.

(Qoer-aan Soerat ar-Roem: 9)

**“Verheerlijkt bent U, wij hebben geen kennis
behalve van wat U ons onderwezen heeft.**

U bent de Alwetende, de Alwijze.

(Qoer-aan Soerat al-Baqara: 32)

Eindnoten

- 1 Max Mallowan, Nuh's Flood Reconsiderd, Iraq: XXVI-2, 1964, p.66
- 2 Ibid.
- 3 Muazzez Ilmiye Cig, Kuran, Incil ve Tevrat'in Sümer'deki Kökleri, 2.b., Istanbul: Kaynak, 1996
- 4 Werner Keller: Und die Bibel hat doch recht (The Bible as History; a confirmation of the Book of Books), New York William Morrow, 1964, pp. 25-29
- 5 Max Mallowan: Nuh's Flood Reconsiderd, Iraq: XXVI-2, 1964, p. 70
- 6 Werner Keller: Und die Bibel hat doch recht (The Bible as History; a confirmation of the Book of Books), New York: William Morrow, 1964, pp. 23-32
- 7 "Kish", Britannica Micropaedia, deel 6, p. 893
- 8 "Shoeroepak", Britannica Micropaedia, deel 10 p. 772
- 9 Max Mallowan, Early Dynastic Period in Mesapotamia, Cambridge Ancient History 1-2 Cambridge: 1971, p. 238
- 10 Joseph Campbell, Eastern Mythology, p. 129
- 11 Bilim ve Utopya, July 1996, 176. Voetnoot p. 19
- 12 Everett C. Blake, Anna G. Edmonds: Biblical Sites in Turkey, Istanbul: Redhouse Press, 1977: p. 13
- 13 Werner Keller: Und die Bibel hat doch recht (The Bible as History; a Confirmation of the Book of Books) New York: William Morrow, 1964, p. 75-76)
- 14 "Le monde de la Bible", Archéologie et Histoire, July-August 1993
- 15 Werner Keller: Und die Bibel hat doch recht (The Bible as History; a Confirmation of the Book of Books) New York: William Morrow, 1964 p. 76
- 16 Ibid: pp. 73-74
- 17 Ibid: pp. 75-76
- 18 G. Ernest Wright: "Bringing Old Testament Times to Life" National Geographic, deel 112, December 1957, p.833
- 19 Thomas H. Maugh II: "Ubar, Fabled Lost City, Found by LA Team" The Los Angeles Times, 5 Februari 1992.
- 20 Kamal Salibi, Ahistory of Arabia, Caravan Books, 1980
- 21 Bertram Thomas: Arabia Felix: Across the "Empty Quarter" of Arabia. New York: Schrieber's sons 1932. p. 161
- 22 Charlene Crabb: "Frankincense", Discover, Januari 1993
- 23 Nigel Groom. Frankincense and Myrrh. Longman, 1981. p. 81
- 24 Ibid.: p. 72
- 25 Joachim Chwaszcza. Jemen. 4PA Press 1992.
- 26 Ibid
- 27 Brian Doe, Southern Arabia, Thames and Hudson, 1971. p.21
- 28 ça M'interesse. Januari 1993

-
- 29 “Hicr”. Islam Ansiklopedisi: Islam Alemi, Tarihi, Cografya, Cografya ve Bibliyografya Lugati. (Encyclopedie van Islam: islamitische wereld, geschiedenis, geografie, Etnografie en Bibliografie woordenboek) deel 5/1, p. 475
- 30 Phillip Hitti, A History of the Arabs, Londen: Macmillan, 1979, p. 37
- 31 “Thamoeds”, Britannica Micropaedia. Deel 11, p. 672
- 32 Brian Doe, Southern Arabia, Thames and Hudson, 1971, pp. 21-22
- 33 Ernst H. Gombrich Gençler için Kisa Bir Dünya Tarihi (In het turks vertaald door Ahmet Mumcu uit de originele Duitse tekst: Eine Kurze Weltgeschichte Für Junge Leser, Dumont Buchverlag, Köln, 1985) Istanbul: Inkilap Publishing House, 1997, p.25
- 34 Ernst H. Gombrich. The story of Art. Londen MCML. The Phaidon Press Ltd. P. 42
- 35 Eli Barnavi. Historical Atlas of the Jewish People. Londen: Hutchinson 1992. p.4: “Egypt” Encyclopedia Judaica, deel 6. p.481 en “The Exodus and Wanderings in Sinai” deel 8. p.575; Le Monde de la Bible. No: 83, Juli-Augustus 1983.p.50; Le Monde de la Bible. No: 102, Januari-Februari 1997. pp. 29-32; Edward F. Wente. The Oriental Institute News and Notes. No. 144, Winter 1995; Jacques Legrand, Chronicle of the World. Paris: Longman Chronicle. SA International Publishing. 1989. p.68; David Ben Gurion, A Historical Atlas of the Jewish People, New York: Windfall Book, 1974. p.32
- 36 <http://www2.plaques.com/a/plaquescape>
- 37 “Red Sea” Encyclopedia Judaica, deel 14. pp.14-15
- 38 David Ben-Gurion, The Jews in Their land. New York: A Windfall Book, 1974. pp.32-33
- 39 “Seeba” Islam Ansiklopedisi: Islam Alemi, Tarihi, Cografya, Etnografya ve Bibliyografya Lugati.(Encyclopedie van Islam: Islamitische wereld, Geschiedenis, Geografie, Etnografie en Bibliografie Woordenboek) Deel 10. p. 268
- 40 Hommel. Explorations in Bible Lands. Philadelphia: 1903. p. 739
- 41 “Marib” Islam Ansiklopedisi: Islamj Alemi, Tarihi, Cografya, Etnografya ve Bibliyografya Lugati. Deel 7. p. 323-339
- 42 Mawdoedi, Tefhimul Kuran, Cilt 4 Istanbul: Insan Yayinlari, p. 517
- 43 Werner Keller, Und die Bibel Hat Doch Recht (The Bible as History) New York: William Morrow, 1956 p. 207
- 44 New Traveller’s Guide te Jemen, p.43
- 45 Moesa Baran, Efes. pp.23-24
- 46 L. Massignon. Opera Minora. Deel III. Pp. 104-108
- 47 At-Tabari. Tarikh-al Oemam
- 48 Mohammed Emin
- 49 Fakhroeddin ar-Razi
- 50 Uit de commentaren van Qadi al-Baidawi, an-Nasafi, al-Jalalayn en at-Tibyan en ook Elmalili, Nasoehi Bilmen.
- 51 Ahmet Akgündüz, Tarsus ve Tarihi ve Ashab-I Kehf. (Tarsus en de Geschiedeis en de Metgezellen van de Grot.)